

Lang, Thỉnh Yêu Ta Nhiều Hơn

Contents

Lang, Thỉnh Yêu Ta Nhiều Hơn	1
1. Chương 1: Sơ Ngộ	1
2. Chương 2: Mất Trí Nhớ	4
3. Chương 3: Lúc Tỉnh Mộng	12
4. Chương 4: Mười Năm Sau	18
5. Chương 5: Yêu? Không Yêu?	22
6. Chương 6: Lần Thứ Hai Cáo Biệt	28
7. Chương 7: Ngoài Ý Muốn	32
8. Chương 8: Ly Khai	38
9. Chương 9: Đồng Sinh Cộng Tử	42
10. Chương 10: Sao Đường	46
11. Chương 11: Sinh Tử	50
12. Chương 12: Chương Cuối	54

Lang, Thỉnh Yêu Ta Nhiều Hơn

Giới thiệu

Edit: LunaBeta: Tran YesuThật sự thì ta không quen biết người, mặc dù cho cả hai chúng ta quen biết hơn hai mươi năm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lang-thinh-yeu-ta-nhieu-hon>

1. Chương 1: Sơ Ngộ

Giữa phong cảnh đẹp như tiên cảnh, như tranh vẽ trong rừng rậm, xuất hiện một cảnh tượng rất không cân xứng, hai nam tử dây dưa quyết đấu trong rừng...

“Này... Huynh đệ, không cần phải đi nhanh như vậy?” Nam tử mặc quần áo phi thường tiên diễm lấy khẩu khí trêu đùa, trêu chọc nam tử trước mặt không muốn cùng hắn dây dưa không ngừng!

Mà thần kinh luôn luôn nhạy bén của y nói cho y biết nam tử xinh đẹp trước mặt này, nhất định là lai giả bất thiện (đến không có việc gì tốt), sợ dĩ y cũng không muốn cùng người này dây dưa, một chiêu muốn đuổi người này, nhưng hoa y nam tử này cũng không phải một nhân vật đơn giản, cũng không bị y lừa!

“Người muốn làm gì?” Nam tử rõ ràng bắt đầu nôn nóng, y luôn luôn cho rằng thân thủ của mình ở nguyệt lang tộc cũng không tính là yếu, nhưng tại sao lúc giao thủ với người này, phát hiện mình thế nào cũng không thể đánh cận chiến với hắn?

“Không nghĩ ra gì sao? Chỉ là tộc trưởng chúng ta muốn mời Vệ Ảnh đại nhân ngài gặp mặt một chút, mấy lần trước vài tiểu bối tựa hồ không mời nổi ngài đại giá, cho nên hôm nay do ta đây Hắc Quyền – đệ nhất

hộ vệ Hắc tộc đến thỉnh nâm đại giá nha!” Sâu trong đôi mắt của nam tử gọi là Hắc Quyền đang cười này, lại tràn đầy lực lượng vô hình.

“Hắc lang tộc?” Nam nhân được xưng là Vệ Ảnh lập tức biết đối phương đến để khiêu khích, mỗi một phân cơ thể lập tức cảnh giác, lai giả bất thiện!

“Đại nhân ý của ngài sao?” Nam tử cười...

“Hừ, ta không rảnh...” Vệ Ảnh lời còn chưa nói hết, liền cảm thấy trên cổ, một trận đau đớn...

Không tốt, tên Hắc tộc hèn hạ này cư nhiên ở sau lưng mình đánh lén! Vệ Ảnh lúc đang ngã xuống trong chớp mắt quay đầu lại nhìn rõ kẻ đã đánh lén mình, khiến hắn giật mình phát hiện người này phi thường rất giống người đã từng gặp, là hắn...

“Yêu, là Nhị điện hạ vĩ đại của chúng ta nha, phi thường cảm tạ ngài ra tay giúp ta, ôi ôi, bất quá người không cảm thấy người có chút làm điều thừa sao?” Nam tử ăn mặc xinh đẹp hướng người đánh lén Vệ Ảnh nhú nhú mày, hiển nhiên bất mãn người tới nhúng tay.

“Người động tác quá chậm không có tư cách nhiều lời vô ích!” Nam nhân được xưng là Nhị điện hạ kia rõ ràng không có kiên nhẫn, lạnh như băng bỏ lại một câu, rồi xoay người ly khai...

Hắc Quyền nhàm chán nhún vai một cái, sau khi hắn dần dần bóng lưng biến mất khoa trương làm mất quý, nhận mệnh liền công Vệ Ảnh mất ý thức, cấp tốc rời đi, rất nhanh liền tại phong cảnh ưu mỹ trong rừng biến mất vô tung vô ảnh, trong rừng một trận gió nhẹ thổi qua, tất cả liền khôi phục yên lặng, tựa như chuyện gì cũng không có phát sinh!

Lúc Vệ Ảnh tỉnh lại, phát hiện mình bị nhốt trong một phòng nhỏ tối đen, hai tay bị hai đoạn xích bang lạnh khóa trên tường, lúc này chuyện y lo lắng không phải là tình cảnh của mình, mà là thiếu chủ Nguyệt Hân Thần mà y luôn bảo vệ che chở, nếu như mình ngay sau khi ly khai thiếu chủ thì bị cái tên gọi là Hắc Quyền kia để mất tới, thì bối cảnh của nam tử cùng Thiếu chủ ở chung kia liền có chút khiến người hoài nghi, hơn nữa thân phận của nam nhân tự xưng là nhân loại kia nhất định cũng không đơn thuần, chính thể, một trận bất an mãnh liệt tràn đầy mỗi ngõ ngách trong tim...

“Chi...” Một tiếng, ngay lúc Vệ Ảnh không ngừng đoán thân phận của nam tử xuất hiện bên người thiếu chủ kia, cửa phòng nhốt hắn mở ra, ánh sáng chói mắt không chút khách khí kéo tới, nhất thời Vệ Ảnh một hồi choáng váng, dần dần, khi hắn quen với ánh sáng kia, phát hiện người đứng trước mắt chính là tên đánh lén mình, trước khi ngất đi thấy được...

“Người chính là Vệ Ảnh, lúc trước còn tưởng rằng thân thủ của người rất giỏi, thật không ngờ cũng không có gì hơn?” Nam tử bước vào đó là Nhị điện hạ Hắc tộc Kha Kính, trên khuôn mặt đẹp nhưng âm lãnh lúc này lại đầy vẻ khinh thường, Vệ Ảnh trong truyền thuyết phi thường lợi hại cũng không có gì hơn...

Một tên tiểu nhân, đánh lén sau lưng thì có bản lĩnh gì, bây giờ còn có mặt mũi đến trước mặt ta điều võ dương oai, người của Hắc tộc thật đúng là không biết xấu hổ nha... Vệ Ảnh ở trong lòng không ngừng nguyên rủa, miệng lịa không phun ra lấy một chữ... Y luôn lạnh lùng hắn, tự nhiên cũng không muốn cùng người khác nhiều lời vô ích!

Được một lúc, Vệ Ảnh ngực một hồi hít thở không thông, Kha Kính lại hung hăng nín vạt áo của y, hắn thân cao so ra Vệ Ảnh tựa hồ lớn hơn rất nhiều, chỉ có thể kê nâng đầu lên, lại dùng ánh mắt băng lãnh mà âm ngoan nhìn thẳng hắn.

“Họ Vệ, ta hỏi người đường tắt tiến vào Nguyệt chi cung ở nơi nào?” Trong phòng như trước chỉ có thanh âm của Kha Kính, Vệ Ảnh không trả lời hắn.

“Ta hỏi lại người nhược điểm của lão đại Nguyệt chi cung là gì?” Vệ Ảnh như trước không coi Kha Kính tồn tại...

“Người câm điếc sao? Nửa ngày một chữ cũng không nói...” Kha Kính hướng Vệ Ảnh gầm rú nửa ngày, cũng không nghe Vệ Ảnh trả hắn một chữ, chính xác nói là Vệ Ảnh ngay cả hừ cũng không có! Bệnh thần kinh, người hỏi mấy vấn đề này, thiên tài sẽ trả lời người.

“Xem ra không để cho người chịu chút vị đắng, người cũng không biết bổn phận hạ lợi hại...” Kha Kính từ bên hông gỡ xuống một roi da màu đen, ở bên người Vệ Ảnh rất có khí thế “Bá...” quát một roi...

Vệ Ảnh coi như không thấy roi đáng sợ, như trước không lộ vẻ gì đứng ở nơi đó! Vệ Ảnh mặt không thay đổi thật sự chọc giận Kha Kính, Kha Kính một roi lại một roi không chút lưu tình nào quát vào đầu, mặt, ngực của Vệ Ảnh...

Sau khi Vệ Ảnh phát ra một tiếng rên nhỏ ngăn ngủi, liền không ở hé răng, theo kinh nghiệm y từng trải qua chỉ cần mình kêu thì càng lợi hại, hay là cầu xin tha thứ đánh càng nhiều, loại đàn vật này ngược lại sẽ trở nên càng lúc càng dài, chỉ cần nhịn xuống không lên tiếng, loại đau nhức này sẽ qua rất nhanh, rất nhanh... Chỉ cần cái tên trước mắt này huy động roi đến mệt, hoặc là không nghe được mình cầu xin liền thấy chán, chính mình có thể giải thoát rồi...

“Bá... Bá...” Tiếng roi quát vào người, máu ấm áp theo từng đường rút roi bắn ra khắp nơi, Vệ Ảnh tựa như cũng không cảm giác được đau đớn, cũng không nghĩ thấy chung quanh bốn phía toàn mùi máu tươi nồng đến mức khiến người ghê tởm, lúc này đây Vệ Ảnh luôn tính toán tài tình lại tính sai, hiển nhiên trận giằng co này y thua... Bởi vì nguyên nhân đình chỉ trận roi này, cũng không phải Kha Kính địch nhân của y một mỗi hay là thấy chán, mà là Vệ Ảnh rơi vào hắc động vô hạn trước...

“Ai, ta nói Nhị điện hạ vĩ đại của chúng ta, người không cần dùng sức quát hấn nữa, hấn sớm đã hôn mê...” Hắc Quyền lúc trước khiêng Vệ Ảnh trở về, nhàm chán hai chân giao nhau đứng dựa vào cạnh cửa...

“Hừ... Người của Nguyệt tộc như thế đánh không đủ...” Một hồi quát cái gì cũng không có hỏi ra Kha Kính tức giận bỏ lại roi dính đầy máu ly khai...

“Kháo... Như người đánh như thế, không chết là tốt rồi? Còn trách người khác không chịu nổi...” Hắc Quyền một bên oán giận một bên sai thuộc hạ của mình đem Vệ Ảnh từ trên giá mặt buồng xuống, Kha Kính cũng không nghĩ muốn nhìn, cho dù là tử sĩ của Hắc tộc cũng không nhất định có thể chịu được mười roi của người, mà người cũng không tính coi như người quát Vệ Ảnh bao nhiêu cái a? Còn nói người ta không chịu được... Kháo, là sắt cũng không thể ngoạn như thế nha?

“Dem hấn đưa đến chỗ đại tể tự đi...” Hắc Quyền cảm thấy mình có chút nhức đầu chỉ huy thuộc hạ đem Vệ Ảnh đã bị Kha Kính quát đến nhìn không ra diện mạo vốn có đưa đến chỗ đệ đệ mình cũng chính là chỗ đại tể tự của Hắc tộc! Hi vọng Vệ Ảnh tiểu tử người mệnh cứng rắn, không phải cũng chỉ có thể đem tro cốt người trả lại cho người Nguyệt tộc các người...

“Ca ca, đây là người đánh?” Hắc Thường cau mày nhìn người bị Kha Kính đánh đến không còn hình người...

“Sao có thể, là Kha Kính tiểu tử kia... Không biết tháng này tộc nhân nơi nào chọc hấn, hấn như tựa như điên vậy cuồng đánh y... Đây, Tiểu Thường a, người xem hấn còn có thể sống không? Nếu là hấn liền như thế bị đánh chết, ta nhất định có thể sẽ bị tộc trưởng chém chết!” Hắc Quyền có chút phiền muộn nắm tóc, hấn tuyệt đối không muốn ở chỗ tộc trưởng rơi xuống một tội danh làm việc bất lợi nha, dù sao, hấn là sùng kính y như vậy...

“Ừ... Tiên thương (thương do roi) trên người rất sâu, trên roi còn có tấm lang độc đặc biệt của Kha Kính, bất quá ca ca người yên tâm đi, sáng sớm ngày mai người có thể tìm người đến mang hấn đi...” Hắc Thường mỉm cười nhìn ca ca theo lời của mình mà mặt không ngừng thay đổi.

“Được rồi...” Hắc Quyền thở dài một hơi thật lớn, tiến lên nhẹ nhàng ủng ủng đệ đệ của mình, “Cảm tạ Tiểu Thường nha...”

Lang tộc dù sao cũng là lang tộc, năng lực khôi phục hơn người thường bội lần, không quá vài ngày Vệ Ảnh vốn đang hấp hối, vết thương toàn thân trên dưới rốt cuộc tốt hơn phân nửa, lúc tỉnh lại cũng đã nằm ở đây, xà nhà bằng gỗ thật cao, mũi trần đầy mùi đàn hương mộc... Xem ra mình đã ly khai khỏi căn phòng đen kịt tràn ngập mùi máu tươi!

Tuy có thể xuống giường đi lại nhưng phát hiện mình bị nhốt trong biệt viện không biết tên... Rốt cuộc mình đang ở nơi nào? Vệ Ảnh không giải thích được, nhưng muốn rời khỏi ở đây cũng là trăm triệu lần không thể, nhìn như biệt viện bình thường bốn phía lại hiện đầy kết giới chí mệnh, công lực của người bày

kết giới hơn xa mình, muốn giải khai cũng là tuyệt đối không thể, thâm nghĩ muốn bước ra khỏi biệt viện một bước, nhất định chết không có chỗ chôn...

Ngắn ngủn vài năm, thật không ngờ Hắc tộc lại có nhiều nhân vật lợi hại như thế, mấy năm trước cùng phụ thân tìm hiểu Hắc trạch cũng không có phát hiện nhân vật lợi hại như thế, vẫn là nói mấy năm trước chính mình đến tìm hiểu nơi này, bọn họ cũng biết sẽ có sự tình hôm nay, người có thực lực đều đem lực lượng của chính mình che dấu... Nếu quả thật là như vậy, tâm tư của người nghĩ ra cái chủ ý này cũng không phải thâm sâu bình thường... Mục đích của bọn họ đến tột cùng là gì... Nhiều suy đoán không căn cứ, trong lòng cũng cực độ bất an...

“Xem ra người đã quen cuộc sống ở nơi này a?” Bên tai Vệ Ảnh liền nghĩ tới đạo thanh âm phi thường đáng ghét kia, dù sao không ai sẽ có hảo cảm đối với người đánh mình đến da tróc thịt bong.

“Bất quá nói thật hoàn cảnh của nơi này thật đúng là không tệ...” Kha Kính ngồi chồm hổm ở hành lang trước mặt Vệ Ảnh, hai tay nâng cằm, nhìn hai mắt vô thần của Vệ Ảnh...

“Này... Có phải đem người đánh đến ngày người hay không?”

“Này... Người còn sống không?”

“Này... Người có chút phản ứng có được hay không?” Kha Kính phát hiện chỉ cần hắt đối mặt Vệ Ảnh, tốt đẹp luôn chính là toàn bộ tự chủ sẽ tan rã sạch sạch sẽ sẽ... Không được, nhất định phải tỉnh táo lại...

“Hừ... Người hết thấy có thể không để ý tới ta, cho dù người đã không còn giá trị lợi dụng, người biết không? Nguyệt Hân Thần đang ở trong viện cách người không xa...”

“Người ở đây nói một lần...” Mặt xám như tro tàn Vệ Ảnh nghe được người mình trong lòng mong nhớ nhất, quan tâm nhất cũng bị bắt tới, nguyên vốn không muốn để ý tới Kha Kính buồn chán khiêu khích y, cũng không nhịn được kích động trong lòng, nhảy dựng lên...

“Thấy cái lâu các kia không? Nguyệt Hân Thần là ở chỗ đó...” Kha Kính chỉ vào lâu các phía tây chỗ Vệ Ảnh...

“Các người bắt thiếu chủ, muốn làm gì với hắn?” Vệ Ảnh nắm cánh tay cầu Kha Kính, đều tự trách mình nhất thời sơ suất...

“Bất??? Ha ha... Chúng ta không có bắt về... Là hắn tự nguyện cùng chúng ta trở về...” Kha Kính nhìn Vệ Ảnh bộ dáng nóng nảy, nghĩ trong lòng thật thoải mái, như thế một đạo bóng ma nhiều ngày rớt cục từ từ thoái tán, mỗi ngày nhìn y lộ vẻ mặt sói chết, một chút biểu tình cũng không có, ý nghĩ đùa một chút cũng không có, ha ha... Hiện tại rốt cuộc tìm được nhược điểm của hắn, nguyên lai nhược điểm của thị vệ được xưng tụng tinh táo nhất Nguyệt tộc chính là chủ nhân Nguyệt Hân Thần của hắn, nhìn hắn một bộ khẩn trương, y đối Nguyệt Hân Thần chắc chắn không giống tình cảm chủ tớ bình thường...

“Ta tại sao phải nói cho người... Người không biết tự mình động não nghĩ sao?” Nói ra chân tướng sẽ không còn vui, Kha Kính cười ha hả khiêu khích Vệ Ảnh, vừa cười vừa ly khai biệt viện, tử kiếm lang (mặt sói chết) nhà người cứ từ từ ở chỗ này sốt ruột đi!

“Người không cần đi...” Vệ Ảnh vừa mới muốn xông tới, đã bị kết giới xung quanh biệt viện bắt trở về...

“Hi hi, người ở trong kết giới của ta suy nghĩ thật tốt vấn đề đó đi...” Tiếng cười của Kha Kính càng lúc càng xa, Vệ Ảnh bất lực chỉ có thể dùng sức dẫm mặt đất!

2. Chương 2: Mất Trí Nhớ

Dạ hắc phong cao, hàn điệu trường không như khắp. (Ban đêm gió lớn, chim lạnh giữa trời cao như khóc)

“Tinh... Đỉnh...” Từng tiếng cổ cầm, dưới bầu trời vắng vẻ của Hắc tộc vang vọng.

Là ai? Tại đây nửa đêm còn một mình đánh đàn? Tại Hắc tộc, trừ mình ra còn có ai trong đêm dài dằng dặc mất ngủ... Vệ Ảnh cau mày nằm ở trên cỏ nhìn trời đầy sao, nếu là sao thật tốt, cao như vậy xa như vậy không cách nào có thể nhốt. Mà hần, chẳng biết lúc nào mới có thể tự do!

“Đình...” Một tiếng, tiếng cầm cổ đột nhiên ngừng lại, đàn đứt dây? Vệ Ảnh cười lạnh một chút, là ai, cùng y tâm sự nặng nề sao?

“Đông... Đông...” Trong sân vắng vẻ tiếng bước chân phiền lòng, khiến Vệ Ảnh nhíu mày, ai vậy? Nửa đêm còn không đi ngủ, chạy đến đây, hay là nói Hắc tộc có tập quán nửa đêm thăm vấn phạm nhân!

“Ôi ôi... Nguyên lai người ở nơi này... Ta... Ách... Ta nói người sao có khả năng... Ách... Có khả năng chạy khỏi kết giới của ta?” Vệ Ảnh xoay người quay đầu lại, liền phát hiện một đạo hắc ảnh nhào lên, hơn nữa còn là một thân tử khí...

“Tránh ra... Tử quỷ...” Vệ Ảnh không có đứng ngay ngắn liền bị té nhào trên cỏ, dùng sức muốn đẩy Kha Kính trên người ra.

“Không nên cử động... Cử động nữa, ta sẽ dùng roi quất người...” Kha Kính vauwf nắc cụt vừa uy hiếp Vệ Ảnh.

“Tử quỷ... Cút...” Vệ Ảnh nhăn nạy có hạn...

“Không nên cử động, để ta xem thật kỹ một chút nam nhân Nguyệt tộc rốt cuộc có mị lực gì?” Tay Kha Kính dùng sức nắm khuôn mặt của Vệ Ảnh, đầu thật choáng... Mắt thật hoa... Thấy không rõ mặt người.

“Ca... Ca... Ghét nhất... Thật vất vả trở về cũng không... Ách... Để ý ta, kha... Cái tên Nguyệt Hân Thần kia có gì tốt... Đều không phải bán hần sẽ sinh bảo bảo... Ca ca trước đây đều không phải cái dạng này ...” Kha Kính dùng sức đánh mặt của Vệ Ảnh, tức giận đến cực điểm...

“Ôi... Nguyên lai người đang ghen tỵ Thiếu chủ đẹp hơn người...” Hừ... Ai sẽ thích một tên động một chút là đánh người, quất người dã man.

“Câm miệng... Hần chỗ nào ta đẹp, người nói...” Kha Kính dùng sức ôm Vệ Ảnh lúc ẩn lúc hiện, rồi lại hung hang tát Vệ Ảnh một bạt tai!

“Người điên... Người mau buông tay... Chỉ bằng điểm ấy Thiếu chủ đều mạnh hơn người, hần sẽ không giống một người điên loạn đánh người, cũng sẽ không đem đầu người khác chạm mặt đất...” Vệ Ảnh hất tay mặc kệ cái tên điên này, đẩy tử quỷ Kha Kính qua một bên.

“Hảo hảo... Ta không đánh người, người nói ta nhìn có được hay không?” Tuy bị Vệ Ảnh đẩy ngã xuống đất, nhưng uống quá nhiều rồi Kha Kính cũng không có tức giận. Sau đó kéo cánh tay Vệ Ảnh hỏi y chính mình nhìn có được hay không?

“Nhục nhã...”

“Ba...” Vệ Ảnh lời mới nói ra miệng, Kha Kính liền tát y một bạt tai.

“Nói, ta nhìn có được hay không?”

“Xấu chết...”

“Ba...” Lại một bạt tai...

“Người đánh chết ta cũng không có, không phải là ta ở trong kết giới của người không phản kháng được người sao? Người quái dị chính là người quái dị... Đánh chết ta, người vẫn là người quái dị...”

“Ba... Ba... Ba... Ba...” Liên tiếp mấy cái bạt tai... Khóe miệng Vệ Ảnh lưu lại một vệt máu!

“Ta rốt cuộc nhìn có được không? Ách... Nói... Là ta đẹp, hay là cái tên Nguyệt Hân Thần kia đẹp?” Kha Kính dùng sức lắc Vệ Ảnh không để ý tới nữa hần...

“Không... Nói... Nói, là ta đẹp... Ách... Hắc hắc... Ta chỉ biết ta so với Nguyệt Hân Thần đẹp hơn... Ôi...” Kha Kính hướng Vệ Ảnh không để ý tới hần cười khúc khích.

“Hừ...”

“Người hừ... Cái gì... Ta vốn chính là so với Nguyệt Hân Thần đẹp hơn, Nguyệt Hân Thần có gì giỏi, nếu như ca ca không phải là vì muốn người thừa kế Nguyệt tộc kia, mới sẽ không thích hần ni... Ách...” Kha Kính mắt say lơ đờ sương mù đặc ý hướng Vệ Ảnh cười khúc khích.

“Người nói cái gì?”

“Ta nói ca ca ta chính là vì khiến Nguyệt Hân Thần sinh bảo bảo cho hần mới có thể đem hần lừ đến Hắc tộc, cái tên dần dần kia, thật cho rằng ca ca yêu hần... Không nên ngu... Ca ca không có khả năng thích hần... Ách... Ha ha ha... Ta mới là bảo bối trong lòng ca ca!” Nói xong Kha Kính liền ghé vào trên người Vệ Ảnh ngủ...

“Này... Người đứng lên cho ta, nói rõ ràng...” Lần này lại khiến Vệ Ảnh lo lắng như... Hần dùng sức muốn lay tỉnh Kha Kính nhưng Kha Kính ngoại trừ ngày khò khò, cũng không có phản ứng gì khác!

Vệ Ảnh trong lòng đau xót, thiếu chủ chính mình từ nhỏ bảo vệ, quan tâm, bây giờ lại bị địch nhân bụng dạ khó lường ôm vào trong lòng, mà chính mình lại không bản lĩnh bị nhốt ở chỗ này, ngực một trận phần nộ cùng không cam lòng, cúi đầu, hung hăng nhìn chằm chằm Kha Kính trong lòng ngực mình ngủ như đứa trẻ vậy, nhưng lúc thấy được thụy nhan vô cùng ngây thơ của hần lúc này, trong lòng lại chẳng biết vì sao, hơi run lên...

Thật không ngờ Kha Kính mà mình hận thấu xương cũng là một người tịch mịch cô độc, nguyên bản còn tưởng rằng hần là một Nhị điện hạ cao cao tại thượng, được người cưng chiều đến hư, dùng sức lắc đầu, Vệ Ảnh người điên rồi, người cư nhiên ở chỗ này đồng cảm với địch nhân, Vệ Ảnh tự nói với mình, hần muốn trả thù, muốn trả thù cái tên lơ đãng rơi vào trong tay mình, đúng, giết hần... Giết hần!

Bóp cổ Kha Kính không có ý thức, từ từ siết chặt, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo vì hít thở không thông bắt đầu đỏ lên, phát xanh, tím bầm...

Không... Ta không thể làm như thế, nếu như ở chỗ này giết hần, người Hắc tộc vạn nhất tức giận giết mình cùng Thiếu chủ, làm sao đây? Chính mình chết không có gì đáng tiếc, nhưng làm liên lụy tới Thiếu chủ lại... Vệ Ảnh nghĩ liền buông hai tay, hừ, cho dù ta không giết người, nhưng cũng sẽ đổi một phương pháp khác giáo huấn người, ta muốn đem thống khổ trên người Thiếu chủ của ta, từ trên người Hắc tộc các người đòi lại gấp mười, gấp trăm lần!

“Ừ...” Người trên giường bị trói chặt, rốt cục bởi vì ngủ không được thoải mái mà bắt đầu không an ổn tỉnh lại...

“Lạnh...” Kha Kính chịu đựng đau đơn trong đầu, mắt hơi mở...

“Người rốt cục cũng tỉnh, nếu như không tỉnh, khiến ta quá thất vọng rồi...”

Ai... Ai đang nói chuyện, Kha Kính mở mắt phát hiện mình bị lột sạch y phục, tứ chi mở rộng ra bị trói chặt trên giường lớn...

“A...” Kha Kính nhin không được thét lên...

“Kêu đi kêu đi... Ta còn thật muốn cảm tạ kết giới của người, ở trong kết giới này cho dù kêu đến chết cũng sẽ không có người nghe được...” Vệ Ảnh mặt vẫn luôn không lộ vẻ gì, xuất hiện một tia cười đắc ý.

“Mau... Cởi ra cho ta...”

“Không...”

“Người lần đầu tiên cùng ta nói nhiều như thế, thế nhưng ta thà rằng người không nói, nhanh cởi trói cho ta...”

“Sẽ không...” Hai từ như trước, Vệ Ảnh lại bắt đầu tích tụ như kim! (tiếc từ như vàng)

“Người muốn gì... Lạnh quá...” Không có y phục che thân Kha Kính ở trên giường rung mình một cái...

“Thả ta, thả Thiếu chủ của ta!”

“Mẹ nó, người nằm mơ...”

“Người xác định người không thả...”

“Muốn giết cứ giết... Cho dù muốn ta thả Nguyệt Hân Thần, cũng không có cửa...”

“Ta vì sao phải giết người?” Vệ Ảnh lần đầu tiên ở trước mặt Kha Kính cười khanh khách...

Tay của Vệ Ảnh đặt trên bụng của Kha Kính tuy rằng khá trắng nhưng cũng rất rắn chắc, ở xung quanh cái rốn nhỏ chính giữa kia vẽ loạn.

“Người muốn làm gì?” Kha Kính bắt đầu khấn trương, hẳn không phải là muốn...

“Làm việc đại ca người đối Thiếu chủ nhà ta đã làm...”

Tay Vệ Ảnh chậm rãi trượt xuống dưới “Nhanh lên một chút, có muốn thả người không, không thì lúc sau cho dù người muốn thả người cũng đã muộn...” Tay Vệ Ảnh một bên xoa tiểu hành còn đang ngủ, miệng một bên còn không ngừng uy hiếp Kha Kính.

“Hừ... Có bản lĩnh liền động thủ đi... Ta coi như là bị cẩu cắn một cái!”

“Bị cẩu cắn một cái?” Vệ Ảnh cười lạnh. Hừ, chết đã đến nơi còn cố cãi, một hồi người chờ coi!

Tay Vệ Ảnh tại tiểu hành mềm vuốt lên xuống... Từ từ tiểu hành biến thành màu hồng, bắt đầu cứng rắn...

“Xem ra, người còn chậm rãi hưởng thụ... Có phải Hắc lang tộc đều dám dâng giống người...”

“Câm miệng, con chó Nguyệt tộc không biết xấu hổ...” Kha Kính đỏ mặt hướng Vệ Ảnh nhổ nước bọt...

“Chậm rãi mắng... Một hồi người chịu... Người kêu càng cao ta càng thoải mái...” Vệ Ảnh không thèm để ý đem nước bọt trên mặt lau đi.

“Hừ...”

Vệ Ảnh đem tiểu hành bắt đầu chảy lộ thủy dùng sợi dây nhỏ trói lại, lại chạy vào trong viện tìm mấy cây cỏ đuôi chó, dùng lông của cỏ đuôi chó ở trên người Kha Kính vẽ tới vẽ lui...

“Ặn...” Kha Kính gắt gao cắn môi dưới, không muốn mở miệng hướng Vệ Ảnh cầu xin tha thứ, lúc này hướng địch nhân cầu xin tha thứ sẽ chỉ khiến địch nhân sung sướng hơn.

Lông cỏ đuôi chó, từ hầu kết của Kha Kính bắt đầu xuống phía dưới không ngừng gãi ngứa, không ngừng trêu đùa lên xuống làm hầu kết chuyển động, tựa hồ ngoạn đủ, Vệ Ảnh cõi thượng y của mình, hướng chỗ hầu kết của Kha Kính hung hăng cắn một cái.

“A... Biến thái... Đau chết...” Kha Kính đau đến hung hăng kêu một tiếng.

“Đau? Đau đến nói, vì sao cái cây phía dưới của người còn thẳng tắp? Xem ra người cũng rất hưởng thụ!”

“Thối lắm... Không phải hai chúng ta trao đổi, để ta tới cắn người thử xem?” Kha Kính hướng Vệ Ảnh nhe răng trợn mắt, muốn cắn y, nhưng bị trói không thể nhúc nhích, ngay cả nhào mấy cái cũng vô ích!

“A...” Đón Kha Kính lại thét lên...

Vệ Ảnh cầm cầu vĩ ba thảo trong tay, đâm vào hậu huyệt của Kha Kính... Đâm vào, lại rút ra, đâm vào, lại rút ra... Đến lúc này một lần lại thêm một, dù sao phía đầu cỏ đuôi chó quả thực là lông mao, không... tay có đâm vào chút... huyệt khẩu bởi vì cầu vĩ ba thảo một vào một ra bắt đầu trở nên sưng đỏ.

“Ô...” Thật là khó chịu, tên gia hỏa biến thái này còn muốn dẫn vật mình bao lâu... Kha Kính càng ngày càng khó mà chịu được đau khổ ở chỗ mẫn cảm kia...

“Vương bát đản, trướng thối, Vệ Ảnh chết tiết người tốt nhất đừng để cho ta tốt trở lại, không thì ta... Ô... Nhất định phải quất chết người!” Kha Kính ở giữa giường uốn tới ẹo lui, chết tiết cỏ đuôi chó khiến hẳn ngứa đến muốn đâm đầu chết đi!

“Ôi, ta chờ người tốt rồi sau lại quất chết ta!” Ngón tay Vệ Ảnh liền ở nơi nào đó dùng sức thọc hai cái.

“Ô... Đau...” Kha Kính bị y chính chỉ có thể nằm ở nơi đó không ngừng ai khiêu...

Kha Kính khó chịu cố sức giãy dụa, lắc đầu, nhưng không có chú ý góc giường, “Đau...” Một tiếng, Kha Kính lại yên tĩnh...

Vệ Ảnh cũng không có lưu ý, cho là hấn chỉ là đụng đến hôn mê, hay là làm bộ không có phản ứng!

Nửa ngày...

“A... Không nên... Không nên đánh ta... Không nên...” Phản ứng của Kha Kính bắt đầu trở nên kỳ quái, Vệ Ảnh ngừng động tác trong tay, vỗ nhẹ mặt của hấn!

“Không nên... Đau... Đau chết ta... Ca ca... Ca ca... Ca... Người ở đâu... Cứu ta...” Kha Kính toàn thân cao thấp bắt đầu hơi co giật, cả người phát run.

“Không nên... Không nên lại đánh ta, ta sẽ ngoan ngoãn, van người, ta sẽ ở trong tiểu viện ngoan ngoãn đợi đâu cũng không chạy, đâu cũng không đi, không nên đánh ta... Đau...” Kha Kính toàn thân đau đến đổ mồ hôi!

“Này... Người, người xảy ra chuyện gì?” Vệ Ảnh phát hiện Kha Kính này thật có chút không đúng lắm, nhân thân bất lực hốt hoảng, không giống một người bình thường, hấn xảy ra chuyện gì? Vệ Ảnh nhìn kỹ hấn, này chẳng lẽ lại là một quỷ kế đi?

“Không nên... Ca ca, người đã đi đâu... Mau cứu Tiểu Kính đi! Tiểu Kính không bao giờ ... chọc người tức giận nữa... Không bao giờ ... nữa...” Kha Kính toàn thân co quắp đến lợi hại, tứ chi dùng sức giãy dụa, muốn bỏ đi dây cột trên người mình.

“Người ở đây giờ quỷ kế gì?”

“Ô... Ca ca, Tiểu Kính đau quá... Lạnh quá... Ô...” Trong mắt tôi tắm, rơi xuống giọt nước mắt lớn, dịch thể trong suốt này theo gương mặt trượt xuống, tựa hồ chạm đến tâm huyền sâu trong nội tâm Vệ Ảnh. Đây là nước mắt sao? Nguyên lai người Hắc tộc cũng sẽ thương tâm, cũng sẽ khóc, hơn nữa còn là ấm ấm.

Thiếu chủ, chưa bao giờ khóc, Thiếu chủ vẫn luôn mỉm cười, cười như ánh dương quang vậy, không biết từ lúc nào, Vệ Ảnh, bị dáng tươi cười xinh đẹp đó mê hoặc, biết rất rõ là không thể, lại sâu hãm trong đó, Vệ Ảnh giúp hấn cởi trói, an ủi tứ chi của hấn, mong muốn hấn có thể tỉnh táo lại!

“Này... Người tỉnh tỉnh!” Nhìn Kha Kính bất lực như vậy, Vệ Ảnh không còn cho là hấn đang giở quỷ kế gì, nhìn Kha Kính ở ngực mình mệt mỏi co lại thành một đoàn, Vệ Ảnh tựa hồ thấy được thân ảnh khi còn nhỏ, cô độc trong Nguyệt chi cung, thiếu chủ? Tại sao lại từ trên người Hắc lang tộc thấy được hình bóng của Thiếu chủ? Vệ Ảnh mẹ muội, đáng đáp Nguyệt Hân Thần khi còn nhỏ cùng Kha Kính trong ngực không ngừng ở trước mắt Vệ Ảnh thay thế nhau, bản thân Vệ Ảnh hầu như không biết rõ trong lòng là Kha Kính hay là Nguyệt Hân Thần?

“Ca ca... Trở về... Tiểu Kính lạnh quá, ca ca...” Kha Kính đưa tay ôm chặt lấy Vệ Ảnh, liều mạng hướng trong ngực của hấn nắm chặt! Hấn đem Vệ Ảnh trở thành ca ca của hấn, đây là cảm giác đã lâu chưa từng có, cảm giác được người ý lại, toàn tâm toàn ý dựa vào!

“Này... Ta không phải ca ca của người...” Vệ Ảnh nhỏ giọng ở bên tai Kha Kính nói!

“Ô... Oa... Người là ca ca, chính là ca ca... Có phải Tiểu Kính không ngoan không, người không để ý tới ta... Ô... Ca ca không cần ly khai ta, ta sẽ ngoan ngoãn...” Kha Kính đem Vệ Ảnh trở thành Kha Hào, lúc đó trong trí nhớ ca ca là duy nhất của mình, chỉ cần vừa không nhìn thấy ca ca, hấn sẽ kích động khóc lớn.

“Ách... Sao lại thế này?” Vệ Ảnh khổ sở nhìn Kha Kính ở trong ngực y khóc lớn, hấn sao lại như một đứa nhỏ ba, bốn tuổi? Trong trí nhớ Thiếu chủ, rất ít khóc, nhưng lúc đó hấn lại vô cùng ý lại, dựa vào chính mình, lúc đại tể tự không có ở đó, hấn luôn gọi liên tục Vệ ca ca, không biết từ lúc nào, Thiếu chủ mỗi ngày quay quanh mình không thấy nữa, hấn bắt đầu trở nên độc lập, không như quá khứ ý lại chính mình, dựa vào mình... Cũng cách mình càng ngày càng xa!

“Oa... Ô... Ca ca, không nên rời ta nha...” Kha Kính nước mắt đầy mặt, liều mạng bám trên người Kha Kính!

“Ngoan, không phải sợ, ca ca bảo hộ người!” Vệ Ảnh nhìn Kha Kính khóc tựa hồ thấy được Nguyệt Hân Thần nhỏ nhỏ vô lực kia, thương cảm Kha Kính như vậy, liền vụng về nhẹ nhàng ôm Kha Kính, cẩn thận

vỗ lưng hần, an ủi hần!

Trong lòng Vệ Ảnh loạn thành một đoàn, chẳng biết thế nào cho phải, tựa hồ cực kỳ lâu trước đây, lần đầu gặp Thiếu chủ Nguyệt Hân Thần, hần cũng một mình ngồi ở trên bậc thang ngoài cung điện của Nguyệt chi cung khóc lớn, đó là lần duy nhất chính mình thấy hần khóc thương tâm như vậy, lúc đó đồng dạng trẻ người non dạ bản thân gì cũng không biết, gì cũng không làm được, chỉ có thể ôm hần bất lực khóc, để hần ở trong ngực của mình, khóc lớn. Thật không ngờ nhiều năm như thế, người bất đồng, lại xuất hiện tình cảnh tương tự...

“Ân... Ân...” Nghe thanh âm ôn nhu, Kha Kính từ từ an tĩnh lại, nhỏ giọng ở trong lòng Vệ Ảnh khóc thút thít!

Chậm rãi đến khi Kha Kính tiến vào mộng đẹp, bàn tay nhỏ bé vẫn chưa yên tâm vẫn nắm chặt cổ áo Vệ Ảnh! Vệ Ảnh vừa muốn lấy tay hần ra, Kha Kính lại không an ổn ân ân vài cái!

Vệ Ảnh chỉ đành ôm Kha Kính cùng nhau nằm trên cái giường kia, trọn to hai mắt nhìn gia hỏa trong ngực ngủ ngon rất ngọt ngào, mà chính mình lại không có cách nào ngủ, tâm tình không biết tên phức tạp...

Một đêm không chớp mắt thật vất vả tới lúc trời tờ mờ sáng, Vệ Ảnh mới tiến nhập giấc ngủ, trong mơ hần lại trở về Nguyệt chi cung, nơi đó sinh hoạt như trước yên lặng hòa hài như vậy, trong mộng Vệ Ảnh ôn nhu nhìn Thiếu chủ Nguyệt Hân Thần phía xa dưới tàng cây chơi đùa, coi như là trong mộng Vệ Ảnh cũng chỉ là rất xa nhìn chăm chú, bảo vệ Nguyệt Hân Thần!

Bỗng nhiên ngực một trận đau nhức, đem Vệ Ảnh từ mộng giật mình tỉnh giấc, chính mình bao lâu không có ở trong mộng nhìn thấy Thiếu chủ... Không phải là không nằm mơ, mà là mình căn bản rất ít có thể ngủ, hàng đêm mở to hai mắt nhìn đỉnh cao vót của Nguyệt chi cung, Vệ Ảnh cười tự giễu, thật không ngờ mình trở thành tù nhân, lại có thể an tâm đi vào giấc ngủ, đây là chuyện cười gì, trọn to hai mắt chợt phát hiện một đầu màu đen đầu phóng đại ở trước mắt của mình, một đôi đôi mắt to sáng ngời chớp chớp nhìn mình!

Vệ Ảnh mới vừa rồi còn đang nhớ lại, tựa hồ đã quên bên cạnh mình còn có một nhân vật rất nguy hiểm.

“Ca ca, Tiểu Kính đói bụng...” Tay chủ nhân của đôi mắt to, dùng sức vỗ vào ngực Vệ Ảnh.

“Người lại đang đùa trò gì!” Vệ Ảnh không lưu tình chút nào đem Kha Kính đẩy xuống phía dưới, người này còn cho mình là tiểu oa nhi sao? Sáng sớm an vị ở trên người người khác, còn một bộ vô tội!

“Ca, Tiểu Kính đói bụng rồi...” Kha Kính lại phác trở về trong lòng Vệ Ảnh.

“Ta không phải ca ca người!” Người này thật là đầu bị đụng hư, Vệ Ảnh đưa tay ra sau đầu Kha Kính, quả nhiên phát hiện một cục sưng thật to. Xong... Người này đầu óc chân đác bị đụng hư!

“Ca, không nên sờ, phía sau đau đau...” Kha Kính ánh mắt đen láy nhìn Vệ Ảnh!

“Cùng ta đi...” Vệ Ảnh chợt nhớ tới cái gì? Kéo Kha Kính liền chạy ra cửa, đến trước cửa biệt viện, bình thường nơi ấy sẽ có kết giới Kha Kính bày ra, Kha Kính hiện tại đem đầu óc đụng hư, vậy có phải kết giới liền mở ra không? Vệ Ảnh hướng chỗ cửa ném một tảng đá, “Ba...” Một tiếng, tảng đá bị điện lưu của kết giới quá duyên đánh cho nát bấy!

“Ca ca, xảy ra chuyện gì, tại sao không đi ra, bụng Tiểu Kính thật rất đói, muốn ăn gì đó...” Kha Kính đứng ở phía sau Vệ Ảnh dùng sức kéo ống tay áo Vệ Ảnh!

“Ngoan, đem kết giới này mở ra! Chỉ cần mở kết giới, chúng ta cũng sẽ không đói bụng!” Vệ Ảnh đem Kha Kính hướng chỗ kết giới đẩy một cái... Thừa dịp đầu óc hần không thanh tỉnh, phiền hần mở kết giới này, như vậy chính mình liền có cơ hội đi cứu Thiếu chủ ra ngoài!

“Không nên... Thật đáng sợ, tảng đá đều nát, Tiểu Kính nhất định không mở ra!” Kha Kính sợ lui về phía sau vài bước!

“Ngoan, đây là tự Tiểu Kính làm nga?” Vệ Ảnh dụ dỗ Kha Kính, mau... mau... đem kết giới mở ra, nếu không đi ra liền không có thời gian đi cứu Thiếu chủ, cho dù hần lúc này không mở ra kết giới, bị điện kích trên hàng rào kết giới của bản thân làm bị thương, cũng không liên quan đến mình, không ai sẽ đồng cảm

địch nhân của mình không phải sao? Tự nhủ như vậy, trong lòng Vệ Ảnh lại có một tia hỗn loạn không biết tên...

“Phải không? Ca ca, Tiểu Kính nhìn một chút!” Kha Kính quay đầu lại nhìn thoáng qua Vệ Ảnh! Đúng nga, hẳn là ca ca, chắc là sẽ không hại Tiểu Kính, phải tin tưởng ca ca, Kha Kính hướng Vệ Ảnh mỉm cười, ừ, phải nhanh lên một chút mở kết giới, nếu không mình và ca ca đều phải đói bụng!

“Người...” Nhìn trước mắt đáng tươi cười thiên chân khả ái như vậy, Vệ Ảnh sợ hãi giật mình, nếu như dùng thủ đoạn hèn hạ như thế, sát hại Kha Kính, vậy không phải mình với người Hắc tộc âm hiểm ác độc như nhau sao? Nhìn bộ dáng Kha Kính bây giờ, bất quá chỉ là tâm trí của một hài tử chỉ có ba, bốn tuổi mà thôi... Mà đứa bé này hiện tại, vẫn là ý lại hẳn như vậy, không chút nào biết mình muốn thương tổn hẳn! Toàn tâm toàn ý ý lại chính mình...”Vệ ca ca... Vệ ca ca...” Vệ Ảnh trong đầu quay về lúc Nguyệt Hân Thần vây quanh ở bên cạnh mình ngọt ngào gọi!

“Đau...” Kha Kính ngón tay của còn chưa đụng tới kết giới, đã bị tiểu điện lưu quanh thân kết giới, làm bị thương... Thống khổ cực kỳ hẳn quay đầu lại nhìn Vệ Ảnh một chút, chỉ là vừa nghĩ nếu như không đem kết giới này xóa đi, ca ca và mình không phải là cả đời đều phải ở chỗ này đói bụng sao? Không nên... Tuyệt đói không nên... Nghĩ Kha Kính chính là muốn dùng tay chạm kết giới...

“Chờ một chút...” Vệ Ảnh kéo Kha Kính muốn chạm vào kết giới!

“Ca ca???” Kha Kính nháy đôi mắt thật to xinh đẹp nghi hoặc nhìn Vệ Ảnh, không rõ vì sao ca ca ngăn mình lại!

“Ngoan... Ca ca đùa người thôi, đến... Ca ca dẫn người đi ăn...” Bị ánh mắt như nước ngày đó kích động, vô luận như thế nào, Vệ Ảnh phát hiện mình không thể làm được chuyện thương tổn Kha Kính,... ít nhất ..., hiện tại không được... Quyết định chờ đến lúc Kha Kính hồi phục, lại tranh cao thấp đi, chính diện giao thủ, chính mình cũng sẽ không tệ hơn so với hẳn!

“Di?? Ca ca không phải nói không đi ra, không có cơm ăn sao?”

“Ôi ôi, ngoan... Ca ca lừa người, ca ca muốn thử xem năng lực của người, cho nên mới để Tiểu Kính mở kết giới, nhưng bây giờ phát hiện, Tiểu Kính năng lực còn chưa đủ, cho nên đi... Chúng ta đi hậu viện, nơi đó có đồ ăn...”Vệ Ảnh nói rồi lại kéo Kha Kính về hậu viện... Đích xác hậu viện có một tiểu trừ phòng, nơi này gì cũng có, cũng đủ hai người ăn mấy tháng gì đó, Vệ Ảnh ngay từ đầu bị giam ở chỗ này, Kha Kính để người đem đến đây đủ thức ăn, không phải vì muốn y không đói bụng chết, mà là muốn giam hẳn!

“Hừ? Ca ca, người không được ở đây lừa Tiểu Kính, nếu không cũng không để ý tới người nữa!” Kha Kính nhúu chắc lông mi, chu cái miệng nhỏ nhắn trừng mắt Vệ Ảnh! Không nói ra được khả ái...

“Hảo hảo hảo, ca ca sẽ không lừa người nữa!” Người này rõ ràng khi còn bé là phi thường khả ái, sao vậy sau khi lớn lên tính cách lại trở nên âm u như vậy? Nghi ngờ trong lòng, hẳn rất cuộc đã từng trải qua cái gì? Âm thanh thê lương như vậy, thân là Nhị thiếu chủ của Hắc tộc, ai lại dám đối với hẳn như vậy!

Bận rộn từ sáng sớm, cuối cùng đem cơm nước bưng lên bàn, Kha Kính đã đói ghé vào trên bàn, hữu khí vô lực nhìn Vệ Ảnh đem một đĩa cơm ngon miệng để trước mặt hẳn!

“Ca ca, Tiểu Kính có thể không ăn những ... hạt đậu này...” Thật là xa nghe thấy vị đạo của đậu tương, Kha Kính liền đem mặt nhăn thành một đoàn.

“Mau ăn...” Vệ Ảnh sắc mặt không tốt nhìn hẳn, hiểu được ăn cũng không tệ, còn dám lựa lựa chọn chọn.

“Nga...” Kha Kính cẩn thận lựa đậu tương cùng tiểu thịt ti rán, chỉ gắp thịt ti bên trong, đậu tương hẳn ngay cả chạm cũng không muốn!

“Không thể kén ăn, kén ăn không tốt! Ăn nhiều đậu một chút đối thân thể mới có lợi...” Vệ Ảnh hình như lại thấy được Thiếu chủ Nguyệt Hân Thần lúc đó, bệnh kén ăn của Nguyệt Hân Thần cũng rất nghiêm trọng, cũng đặc biệt ghét loại đậu gì đó! Tiếp, Vệ Ảnh múc một muỗng đậu để vào trong chén của Kha Kính.

“Ca... Có thể không ăn không, vị đạo của đậu cực kỳ đáng ghét... Ta muốn ăn đùi gà bên kia...” Kha Kính đáng thương đều nhanh muốn khóc, ca ca, ngày hôm nay trở nên cực kỳ đáng ghét, quá khứ ca ca chưa bao giờ ép mình ăn thứ mình không thích ăn!

“Không được, không ăn hết đậu trong chén, sẽ không được ăn đùi gà...” Người này sao lại cùng Thiếu chủ lúc đó giống nhau như đúc, mỗi ngày chỉ đòi ăn đùi gà.

“Ô... Không ăn...” Kha Kính rõ ràng cầm chén và chiếc đũa ném trên bàn!

“Không ăn sẽ bị đói a!”

“Ô... Ca ca đáng ghét nhất...” Kha Kính vừa khóc vừa chạy vào ngõ thất, “Đông...” Một tiếng đem cửa phòng đóng sầm!

“Ô... Oa... Oa... Thối ca ca, hôi ca ca... Ca ca đáng ghét chết tiệt...” Xuyên qua khe cửa, tiếng khóc đáng sợ kia không ngừng truyền đến tai Vệ Ảnh!

Hừ... Muốn khóc liền khóc đi, dù sao cũng khóc đến chết, vừa lúc trên đời ít đi một tên đại bại hoại, một canh giờ trôi qua... hai canh giờ trôi qua... Nguyên bản to tiếng khóc dần dần trở nên khàn khàn... Trầm thấp...

Có nên đi vào xem hấn hay không ni? Hấn hành vi hiện tại vẫn chỉ là đứa bé, ngấm lại khi còn bé thiếu chủ cũng là bởi vì cung chủ buộc hấn ăn đậu không cho hấn ăn đùi gà, cuối cùng tuyệt thực mà té xỉu...

Đẩy cửa phòng ra, thấy thân ảnh trên giường co lại thành một đoàn, nhẹ nhàng đi tới, phát hiện gia hỏa này tẩn nhiên khóc khóc... Khóc khóc mệt... Khóc đến ngủ...

“Này...” Vệ Ảnh nhẹ nhàng thúc Kha Kính...

“Không nên... Mụ mụ... Không... Phu nhân, ta sai rồi... Cầu người... Không nên đánh Tiểu Kính, Tiểu Kính sẽ ngoan ngoãn... Tiểu Kính sẽ không đòi muốn ca ca...” Vệ Ảnh nghe mộng ngữ của Kha Kính, vùng xung quanh lông mày nhăn thành một đoàn, người này khi còn bé quá rốt cuộc là sống ra sao, sao lại có nhiều ác mộng như thế...

“Ô... Không nên... Không nên... Tiểu Kính mà sẽ không khóc, cũng sẽ không mỗi ngày kêu muốn ca ca... Tiểu Kính sẽ ngoan ngoãn... Không nên đánh ta có được hay không... Phu nhân... Tiểu Kính thật biết sai rồi... Ô... Đau quá...” Kha Kính trong lúc ngủ mơ biểu tình càng ngày càng đáng sợ, một đôi tay không ngừng vung...

“Ca ca... Người đang ở đâu?? Nhanh lên một chút trở về... Tiểu Kính lạnh quá đau quá... Ô...” Kha Kính không biết đang mơ gì, giấc mộng này khiến hấn thống khổ như vậy...

“Tĩnh tĩnh tĩnh...” Vệ Ảnh dùng sức đem Kha Kính lay tỉnh.

“Ca ca, người đã trở về... Người không có bị phu nhân đuổi đi đúng hay không? Tiểu Kính rất sợ hãi, phu nhân rất thích đánh Tiểu Kính, Tiểu Kính lại không có phạm lỗi, rất ngoan thật biết điều... Nàng còn muốn đem Tiểu Kính nhốt tại trong phòng đen, ca ca, người phải bảo vệ Tiểu Kính...” Kha Kính sợ liều mạng rúc trong lòng Vệ Ảnh!

“Ân...” Bóng ma tuổi thơ của người này thật đúng là không nhỏ, mẫu thân của mình không cho gọi, còn phải trở thành công cụ trút giận của nàng, mạng của người này thật đúng là...

Vệ Ảnh bị Kha Kính làm cho nghĩ không ra, ai... Người này nếu như cả đời đều là cái dạng này nên làm sao?

“Ca ca, không nên rời Tiểu Kính...” Kha Kính đem đầu tựa ở trong lòng Vệ Ảnh.

“Mau đi ăn cơm đi...” Vệ Ảnh ở trên người Kha Kính lại một lần nữa thấy được hình bóng của Nguyệt Hân Thân, đồng dạng khả ái như vậy, hương mình làm nũng...

“Ca, cơm nước xong có thể được bồi Tiểu Kính cùng tắm không nha? Tiểu Kính thật là thú vị...”

“Ách...” Vệ Ảnh mặt có chút bắt đầu co quắp, tại sao Kha Kính và tiểu cô nương như nhau, tự mình tắm rửa không được sao? Vì sao còn phải có người bồi... Thật chẳng phải như tiểu cô nương, ngày sau ngay cả đi nhà cầu cũng muốn để cho mình bồi sao?

“Ca ca, có được hay không vậy... Tiểu Kính mà có thể giúp người chà lưng nga... Tựa như người trước đây chà cho Tiểu Kính, rất thoải mái...” Kha Kính ôm cánh tay Vệ Ảnh làm nũng!

“Hào...” Dù sao Vệ Ảnh cũng nhớ đến ngày cùng Nguyệt Hân Thần ở Nguyệt chi cung cùng nhau nghịch nước...

“Nga... Thật tốt quá, Tiểu Kính lại có thể cùng ca ca tắm...” Kha Kính vui vẻ ở trong phòng nhảy nhót, nhìn hấn cái dạng này...

Hình như lại một lần nữa thấy được...” Vệ Ảnh ca ca, Vệ Ảnh ca ca... Chúng ta cùng đi phía sau núi tắm...” Thấy mặt mũi quen thuộc, tóc dài màu bạc trắng, tử mâu mê người, còn có nụ cười ngọt ngào, Vệ Ảnh mặt lạnh như băng chuyển thành một tia mỉm cười ấm áp...

“Ca, ta ăn no, ta có đem đậu ngựi đặt ở trong bát ta toàn bộ ăn sạch nga...” Nhìn miệng Kha Kính đầy mỡ, đem chén không ăn sạch sẽ đưa đến trước mặt của mình... Vệ Ảnh ôn nhu xoa đầu của hấn, mỉm cười...

“Ngoan...” Vệ Ảnh nắm tay nhỏ của Kha Kính, hướng tiểu táo đường (nhà tắm) trong biệt viện đi đến, trước khi ăn cơm, Vệ Ảnh ở trong hầm lửa của tiểu táo đường thả củi lửa, đun nước nóng, vốn định một người sau khi ăn xong đến tắm, thật không ngờ lần này lại thêm một người...

“Ta nhất định phải giúp ca ca chà lưng...” Dọc đường đi Kha Kính đều rất vui vẻ, ca ca ly khai thật lâu rồi cục đã trở về... Kha Kính từ lúc hấn tỉnh lại một cái chớp mắt, liền đem Vệ Ảnh trở thành ca ca của hấn, ôn nhu ca ca kia trước khi rời đi vẫn đối với hấn đều rất...

3. Chương 3: Lúc Tỉnh Mộng

Cuộc sống ngày ngày trôi qua, ký ức và trí lực của Kha Kính vẫn như trẻ con, hấn thật muốn đem Vệ Ảnh trở thành ca ca Kha Hào của hấn...

Thời gian dài ở chung, Vệ Ảnh phát hiện Kha Kính thật sự rất thích tắm, mỗi ngày hấn đều phải cùng Vệ Ảnh tắm một lần, hai lần ... Bởi vì trước kia ở Hắc tộc, chỉ có lúc này, là hấn có thể thoả thích hưởng ca ca nũng nịu, hiện tại hấn đem Vệ Ảnh trở thành ca ca, tự nhiên sẽ không bỏ qua thời gian có thể cùng tắm!

Lúc để Vệ Ảnh giúp hấn tắm xong, lại để cho Vệ Ảnh giúp hấn cẩn thận gội đầu, này để không cho bọt thật nhỏ chạy ào hai mắt của mình...

“Tiểu Kính tóc thật tốt, giống như tơ lụa, vừa mượt vừa thích... Sờ rất thoải mái...” Tóc người này cùng Thiếu chủ lại như nhau, chỉ là Kha Kính là tóc đen, mà Nguyệt Hân Thần là trời sinh tóc bạc, Vệ Ảnh đào say mà nỉ non, dùng khăn cẩn thận lau khô tóc cho Kha Kính! Y tựa hồ lại trở về quá khứ, lúc giúp Nguyệt Hân Thần chăm sóc tóc đẹp, Vệ Ảnh lắc lắc đầu, y phát hiện mấy ngày nay ở chung, mặt của Kha Kính đang không ngừng cùng mặt của Nguyệt Hân Thần trùng khít... Hình như ở trong mắt Vệ Ảnh, Kha Kính chính là Nguyệt Hân Thần...

“Thật được sao? Tiểu Kính vì ca ca vẫn giữ!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Kha Kính ngây thơ mà mơ mộng hướng Vệ Ảnh mỉm cười!

“Kể tiếp, giúp người chà lưng đi...”

“Được... Một hồi Tiểu Kính cũng giúp ca ca chà...” Kha Kính tựa hồ rất thích Vệ Ảnh như vậy!

Vệ Ảnh dùng khăn có chứa bọt nhỏ, nhẹ nhàng chà lưng Kha Kính, coi như là lau bình thường vậy, cũng sẽ khiến Kha Kính cảm động muốn khóc...

“Ồ...” Bất tri bất giác nước mắt Kha Kính nhỏ vào trong ao nước.

“Xảy ra chuyện gì?” Vệ Ảnh hỏi!

“Ca ca, Tiểu Kính hiện tại nghĩ thật hạnh phúc nga... Thật hy vọng thời gian dừng ở chỗ này!”

“Ôi ôi...” Vệ Ảnh trầm trầm nở nụ cười, đứa ngốc...

“Được rồi, Tiểu Kính tự mình rửa phía trước đi!” Vệ Ảnh giúp hắn chà lưng xong nhẹ nhàng vỗ vỗ vai hắn.

“Không muốn, để ca ca tắm giúp!” Kha Kính xoay người, bửu môi nhìn Vệ Ảnh!

“Này... Tính là... Người tốt làm đến xùng, Tiểu Kính tạ sao vậy phát hiện người càng ngày càng thích làm nũng...” Ngoài miệng tuy rằng nói như thế, nhưng Vệ Ảnh vẫn vui vẻ giúp Kha Kính tắm, như vậy hắn hình như lại trở lại quá khứ muốn thời thời khắc khắc chiếu cố thiếu chủ...

“Nhiều một chút, đem chân mở một chút...” Kha Kính nghe lời đem chân mở, để cho Vệ Ảnh tắm sạch sẽ...

“Đau... Ca ca, nơi này lại đau...”

Vệ Ảnh thật không ngờ tiểu hành phần phần của Kha Kính cứng lên...

Kha Kính khuôn mặt nhỏ nhắn mà trướng hồng hồng, đầu gối khẽ run muốn đem hai chân chụm lại, hai mắt thật to phát ra tia sáng kỳ dị, trùng hướng nhãn thần bất lực của Vệ Ảnh có thương cảm không nói ra được...

Đúng là, đúng là khả ái như vậy nha, trong nháy mắt, một bộ phận mềm yếu nhất trong lòng Vệ Ảnh khẽ bị kích động.

“Ấn... Ca, nhẹ một chút, Tiểu Kính sẽ đau...” Vệ Ảnh lấy tay nhẹ nhàng vòng quanh tiểu hành trắng nõn, ở nơi Kha Kính kêu đau cẩn thận vuốt ve.

“Ấn... Ca ca, ta xảy ra chuyện gì, là lạ...” Một trận cảm giác kỳ quái đi qua toàn thân của hắn...

“Tiểu Kính, đây là rất bình thường...” Nhẹ giọng an ủi hài tử trong lòng có chút khẩn trương, Vệ Ảnh phát hiện chính là lời mình nói lại vô cùng ôn nhu...

“Ca ca...” Kha Kính nhìn địa phương đứng lên, sợ hãi kêu Vệ Ảnh!

“Không phải sợ, đến... Chính mình lấy tay nắm ở nơi này, trên dưới sờ lên sờ xuống, rất nhanh sẽ chảy ra dịch thể màu trắng, sau đó rất nhanh sẽ khôi phục thành bộ dáng lúc trước!”

“Không rõ, ca ca làm giúp Tiểu Kính!”

“Ách...” Đối với ngôn ngữ ngây thơ như vậy, Vệ Ảnh một trận ngạc nhiên!

“Ca ca, Tiểu Kính nghe không hiểu... Người làm giúp Tiểu Kính, sau đó Tiểu Kính sẽ tự mình...” Kha Kính rất là vui vẻ nhào vào trong lòng Vệ Ảnh, như khẩn trương lấy lòng cầu xin, hưởng thụ ấm áp trong ngực y...

Một trận ngạc nhiên, Vệ Ảnh thật không ngờ Kha Kính lại sẽ đưa ra yêu cầu như vậy... Tuy rằng, hắn như tiểu cầu vậy mà thân tình thực sự rất khiến người yêu thích...

Được rồi, quên đi, coi như nợ hắn lần này, dù sao là bởi vì y Kha Kính mới biến thành hiện cái dạng này ...

Vệ Ảnh bất đắc dĩ ôm lấy Kha Kính, ngồi ở bên cạnh ao, để hắn ngồi ở trên người của mình, tay của Vệ Ảnh di động lên xuống, theo điệu bộ lên xuống, từng đợt khoái cảm đi qua toàn thân Kha Kính... Rất nhanh đầu nơi đó bắt đầu chảy ra chất lỏng sền sệt trong suốt.

“Ấn... Ca...” Kha Kính gác đầu trên vai Vệ Ảnh, nhỏ giọng rên rỉ!

Thân thể Kha Kính không tự chủ được run rẩy, sau đó thất lưng mềm nhũn... Hét lên một tiếng, dịch thể màu trắng từ tiểu hành hồng nhạt của hắn bắn ra!

“Nhìn, biến lại hình dạng ban đầu rồi!” Vệ Ảnh chỉ vào địa phương mềm mềm tựa hồ vừa ngủ cho Kha Kính nhìn!

“A... Ca ca cũng đứng lên... Tiểu Kính giúp ca ca làm có được hay không...” Nói xong tay của Kha Kính lại xoa Vệ Ảnh, hắn mới mặc kệ Vệ Ảnh đồng ý hay không!

“Này...” Trời ạ, người này sao lại trở nên chủ động như thế...

Kha Kính một bộ như hiến bảo hài lòng cười, nhìn ở Vệ Ảnh trong mắt, ngực lại mãnh liệt run lên... Mãnh hôn lên cái miệng nhỏ đang hé ra hợp lại của Kha Kính, đem đầu lưỡi xâm nhập vào miệng nhỏ của Kha Kính, quấn quanh đầu lưỡi hần, thanh âm “Thu thu...” thật to trong phòng tắm không ngừng quanh quẩn...

“A... Ân...”

Bỗng nhiên Vệ Ảnh lại đẩy Kha Kính ra, Kha Kính khổ sở hai mắt đăm lệ lưng tròng, “Ca ca người ghét ta??” Kha Kính khổ sở mau muốn khóc, rõ ràng là ca ca hôn mình trước, nhưng vì sao y còn muốn đẩy Tiểu Kính ra ni?

“Không phải, là như thế này lại hôn liền nguy hiểm...” Ý nghĩ của Vệ Ảnh một mảnh hỗn loạn, hần cư nhiên đối địch nhân của mình sinh ra dục niệm, hơn nữa còn là Kha Kính đụng đầu biến thành nhược trí...

“Cái gì nguy hiểm?” Kha Kính cái gì cũng không hiểu, hoang mang nhìn Vệ Ảnh...

“Làm tiếp nữa, Tiểu Kính sẽ rất đau rất đau ...”

“Tiểu Kính không sợ đau, Tiểu Kính thầm nghĩ muốn ca ca ấm áp ôm một cái...” Cánh tay Kha Kính lại còn vòng trên cổ Vệ Ảnh, học động tác vừa rồi của Vệ Ảnh, ở trên môi Vệ Ảnh thu thu hôn xuống!

“Ai... Một hồi người khóc muốn dừng, ta cũng sẽ không dừng ...” Thầm thở dài một tiếng, hùng tính (thú tính) rộn ràng bao phủ lý trí, có một tiểu tử ôn mềm động lòng người như vậy trong ngực, bây giờ còn có cái gì có thể so với việc đem hần ôm chặt quan trọng hơn ni? Cánh tay Vệ Ảnh thật chắc vòng lên hông của Kha Kính!

“Tiểu Kính sẽ không khóc...” Được ca ca ôm là thời điểm hạnh phúc nhất trên đời, sao sẽ khóc chứ... Coi như là khóc cũng là bởi vì quá hạnh phúc mà khóc!

Trước mắt Kha Kính quá mức mê người, Vệ Ảnh tuyệt định không hề chịu được dục hỏa trong người, đây là người tự tìm, hung hăng hôn lên hai mảnh môi đỏ mọng của Tiểu Kính.

“Ngô, ân...” Kha Kính bị Vệ Ảnh cuồng liệt hôn, hôn đau quá... Nhưng nghĩ đến ôm hôn mình đây là ca ca, đau nhức bên miệng, lại nuốt xuống. Nghe được Kha Kính rên rỉ, Vệ Ảnh hôn chuyển thành khe gặm mút, là lúc Kha Kính mở cái miệng nhỏ rên rỉ, lập tức nhân cơ hội tiến quân thần tốc, ngậm mút cái lưỡi phấn hồng của Tiểu Kính, vội vàng hấp thu mật ngọt trong miệng Tiểu Kính.

“A... Tiểu Kính ta phát hiện người thật ngọt...” Vệ Ảnh thỏa mãn ở bên tai Kha Kính lẩm bẩm, bàn tay quyến luyến vuốt ve tuyệt cơ ngọc phu trong tay, làn da non mềm trơn bóng mỹ hảo chạm vào khiến y lưu luyến di tới di lui. Kha Kính chỉ có thể nỗ lực hít khí, lỗ tai nhạy cảm lại bị y nhẹ nhàng cắn một cái, chỉ cảm thấy cả người run lên, toàn thân vừa mềm vừa nóng, phát ra rên rỉ đứt đoạn, không ngừng run rẩy vô lực ôm lấy Vệ Ảnh.

Vệ Ảnh lộ ra nanh sói gặm cắn da thịt mềm mại của Kha Kính, lang thủ không chút kiêng kỵ ở trên thân thể non mềm của Kha Kính nhu lộng , khiến Kha Kính dồn dập thở hổn hển, nôn nóng mà uốn éo người, cảm thấy nhiệt độ da thịt không ngừng tăng vọt, cả người như bắt lửa, ngay cả hô hấp đều nóng đến phỏng người.

“Ca... Ca... Nóng quá... Nóng...” Không biết sao thanh âm của Kha Kính thập phần mềm yếu vô lực.

“Ngoan... Không nên gọi ta ca, gọi tên ta...” Vệ Ảnh luôn cảm thấy người này gọi mình là ca ca, hần có cảm giác phạm tội nghiêm trọng!

“Ân... Ân...” Tiểu Kính không mê hoặc gạt đầu, cả người nóng rực vô pháp suy nghĩ, chỉ có thể nghe Vệ Ảnh bài bố!

“Gọi Đình... Gọi Đình... Ngoan...” Vệ Ảnh chỉ là danh hiệu sau khi trở thành thị vệ của Nguyệt tộc, các tộc nhân đều chỉ biết y gọi là Vệ Ảnh, nhưng tên thật của y là Nguyệt Tinh Đình.

“Đình...” Trong lòng Kha Kính tuy có nghi vấn nhỏ, trong tên của ca ca không có từ Đình? Ân... Nói không chừng là ca ca cũng không thích cái tên mẫu thân đặt cho y, cho nên chính y lại lấy cho mình một tên khác... Ân... Còn không muốn chất vấn ca ca, nói không chừng sẽ khiến ca ca không hài lòng...

“Ân... Ngoan...” Nghe thanh âm mềm mại của Kha Kính kêu tên của mình, Vệ Ảnh nghĩ thoải mái...

Nhưng sờ sờ như vậy vẫn còn chưa đủ... Vệ Ảnh hai tay chế trụ eo thon của Kha Kính, đem Kha Kính từ trong ao nước ôm ra, mặt đối mặt mà khóa ngồi trên đùi y, há mồm cắn nụ hoa phấn hồng của Tiểu Kính, dùng sức giống như đầu long đói bụng... Mà lang thủ đã len lén mò lấy vật giữa hai chân Tiểu Kính mà khẽ xoa xoa vỗ về...

“Ồ... Đình...” Như bị điện giật, điện lưu nhiệt tình từ hạ phúc vọt lên toàn thân, tiểu Kha Kính khó nhịn kích tình đứng dậy, nôn nóng mà một bên ở trên đùi Vệ Ảnh giãy dụa một bên hét lên một tiếng, liền thả ra ngoài, đôi môi đỏ tươi tràn ra tiếng rên rỉ tiêu hồn. Vệ Ảnh cũng chịu không nổi nữa, nhu cầu của hạ phúc căng thẳng, nhìn tiểu hoa hành xinh xắn khả ái phần phần, trên hoa hành còn dính thứ mình chính vừa kích tình phóng ra, tách hai chân trắng nõn của Kha Kính, nụ hoa hồng nhạt bí ẩn như một đóa hồng run run rẩy rẩy nở rộ trong tầm mắt nóng rực của y.

Vệ Ảnh nhìn cảnh sắc mỹ lệ giữa hai chân Kha Kính, ngắm nhìn cảnh tượng tuyệt diệu, hô hấp lập tức khó khăn, dục hỏa điên cuồng được đốt cháy.

Bị tách chân nằm dưới thân Vệ Ảnh, Kha Kính xấu hổ nhắm hai mắt lại, nhưng như thế vẫn sẽ cảm giác được ánh mắt thèm khát của Vệ Ảnh, thân thể oánh nhuận như ngọc từ nổi lên một mảnh ửng đỏ say lòng người.

“Đình... Ca ca... Đình...” Tiểu Kính mà thở gấp liên tục, cảm giác được ánh mắt tham lam của Vệ Ảnh nhìn chăm chăm, chính mình bình thường đều không có ý tứ đụng chạm địa phương kia, khiến hắn vừa thẹn vừa sợ, cả người nóng đến khó chịu.

“Không nên...” Tiểu Kính mà bắt đầu có điểm sấp sấp cảm giác, không được run...

“Tiểu Kính mà, đừng sợ... Ta sẽ không làm thương tổn của người...” Ngón tay thon dài của Vệ Ảnh chậm rãi trượt vào nụ hoa hồng siết chặt vô cùng mê người của Kha Kính.

“A... A...”

Ngón tay chấm nước âm ẩm đột nhiên tham nhập vào nụ hoa ngưng ngừng, khiến Tiểu Kính phát sinh một trận kinh suyễn, bất lực giãy dụa chỉ muốn thoát khỏi sự xâm nhập không rõ.

“Ngoan, không cần sợ, Đình thích người...” Một tay đè thân thể Tiểu Kha Nhi hơi giãy dụa ở bên cạnh ao, một tay kia kiên định xoay tròn bụng ngón tay thẳng vào chỗ sâu trong thân thể Tiểu Kính, không được, người này quá nhỏ thật chặt, để có thể để cho Tiểu Kính dễ dàng tiếp thu y hơn, Vệ Ảnh đem hai chân Tiểu Kính còn ở trên hông của mình thân, lại để xuống phía dưới vào trong ao, để nước trong ao theo ngón tay, tiến nhập vào thân thể Tiểu Kính... Dùng dòng nước hai ngón tay tạo ra mở rộng đường hẹp, tàn bạo mà xoay tròn, ra vào, chọc Tiểu Kính dồn dập thở hổn hển, thử buộc chặt thân mình đem thứ ở sâu trong cơ thể mình cản trở đẩy ra ngoài, ngược lại lại thật chắc bao lấy đầu ngón tay y tà ác, càng nhạy bén mà cảm thụ được bụng ngón tay thon dài của y dán trên nhục bích nhai nhui xoa nắn ra vào.

Bỗng nhiên Vệ Ảnh ngón tay của gặp gỡ một điểm mẫn cảm, thân thể Tiểu Kính đột nhiên một trận run rẩy, không tự chủ phát ra rên rỉ, thấy thế Vệ Ảnh lại tham nhập thêm một ngón tay, nỗ lực an ủi chỗ vừa tìm được, quả nhiên, Kha Kính không hề giãy dụa chống lại, thân thể buộc chặt không tự chủ được run rẩy, cũng lặng lẽ đứng lên, kiêu thung vô lực thở hổn hển, Vệ Ảnh cảm thấy dòng nước nhuận hoạt (bôi trơn) nhục bích chặt hẹp không hề khô sấp, nước cuộn cuộn không ngừng chảy vào, đã có thể để ngón tay của y thuận sướng lao tới, giống như đặt mình trong lửa cháy hùng hực Vệ Ảnh không kịp chờ đợi, hai tay nâng mông mềm mại của Tiểu Kính, thất lưng tiếp theo đỉnh tới, từ lâu đã sưng to xông thẳng đến thiên đường tha thiết mơ ước.

“A...” Hét thảm một tiếng, Tiểu Kính cảm thấy mình bị xé mở tới cực điểm, thân thể cảm thấy một cỗ nóng tê liệt, hần nức nở, bản năng muốn thoát khỏi thống khổ xâm lấn, lại trốn không thoát cặp bàn tay vững vàng nắm eo nhỏ của hắn.

Vệ Ảnh để cho mình bất động, bên trong Kha Kính quá nóng thật chặt, bao lấy y không tha, cắn răng... Nhịn xuống dục vọng xung động.

“Ngoan... Lập tức liền không đau...”

“Không nên... Đau quá... Đau quá... Tiểu Kính đau quá... Ca... Không... Đành, chúng ta không làm...” Tiểu Kính mà đau đến chịu không nổi, đau khổ cầu khẩn Vệ Ảnh không nên làm tiếp nữa...

“Ngoan... Hiện tại không dừng lại được, kiên nhẫn một chút, hít sâu... Thả lỏng một chút, lập tức sẽ rất thoải mái, rất thoải mái...” Vệ Ảnh an ủi Kha Kính, thật là nhớ tại trong thông đạo chặt tiêu dao khe lạt...

“Àn...” Tiểu Kính mà dùng sức hấp khí, thả lỏng một chút, ca ca tuyệt đối sẽ không lừa gạt mình, miễn là thả lỏng liền sẽ không đau đớn... Trời... Sao vậy như vậy... Tiểu Kính phát hiện dị vật trong cơ thể trở nên lớn hơn nữa, càng nóng.

“Tiểu Kính, hảo... Khá hơn chút nào không?” Vệ Ảnh run giọng hỏi, hẳn biết Kha Kính vẫn rất chặt, nên để hẳn thích ứng một hồi, nhưng dục hỏa cuồng bạo kêu gào, hẳn cảm giác của mình sung to ở trong thân thể Tiểu Kính nhanh nổ tung...

“Không nên cử động...” Vệ Ảnh nhịn không được ở trong thân thể Kha Kính, len lén động một chút... Khiến Tiểu Kính một mảnh thét chói tai liên tục...

“Không nên cử động...” Kha Kính cảm giác được hẳn nhúc nhích, sợ đau liên tục thét chói tai, đưa tay nhỏ bé còn ở trên ngực dùng sức vuốt lưng của Vệ Ảnh sau, thế nhưng quần quai này, ngược lại khiến y càng thêm kiên quyết thâm nhập.

“Ồ... Ca ca... Người sao có thể lừa Tiểu Kính! Rõ ràng đau quá ...” Tiểu Kính thương tâm ai oán trừng mắt Vệ Ảnh.

“Ngoan... Lần đầu tiên sẽ như vậy, ngoan, như thế này liền hết đau.” Vệ Ảnh ít khi nhẹ nhàng dụ dỗ, một bên trấn an hôn tới nước mắt trong suốt trên mặt Tiểu Kính, ma thủ nhiệm điện lại bắt đầu ở trên thân thể trắng nõn du dờ âu yếm, ngược lại khe xoa xinh xắn, khơi mào hỏa diễm, khiến Tiểu Kính đứng lúc quên mất đau đớn.

Quả nhiên... Tiểu Kính chậm rãi hòa tan trong âu yếm của Vệ Ảnh, lại phát ra từng tiếng thở gấp, dần dần quên cái loại đau đớn xé rách vừa rồi, trái lại vì Vệ Ảnh ma sát khiến hạ phúc mơ hồ nổi lên cảm giác tê tê ngứa một chút, như trăm nghìn tiểu trùng tử đang gặm cắn, hẳn khó nhịn giãy dụa

“Đành... Đành...” Tiểu Kính cắn chặt đôi môi hơi tràn ra, mang theo rên rỉ mỉm hoặc trong nháy mắt giải trừ tất cả cảm chế, Vệ Ảnh khảm chặt trong cơ thể hẳn kiên quyết không chờ nổi chậm rãi trừu động, tiết tấu luật động từ từ nhanh hơn, lao tới càng sâu, rất có lực.

“Ca... Đành... Không nên sẽ rời Tiểu Kính...” Tay Tiểu Kính ôm chặt Vệ Ảnh, đã lạc trong khoái cảm tuyệt vời... Đã không thể suy tư nữa... Chỉ có thể theo động tác khởi vũ của Vệ Ảnh, theo tiết tấu của Vệ Ảnh cong thân nghênh đón y.

Thân thể trắng nõn của Tiểu Kính ở trong nước âm ẩm, lại đang kịch liệt hoan ái nhuộm thành hồng sắc mê người, đôi môi hồng diễm diễm chỉ có thể không ngừng phun ra từng tiếng rên rỉ, vô lực bám trên vai Vệ Ảnh, hơi run...

Nhìn bộ dáng Tiểu Kính mỉm hoặc, khiến Vệ Ảnh gần như điên cuồng, lãnh tĩnh cùng bình tĩnh trước kia không gặp, một lại một lần xô xuyên mạnh mẽ hữu lực, Tiểu Kính thất thanh thét chói tai, nhục bích thật chặt bao vây lấy Vệ Ảnh không ngừng run rẩy co rút lại, tựa như hé ra cái miệng nhỏ nhắn mà liều mạng ở dưới chưa thỏa mãn, Vệ Ảnh tê gặm nhẹ, theo tiếng kêu thỏa mãn của Tiểu Kính cùng nhau phóng ra ngoài, mang Tiểu Kính cùng nhau chìm vào trong nước...

Vệ Ảnh nhìn Tiểu Kính sau khi kích tình phóng ra mềm nhuyễn ngất trong ngực y, vẻ mặt hoang mang nhìn hẳn, trên thân thể trắng nõn của Tiểu Kính đầy ngân tích hồng hồng tử tử, những thứ này đều là minh chứng cho Kha Kính thuộc về mình.

Lý trí trở về, Vệ Ảnh ý nghĩ lại một trận hỗn loạn, này... Ngày sau nên làm sao? Kha Kính vô luận như thế nào đều là Nhị điện hạ của Hắc tộc, mà chính mình lại là trưởng thị vệ của Nguyệt tộc, nhất định vĩnh viễn là địch nhân...

Không nói gì, ôm chặt người trong lòng đã ngủ thật say, Vệ Ảnh lại không cách nào đem cái kết trong lòng mở ra.

Yêu sao? Không, giữa hai người bọn họ chưa từng có tồn tại qua thứ này, chỉ là hai linh hồn cô độc, ở thời điểm sai lầm, địa điểm sai lầm, bị số phận trêu chọc an ủi lẫn nhau...

Không yêu sao? Nhưng tại sao bọn họ hiện tại lại như hai tiểu động vật bị mẫu thân vứt bỏ, ôm nhau thật chặt, tham luyến âm áp lẫn nhau, không muốn buông tay...

Tại sao, đây là cái gì... Thật lâu, Vệ Ảnh tìm không được bất kỳ đáp án nào...

Thật là âm áp... Hơi tỉnh mộng, Kha Kính bất ngờ phát hiện giường ngủ nhiều năm như thế, bỗng nhiên trở nên dị thường âm áp, cật lực mở mắt, nhìn dưới thân một thân ảnh quen thuộc lại xa lạ, nơi này là nơi nào? Gian phòng xa lạ, rõ ràng ở đây cũng không phải là gian phòng của mình.

“Ân...” Những cảnh tượng quen thuộc lại xa lạ một lần nữa tràn về trong suy nghĩ của Kha Kính, hẳn hoàn toàn vô pháp tin mình cùng một tên địch nhân dưới trạng thái vô tri sinh sống hơn một tháng, hơn nữa chính mình còn cùng y quan hệ thân mật không bình thường... Nay...

Nhất định phải giết y, nhất định phải giết y... Lúc này đây là trong đầu Kha Kính chỉ có tìm cách.

Giơ chủ thủ lên cao, quyết định trong nháy mắt đình chỉ, thế nào cũng vô pháp đâm xuống, trong đầu một lần lại một lần hiện lên Vệ Ảnh âm áp ở trong lòng...

Cái loại âm áp này Kha Kính cũng chưa từng có, mà tay kia thật to lại âm áp, cho dù hiện tại vẫn như cũ bá đạo nắm hôn hẳn thật chặt, truyền đến nhiệt độ cơ thể của hai người...

Ném chủ thủ, Kha Kính qua quýt mặc quần áo tử tế, cũng không quay đầu lại tiêu thất ở trong phòng...

Muốn chạy trốn cách xa khí tức âm áp này, càng muốn quên, lại rõ ràng gấp bội...

Sáng sớm hôm sau, Vệ Ảnh phát hiện Kha Kính tiêu thất ở trong biệt viện, tìm toàn bộ biệt viện cũng không có phát hiện ra Kha Kính, đoán rằng nhất định là cục máu sau đầu hẳn tan đi, hẳn nhất định đã khôi phục ký ức. Đứng ở trong viện nhìn lầu các thật cao ở xa xa, Kha Kính hẳn là quay về đó đi! Dù sao cũng là hẳn thuộc về nơi đó, mà mình cùng hẳn giao tế bất quá là ngoài ý muốn... Cái tiểu hài tử khả ái kia bất quá là một giấc mộng của mình, lúc gặp lại, nhất định lại muốn đao kiếm đối nhau đi!

Thế nhưng chẳng biết tại sao, trong lòng Vệ Ảnh, lại có chút không khỏi thất vọng...

Ngày yên tĩnh luôn qua thật nhanh, một ngày, Kha Kính bỗng nhiên chạy vào biệt viện nhốt Vệ Ảnh.

“Người đi đi!”

“Ách...” Vệ Ảnh không thể tin được, Kha Kính sẽ thả mình, cúi đầu ngưng mắt nhìn hẳn, không muốn thừa nhận, trong lòng mỗi ngõ ngách, lại có một loại tưởng niệm gì đó chiếm được một tia thỏa mãn...

“Đi thôi! Hiện tại không đi thì không có cơ hội nữa, Nguyệt Hân Thần phát hiện tất cả, bao gồm cả ca ca đối với tình cảm của hẳn... Hiện tại người là người duy nhất có thể cứu hẳn và Hắc Thường, đến tiền viện chờ bọn hẳn, tìm một thời cơ tốt đột phá vòng vây đi!” Thả hẳn, thả Nguyệt Hân Thần, để cho bọn họ đi, rời khỏi nơi này, cũng là, thả chính mình...

“Tại sao? Tại sao muốn giúp chúng ta?” Vệ Ảnh tiến lên bắt vai Kha Kính lại, vội vàng hỏi, lại nghĩ không ra đến tột cùng chính mình mong đợi cái gì...

“Ta cũng không phải muốn giúp các người, ta là vì giúp ca ca của ta, không muốn để cho hẳn mắc thêm lỗi lầm nữa!” Còn có ta không muốn nhìn người lưu lại chờ chết, không dấu vết cùng Vệ Ảnh kéo khoảng cách, Kha Kính có chút tham lam nhìn y, lại xóa sạch thâm tình trong đáy mắt...

“Cảm tạ!” Nói xong Vệ Ảnh cũng không quay đầu ly khai biệt viện, nếu như hẳn quay đầu liếc mắt nhìn sẽ thấy một người lệ lưu đầy mặt...

“Đi thôi! Rời khỏi nơi này, các người sẽ an toàn... Mang theo Nguyệt Hân Thần của người rời đi! Mà ta cũng sẽ quên người...” Thật có thể quên được không? Kha Kính tự vấn lòng, thật có thể quên bờ vai rộng lớn mà âm áp vai sao, thật có thể quên hẳn gần như chưa từng thưởng thức qua ôn nhu sao?

Kha Kính mặc dù thân là Nhị thiếu chủ của Hắc tộc, nhưng hẳn chưa bao giờ nhận được tình yêu của ai, từ một khắc hẳn ra đời kia, thân sinh mẫu thân ôm cũng không có ôm qua hẳn một chút, cũng không cần nói

là thương hấn, chỉ có ca ca lúc còn rất nhỏ ly khai Hắc tộc, người trong tộc chưa bao giờ chân chính đem hấn không coi vào mắt, hấn bắt quả là một người ngoài ý muốn, một người dư thừa... Mà Vệ Ảnh là người duy nhất đã cho hấn ấm áp, tuy rằng thời gian cũng không lâu, nhưng đủ để cho hấn thưởng thức suốt đời!

Như Kha Kính tính toán, Vệ Ảnh thuận lợi cứu Nguyệt Hân Thần... Nhưng Kha Kính cũng không có tránh được ca ca Kha Hào nghiêm phạt.

“Tại sao muốn thả Vệ Ảnh kia đi?”

“Không có!” Quý gối trong đại điện, ngẩng đầu nhìn ca ca cao cao tại thượng, Kha Kính càng phát phát hiện ca ca hấn thật đã thay đổi, trở nên vô tình, lạnh lùng, hấn không bao giờ ... là ca ca sẽ ôm mình nói chuyện kia nữa!

“Không có? Nếu như không phải người, ai lại có bản lĩnh từ trong kết giới của người chạy ra!” Một ánh mắt lạnh tuấn thẳng tắp từ trên người Kha Kính đảo qua!

“...” Kha Kính không nói gì!

“Bất quá, cho dù người bây giờ thả bọn họ, nhưng bọn hấn vẫn như trước trốn không thoát khỏi tay của ta!” Nam tử ngồi trên cao lãnh khốc cười.

“Ca, người không nên cùng người Nguyệt tộc làm địch nhân có được không?” Kha Kính quỳ trên mặt đất đầu khố cầu khẩn Kha Hào. “Ca ca, người hãy bỏ qua bọn họ, không nên tái phạm tội không thể tha thứ được, nếu không có một ngày người tỉnh táo lại, tất cả đều vô pháp xoay chuyển!”

“Báo, tộc trưởng, chúng ta phát hiện chỗ người Nguyệt tộc...” Lời của Kha Hào bị báo cáo của thủ hạ cắt đứt...

“Người câm miệng, lỗi của người ta một hồi trở về sẽ tính! Ta hiện muốn bắt Nguyệt Hân Thần trở về...”

“Ca...” Người bắt không được hấn, như vậy sẽ chỉ làm người vĩnh viễn mất đi hấn, tính cách người Nguyệt tộc người còn không biết sao? Thà rằng ngọc nát không làm ngói lành! Mẫu thân là ví dụ người còn chưa nhìn đủ sao?

Đúng như Kha Kính suy nghĩ, sau ba lần sóng đổ, Kha Hào vĩnh viễn mất đi Nguyệt Hân Thần, lúc nhìn ca ca của mình đối mặt với vết máu gần như khô cạn trên giường gần như điên cuồng, hy vọng duy nhất trong lòng Kha Kính cũng đã biến mất, người kia vĩnh viễn cũng sẽ không quay đầu lại nhìn mình một cái, bởi vì ca ca mình là người hại chết người hấn yêu nhất!

Kết thúc...

Kết thúc sao? Không, hình như cũng không có...

Không thể tin một kết thúc như vậy...

Đình, ở trong lòng yên lặng kêu, không biết phải bao lâu, ta mới có thể, cùng người gặp nhau lần nữa? Nam nhân từng cho mình một đêm nhu tình!

4. Chương 4: Mười Năm Sau

Mười năm sau

Đêm khuya, tựa như cái buổi tối nhiều năm trước kia! Vệ Ảnh cùng Kha Kính ở dưới chân núi Ngọc Lang lại một lần nữa gặp nhau.

“Người tới núi Ngọc Lang làm cái gì?” Vệ Ảnh đang tuần tra trong núi Ngọc Lang phát hiện Kha Kính đang lên núi.

“Ta, ...” Ta nghĩ tới thăm người một chút, không được sao? Kha Kính nhìn Vệ Ảnh như đang đề phòng theo dõi hẩn, trong lòng đau xót.

“Ta chỉ là muốn biết, Nguyệt Hân Thần chưa chết đúng không?” Kha Kính qua mười năm thăm dò, biết được Nguyệt Hân Thần cũng chưa chết, chỉ là bị Hắc Thường mang đến núi Ngọc Lang, lần này lên núi Ngọc Lang chính là để xác minh điểm này!

“Thiếu chủ từ lâu không còn tại nhân thế, mười năm trước, các người chẳng phải đã biết sao?”

“Thủ hạ của ta hồi báo, ở chỗ này từng thấy qua một nam tử tóc bạc, tử mâu, tử hủi trên đời này ngoại trừ Nguyệt Hân Thần còn có ai có hình dạng này?”

“Thủ hạ của người nhìn lầm rồi, thiếu chủ đã tạ thế mười năm, hẩn là bị ca ca người Kha Hào hại chết!”

“Ta không tin!”

“Có tin hay không tùy người!” Vệ Ảnh không muốn để ý tới Kha Kính, xoay người muốn rời khỏi!

“Chờ một chút, người có khỏe không?” Kha Kính cúi đầu, nhẹ giọng hỏi. Trong lòng tràn đầy mong chờ không nói ra được...

Vệ Ảnh quay đầu lại thoáng nhìn qua Kha Kính, gì cũng không nói liền biến mất ở trong núi Ngọc Lang...

Từ khi Kha Kính biết Vệ Ảnh sẽ xuất hiện ở núi Ngọc Lang, mỗi ngày hẩn cũng sẽ ở núi này chần chờ...

“Người đến tột cùng muốn làm gì?” Vệ Ảnh đối với Kha Kính mỗi ngày ở núi Ngọc Lang liên tục chần chờ, rất cẩn thận sợ hẩn tựa như nhiều năm trước muốn đối người Nguyệt tộc bất lợi.

“Ta không có ác ý!” Kha Kính nhìn ánh mắt lạnh như băng của Vệ Ảnh, trong lòng run lên.

“Vậy người đến núi Ngọc Lang làm gì?” Vệ Ảnh mang theo cảnh giác rất nặng ngưng mắt nhìn Kha Kính.

“Ta... Ta... Ta muốn đưa cái này cho người...” Kha Kính cúi đầu, đem một roi da màu đen đến trước mặt Vệ Ảnh.

“Ách???” Vệ Ảnh buồn bực nhìn gì đó trước mắt, không biết là nên nhận lấy, hay là không nên nhận?

“Cái này tặng cho người...” Đợi nửa ngày, cũng không đợi được Vệ Ảnh đáp lại, đem đồ vật nhét vào trong lòng Vệ Ảnh, liền hướng chân núi chạy đi.

“Ô ô ô... Hẩn đây là đang làm gì? Lấy lòng ta sao?” Nhìn bóng lưng chạy trốn, nhàn nhạt nở nụ cười, Vệ Ảnh rất ít cười, chỉ ít ở trước mặt tộc nhân y đều rất ít mỉm cười.

Vệ Ảnh trở lại trú địa của Nguyệt tộc, ngồi ở bờ sông cầm roi da màu đen trong tay trầm tư.

“Vệ Ảnh, người ở đây nhìn gì?” Bất tri bất giác Nguyệt Hân Thần đã đứng bên người Vệ Ảnh.

“Thiếu chủ, không có gì, chỉ là một roi da đen thông thường!” Vệ Ảnh nghĩ không cần phải ... Đem chuyện năm đó ở Hắc tộc nói cho Nguyệt Hân Thần nghe, thiếu chủ phiền muộn cũng đủ nhiều rồi, từ Thiếu chủ gạt tử (giả chết) trốn khỏi Hắc tộc, mi gian (vùng giữa chân mày) của hẩn ưu sầu một khắc cũng không có buông!

“Phải không? Ta nghĩ roi da đen này, có điểm quen mặt, hình như thấy qua ở đâu rồi?”

“Thiếu chủ, roi da đen trong thiên hạ đều giống nhau, người đa tâm rồi!” Nếu để cho thiếu chủ biết Kha Kính bọn họ đã tìm đến núi Ngọc Lang này, chẳng biết mi gian ưu sầu lại sâu thêm bao nhiêu?

“Nga?” Nguyệt Hân Thần thật cảm thấy mình ở nơi nào đó thấy qua, hơn nữa roi da đen này cũng không phổ thông, nhìn hoa văn tinh vi trên nó cũng đủ chứng minh giá trị của nó không tầm thường.

“Ai...” Cũng trong lúc đó ở một địa phương khác, Kha Kính ngồi trong biệt viện năm đó nhốt Vệ Ảnh, nhớ tới sáng hôm nay biểu tình không quen biết của Vệ Ảnh trước mặt mình, thật là mất mặt... Từ lần trước từ biệt, bọn họ đã mười năm không gặp, nhưng thời gian cũng không khiến thân ảnh của Vệ Ảnh trong đầu Kha Kính mờ nhạt đi, lúc thủ hạ hướng mình hồi báo ở phụ cận núi Ngọc Lang thấy một thân ảnh tựa như y, Kha Kính cũng không nén được khát vọng trong lòng, thẳng đến núi Ngọc Lang.

Biết rất rõ ràng mình cùng Vệ Ảnh hai người sẽ không có kết quả tốt, nhưng hết lần này tới lần khác vẫn muốn nhớ kỹ hắn, nhớ hắn, chính mình thủy chung vô pháp quên đi mảnh âm áp trong lòng.

“Vệ Ảnh, ta rất nhớ ngươi...” Kha Kính nắm thật chặt roi da đen trong tay.

“Ta biết!” Từ giữa roi da màu đen truyền đến một đạo thanh âm phi thường rõ ràng.

“A... Ngươi sao biết roi da màu đen này, có thể trao đổi tư tin?” Kha Kính từng đem roi da màu đen này đưa cho Vệ Ảnh, hi vọng hắn có thể phát hiện cách dùng trung gian này, đây chỉ là hi vọng, đến khi hi vọng này hóa thành hiện thực, lại khiến hắn có chút cảm giác trở tay không kịp!

“Ôi, ngươi cho mục đích của ta không phải là vậy sao?”

“Nhưng ta vẫn muốn biết ngươi làm sao phát hiện?”

“Mặc kệ nói sao ta cũng có tu luyện một ít chú thuật, lúc tiếp nhận roi da đen của ngươi, ta liền cảm nhận được lực lượng chú ngữ trên nó, lại dùng tâm đi nhận thức, không khó phát hiện đây là chú ngữ lang tộc cổ đại một đôi yêu nhau, nhưng lại không cách nào ở chung với nhau người yêu sáng tạo ra! Nếu như ta không đoán sai, cái trong tay ngươi chính là roi da năm đó người dùng để đánh ta, trên nó tự nhiên sẽ có máu của ta, mà cái trong tay ta ngươi cũng để lại máu tương ứng!” Lấy máu của đối phương làm môi giới mà bày chú ngữ.

“Xin lỗi...” Kha Kính vì năm đó đánh người mình thích mà cảm thấy ân hận.

“Không có gì phải xin lỗi, trải qua lâu như vậy...” Hơn nữa vết thương đã sớm không đau, Vệ Ảnh cũng không ghi hận chuyện hắn quất mình, dù sao cuối cùng hắn vẫn thả chính mình, nếu không thì hiện tại hai tộc Hắc Nguyệt quan hệ càng tệ!

“Ta đây có thể thích ngươi sao?” Kha Kính từ khi thấy vết xe đổ của ca ca, quyết tâm phải thật tốt truy cầu người trong lòng mình, không thể tại lúc mất đi mới biết hối hận, một chút tác dụng cũng không có!

“Ôi ôi, ta có thể cần ngươi sao?”

“Đương nhiên không thể...” Nghe được khẩu khí của Vệ Ảnh như vậy, Kha Kính biết mình vẫn có hi vọng, chỉ ít y hiện tại không có cự tuyệt mình!

“Vậy ngươi sẽ thích ta sao?” Kha Kính tiếp tục hỏi...

“Không ghét ngươi!” Vệ Ảnh ăn ngay nói thật, y một lòng thủy chung như một đòng ở trên người Thiếu chủ Nguyệt Hân Thần, tuy biết không có khả năng, nhưng yêu chính là yêu, có chút cảm tình không thu về được. Về phần Kha Kính, vẫn, thực sự rất phức tạp, ngay cả mình cũng nói không rõ, giữa hai người ràng buộc sâu đậm, cảm giác kỳ diệu...

“Ta đây có thể thường thường gặp được ngươi sao?” Kha Kính nhận không được khát cầu trong lòng, lại cần thận hỏi một câu!

“Có thể, nhưng địa điểm phải do ta quyết định!” Có lẽ có thể mượn việc Kha Kính đối với mình si tình, thoáng phai đi một chút tình cảm của mình đối Thiếu chủ đi... Dù sao, yêu cùng được yêu, vẫn là được người yêu hạnh phúc hơn đi!

“Hảo, ta muốn gặp ngươi! Hiện tại có thể chứ?”

“Ngươi quá tâm khẩn, không nhìn thấy sắc trời đã tối sao!” Vệ Ảnh cười cười, Kha Kính tuy là Nhị chủ nhân của Hắc tộc, nhưng thân thể hắn vẫn có thể thấy rất hồn nhiên, hắn còn muốn hồn nhiên mơ mộng hơn Kha Hào rất nhiều!

“Nga...” Trong thanh âm của Kha Kính có nhiều thất vọng khó che giấu!

“Trưa mai, ta ở dưới chân núi Ngọc Lang chờ ngươi!”

“Ừ, không gặp không về!” Nghe tới ngày mai có thể nhìn thấy Vệ Ảnh, Kha Kính hưng phấn nhảy dựng lên, hoàn hảo chỗ hắn cách chủ trạch có chút xa, không thì bị hạ nhân thấy được, sẽ không tốt lắm!

Để không cho Vệ Ảnh có cơ hội đổi ý, Kha Kính thu hồi chú thuật ‘Dị vật đưa tình’, mang theo chờ mong đối với ước hẹn ngày mai tiến nhập mộng đẹp!

Sáng sớm hôm sau, Kha Kính dậy sớm bắt đầu tỉ mỉ chỉnh chu bản thân, trước khi ra cửa còn hướng gương lớn soi qua soi lại, đến khi nghĩ hết thấy đều rất hoàn mỹ, mới vui vẻ đến hừ ca, như hài tử vậy tung tăng ly khai trú địa của Hắc tộc.

Lúc tới chân núi Ngọc Lang, phát hiện Vệ Ảnh đã đến, thân ảnh thật cao, bề ngoài cường tráng, kỳ thực Vệ Ảnh ở trong lang tộc cũng không tính là phi thường anh tuấn, luận bề ngoài y kém ca ca Kha Hào vài phần, nhưng Kha Hào là nam nhân trần ngập dã tâm, khí phách của hắn khiến bề ngoài lại hơn Vệ Ảnh vài phần! Nhưng thích chính là thích, thích một người chắc sẽ không lưu ý bề ngoài cùng bối cảnh gì đó của hắn, tâm mới là tối trọng yếu.

“Tới rất lâu rồi sao?” Kha Kính hỏi.

“Hoàn hảo, người cũng không có trễ, là do ta đến sớm!” Vệ Ảnh xuất hiện, thật sớm cũng có một phần nguyên nhân là y không muốn để cho Kha Kính phát hiện vị trí trú địa của Nguyệt tộc, cho nên hắn thật sớm liền xuất sơn ở đây chờ Kha Kính đến.

“Ta dẫn người đi một chỗ được không?” Kha Kính muốn thay Vệ Ảnh chọn một chỗ khác, nơi chỉ có mình cùng ca ca biết, hơn nữa từ sau khi ca ca gặp chuyện không may, liền không còn có người có thể bồi chính đi vào trong đó.

“Ân...” Vệ Ảnh gật đầu.

“Nắm tay ta được không?” Kha Kính cúi đầu hơi đỏ mặt, đưa tay trái ra.

“Ân...” Vệ Ảnh nắm tay Kha Kính hướng bên ngoài núi Ngọc Lang đi.

Thật là ấm áp, tựa như ấm áp của mười năm trước trong trí nhớ, Kha Kính cảm động đến muốn rơi nước mắt, lâu lắm rồi không có cảm thụ qua loại ấm áp này.

Hai người nắm tay nhau, Kha Kính mở đường không gian, cùng nhau xuyên qua hắc động không gian, rất nhanh trước mắt bừng sáng, cảnh sắc hiện ra trước mắt khiến Vệ Ảnh cả kinh, ở đây khắp nơi đều có hoa đào nở rộ, này... Đây không phải là sau lưng núi Ngọc Lang sao? Ánh mắt của Vệ Ảnh lạnh lẽo, chờ bước tiếp theo của Kha Kính!

“Nơi này là ta và ca ca một lần luyện xuyên qua không gian, bởi vì không gian sai hướng, mới phát hiện nơi này, nhìn ở đây có phải là rất đẹp hay không, hơn nữa ở đây không biết là vì sao, bất kể là mùa gì, trong không khí đều là vị ngọt ngào của hoa đào, người người một cái xem có đúng không khí đều ngọt không!”

“Ân...” Vệ Ảnh lãnh đạm đáp lại Kha Kính một câu, hắn không quá tin tưởng lời Kha Kính, nơi này cách trú địa hiện tại của Nguyệt tộc rất xa, bất quá là cách vài dặm, nhưng vì sao hắn không có phát hiện người của Nguyệt tộc?

“Bất quá, ta và ca ca lâu rồi cũng không có tới, không sai biệt lắm là lần thứ hai hắn trở lại tộc, sau đó kể vị tộc trưởng, cũng không có tới nữa, đây là một nơi mỹ hảo trong khoảng thời gian không tính là vui vẻ trong trí nhớ, ca ca đã từng nói nếu như tương lai có cơ hội nhất định phải mang người mình thương yêu nhất tới nơi này! Nhưng thật không ngờ hắn đi nhầm một bước, cũng không có cơ hội nữa...” Nguyệt Hân Thần đã không tồn tại thế giới này, mà hắn rời đi cũng mang theo tâm của ca ca. Bây giờ ca ca bất quá là cái xác không hồn.

“Ở đây rất đẹp!” Vệ Ảnh tách khỏi ánh mắt nóng bỏng của Kha Kính.

“Ân...” Kha Kính cúi đầu, có phải là mình quá gấp, thật vất vả mới tìm được Vệ Ảnh, muốn y lập tức hồi ứng với tình cảm của mình, có phải có chút quá miễn cưỡng y.

“Ở đây thật rất đẹp không phải sao?” Vệ Ảnh chuyển chủ đề...

“Ân, cùng ta đi, còn có một chỗ mỹ hảo...” Kha Kính kéo tay Vệ Ảnh đi qua từng mảnh rừng hoa đào, trước mắt xuất hiện một sơn động đen kịt.

“Nơi này là?”

“Chúng ta đi vào sẽ biết...”

Hai người kéo tay nhau, đi vào sơn động đen kịt, đi một lúc, phát hiện trên cách động tối tăm có tinh thạch lóe lóe lên, những tinh thạch này, nhấp nháy nhấp nháy tựa như hai người đang đi giữa trời sao...

“Người làm sao phát hiện nơi này?” Vệ Ảnh có chút giống như, người bình thường sẽ không đi vào động tối lại thâm sâu đây không phải sao?

“Ở đây chỉ có một mình ta biết, ngay cả ca ca cũng không biết, ở đây là khi còn bé có một lần rất không vui, muốn một mình trốn đi, liền nghĩ đến ở đây, nhưng tới không lâu sau khi đến thì trời mưa, sau đó tìm được sơn động bích vũ nyaf, bây giờ còn nhớ kỹ ngày đó trời mưa đặc biệt lớn, nhàm chán nên ta quyết định đi vào trong xem một chút, khi còn bé, lòng hiếu kỳ đặc biệt lớn, sau đó lại liền phát hiện chỗ này...” Kha Kính nắm thật chặt tay Vệ Ảnh, quá khứ đi một mình tại trong động tối tăm luôn cảm thấy có chút lạnh, nhưng đối với ngày hôm nay lại không giống, trong lòng rất vui vẻ cũng rất ấm áp.

“Ừ, ta thật muốn nghe tiếng nước...”

“Thật là lợi hại, sâu trong động này là một ôn tuyền thiên nhiên...”

“Thực sự là tiên cảnh nhân gian!” Vệ Ảnh cảm thán!

“Nếu như có thể muốn cùng người yêu vĩnh viễn ở một chỗ!” Kha Kính cảm thán nói.

“Đúng nha...”

“Chúng ta có thể vĩnh viễn ở chỗ sao?” Kha Kính nắm chặt tay Vệ Ảnh, không muốn buông ra!

“Này...” Vệ Ảnh thật khó khăn, mình có thể bỏ xuống tất cả trong tộc, yên tâm ràng buộc cùng Kha Kính ẩn cư tại nơi không người biết sao?

5. Chương 5: Yêu? Không Yêu?

“Chúng ta có thể chứ?”

“Được rồi!” Vệ Ảnh không đành lòng cự tuyệt ánh mắt chờ đợi của Kha Kính, dùng sức gạt đầu! Như vậy, có thể, cũng tốt đi...

“Để chúng ta vứt bỏ hết tất cả, ở chỗ này trải qua những ngày tháng dữ thế vô tranh, ta không phải là Nhị điện hạ của Hắc tộc, người cũng không phải trưởng thị vệ của Nguyệt tộc, chỉ đơn thuần là hai người yêu nhau!” Kha Kính tựa ở trong lòng Vệ Ảnh thâm tình nói, ấm áp trong ngực là cả đời thuộc về hắn.

“Buông tất cả...” Nói xong hai người bắt đầu động thủ, đem sơn động phía sau núi Ngọc Lang thành nơi hai người an cư sinh hoạt sau này...

Đây chính là hạnh phúc đi, mỗi sáng vừa mở mắt, nhìn thấy chính là gương mặt an tường lại anh tuấn của người mình yêu nhất... Mặt Kha Kính đỏ bừng, hạnh phúc không gì sánh được mỉm cười, đem mình vùi càng sâu vào trong lòng Vệ Ảnh, ách, thắt lưng có chút đau nhức, dù sao sự xa cách... nhiều năm, lại một lần nữa được ái nhân thỏa thích ôm vào trong lòng, tuy rằng mỹ hảo như vậy, lại không thể tránh được đau nhức triền miên nhất định phải gánh chịu hôm sau...

“Vì người, cái gì cũng đáng giá...” Đem thân thể mình như thực như tảo khảm vào lòng Vệ Ảnh, Kha Kính nhẹ nhàng ở ngực y ma sát, thâm tình nỉ non...

Nhưng Vệ Ảnh không có chú ý đã mở mắt, trong mắt lóe lên thần tình hơi mang theo giãy dụa cùng thoái lui khước...

“Đình? Người nghe thấy thanh âm gì không...” Tiếp nhận trà Vệ Ảnh đưa tới, lực chú ý của Kha Kính lại bị thanh âm gì loáng thoáng mờ ảo hấp dẫn, là ai, thống khổ lại bị thương như vậy, tựa hồ đang khóc, thật làm cho người ta đau lòng...” Hình như... Có ai đang khóc...”

“Tiếng khóc? Có sao?” Vệ Ảnh ngồi dậy cẩn thận nghiêng tai lắng nghe, đã cùng Tiểu Kính ở nơi sâu trong rừng hoa đào này thản nhiên tự đắc được mấy tháng, chưa từng có người nào tới quấy rầy, đương nhiên hẳn cũng ngầm nói cho bọn nhỏ trong tộc không nên tiếp cận, dưới loại tình huống này sao có thể sẽ có tiếng khóc gì? Tỉ mỉ lắng nghe một chút, vẫn là không có...”Tiểu Kính đa tâm rồi đi... Có lẽ là tiếng gió thổi, ta không có nghe thấy nha?”

“Không, nhất định có...” Chẳng biết như thế nào có một lực lượng vô hình, lôi kéo tâm tư của Kha Kính, hẳn hướng gần về phía tiếng khóc bi thương kia một chút, cả trái tim như bị cảm hóa cũng đau đớn như vậy, vô pháp bị ấn nẹp, “Không được, Đình, ta mau đến xem...”

Nói xong, Kha Kính liền thả ly trà còn chưa động đến trong tay xuống, hướng không ngừng hướng nơi truyền đến tiếng bi thương chạy như bay, đi xem, nhất định phải đi, ý niệm không rõ cường liệt như vậy...

“Tiểu Kính... Chờ ta một chút, ” có chút không yên lòng đuổi theo, lòng Vệ Ảnh có chút cố kỵ, mong muốn không phải là hài tử không biết nghe lời của Nguyệt tộc, nếu như bị Kha Kính thấy được, tuyệt đối sẽ phiền phức, nét mặt rừng mình, bước chân đi theo càng thêm vội vàng...

Tiếng khóc, trong lúc chạy đi càng thêm rõ ràng, Vệ Ảnh càng thêm lo lắng cùn khẩn trương, này rõ ràng là tiếng khóc thét của ấu lang, mà ở đây ngoại trừ hài tử của Nguyệt tộc, đâu còn có thể có ấu lang nào khác?

Rất xa, tựa hồ chợt nghe thấy thanh âm ôn nhu mà thương tiếc của Kha Kính đã tìm được mục tiêu...

“Trời ơi, vật nhỏ người xảy ra chuyện gì, rất đau đi... Đến, đừng sợ, thúc thúc sẽ không thương tổn người, đến, ngoan, thúc thúc giúp người cởi ra...”

Lòng cả kinh, Vệ Ảnh chạy bay tới...

“Kính, người buông nó ra...”

Vệ Ảnh đứng vững trong nháy mắt mới ngạc nhiên phát hiện, ấu lang được Kha Kính ôm vào trong ngực một thân đen kịt, hiển nhiên cũng không phải hài tử của Nguyệt tộc, như đang ở làm nũng, ở trong lòng Kha Kính cọ cọ, kêu ô ô tìm kiếm thoải mái...

“A, tại sao? Nó bị thương nha...” Kha Kính có chút không hiểu nháy hai mắt thật to nhìn ái nhân, hàng lông mi dài vô tội lại nghi ngờ chớp động, cảm thụ được tiểu hắc lang trong lòng bất an giãy dụa, vẻ mặt yêu thương lại đau lòng nhìn đứa bé này, đề khê liếm vết thương ở chân sau của hắc lang, hút ra máu đặc từ miệng vết thương, khê đọc chú ngữ trị liệu.

“Tiểu tử đáng thương, bị bộ thú khí của thợ săn kẹp lấy chân sau, đều đã sinh mổ, thật không nghĩ tới nhân loại lại có thể đặt chân đến nơi đây, xem ra sau này bảo trụ mảnh đất yên tĩnh này, nên bày kết giới càng mạnh mới được, tiểu gia hỏa này cũng không biết là từ đâu chạy tới, thật khiến người thương, hoàn hảo, sư phụ còn dạy ta một ít chú ngữ trị liệu...” Nhẹ vỗ về tiểu tử không ngừng run rẩy kia, xem ra, hẳn cực kỳ đau nhức!

“Tiểu Kính, người... cũng không biết nó là từ đâu tới?” Vệ Ảnh không yên lòng nghi ngờ hỏi, đi tới bên người Kha Kính, ngồi xổm người xuống, nhìn tiểu hắc lang trong ngực hẳn vì được cẩn thận tỉ mỉ trị liệu che chở mà an tĩnh lại, suy đoán lai lịch của nó...

“Không biết nha...” Chú ngữ kết thúc, Kha Kính rất là vui vẻ đùa tiểu hắc lang đã khôi phục, mà tiểu hắc lang tựa hồ cũng rất là vui vẻ nheo lại mắt ở trong ngực hẳn cọ động, hưởng thụ hẳn xoa xoa.

“Thật là đáng yêu nha... Nhìn màu lông có chút như hài tử Hắc tộc, thể nhưng khí tức bất đồng, vật nhỏ này khí tức rất đặc thù, lại không giống như tiểu lang thông thường mà, ôi ôi, có thể, hẳn là một tiểu thiên thần khả ái đi...”

Nói nói như vậy, quang huy trù mến trong mắt Kha Kính chớp động, đẹp đến khiến người không thể nhìn thẳng, trong nháy mắt, cảnh đẹp như vậy khiến lòng Vệ Ảnh hung hăng động một chút, có chút nhìn ngây người... Cũng không biết tại sao, ngực lại cũng có cật vị (cật = ăn, vị = mùi vị) nhẹ nhẹ, khiến Tiểu Kính lộ ra vẻ mặt như thế, dĩ nhiên là con nhãi con hôi sữa này...

“Hừ, tiểu thiên sứ?” Vệ Ảnh hừ lạnh một tiếng, néo đuôi tiểu hắc lang, đem hẳn xách lên, treo giữa không trung “Ta sao nhìn không ra khả ái chỗ nào đâu...”

“Ô ô ô...” Tiểu hắc lang mà khó chịu khóc thét lên, hai chân trước không ngừng hướng Kha Kính tham trứ, xin giúp đỡ...

“Đình...” Một cái đoạt lại tiểu hắc lang làm bộ đáng thương, oán trách trừng ái nhân, vẻ mặt đau lòng xoa đuôi của tiểu hắc lang đang cuộn thành một đoàn.

“Sao lại khi dễ tiểu hài tử nha...”

“Hừ, ta cũng không khi dễ nó...” Không nhìn Kha Kính và ánh mắt tức giận của tiểu hắc lang, tuy rằng nói như vậy, Vệ Ảnh lại vẫn đưa tay trái như đùa dai đâm thân thể mềm nhũn của tiểu hắc lang, nhưng ở một giây sau bị đột nhiên tiểu hắc lang phản kích vừa vặn cắn, đau kêu thành tiếng, “A... Nó cắn ta...”

Tiểu hắc lang nỗ lực làm bộ hung tợn cắn tay trái Vệ Ảnh, lại nỗ lực làm bộ hung tợn trừng mắt Vệ Ảnh, thần tình cũng không hề khả ái...

“Ha ha ha... Đình, đáng đời người, ai bảo người muốn khi dễ hắn, nhìn người bây giờ gặp báo ứng đi?” Nhìn ái nhân muốn động thủ với tiểu hắc lang, ngăn lại sợ làm thương nó, sau cùng chỉ có thể làm bộ dạng không thể tránh được, Kha Kính bạo cười ra tiếng, thật là đáng yêu!

Đã lâu, chờ tiểu hắc lang mà rốt cục cắn mệt, hài lòng buông tay Vệ Ảnh, mới đắc ý nghễnh đầu, dựng thẳng đuôi to một bộ người chiến thắng chí khí ngẩng cao thông thả, bước chân phiêu lạng chạy về bên người Kha Kính, nhảy vào trong ngực của hắn, hoàn toàn không thấy ánh mắt Vệ Ảnh gần như phun ra hỏa diễm..

“Ôi ôi, Đình...” Kha Kính có chút vui vẻ đề ý, “Ngày hôm nay chúng ta không nên uống trà có phải không, chúng ta cùng đùa bé này chơi một ngày, lại để cho nó về nhà có được không...”

“Không... Ách, được rồi...” Nhìn ánh mắt lóe sáng của Kha Kính tràn đầy mong đợi, Vệ Ảnh dĩ nhiên vô pháp cự tuyệt. Có thể khiến hắn hài lòng, cũng rất tốt!

“Ô...” Tiểu hắc lang tựa hồ cũng nghe hiểu đối thoại giữa hai người, vui vẻ nhảy tung tung kêu gào...

Trong rừng một đen một trắng hai đại lang chạy, hơn nữa một ấu lang hắc sắc khả ái không ngừng chơi đùa, kỳ cảnh như vậy rất hạnh phúc!

Một ngày như vậy, chính là hai người lớn và một tiểu lang đột nhiên xuất hiện đang vui vẻ chơi đùa, toàn bộ rừng đào hoa, tràn đầy tiếng cười sung sướng của bọn họ!

Thời gian vui vẻ luôn biến mất trong nháy mắt tức thệ, vui vẻ một ngày, rất nhanh đến chạng vạng là lúc kết thúc, mây đỏ đầy trời tiểu hắc lang từng bước quay đầu lại không muốn rời đi, Vệ Ảnh ôm Kha Kính, vẫn không nhúc nhích nhìn tiểu hắc lang tiêu thất ở phương xa, thẳng đến nhìn không thấy bóng đen nhỏ kia.

“Thật không rời xa nó, nó khả ái như vậy nha...” Kha Kính nhẹ nhàng thở dài, đột nhiên như nhớ lại cái gì, đột nhiên nâng mắt mong đợi nhìn ái nhân.

“Đình, nếu như, nếu như chúng ta có thể có con thuộc về chúng ta, thì tốt biết bao nha...”

“A... Phải?” Không biết tại sao, Vệ Ảnh tránh ánh mắt lóe sáng của Kha Kính, không muốn nhìn thẳng vào ánh mắt mơ ước như vậy, nó khiến y có cảm giác mang tội rất nặng, hài tử... Hai người bọn họ quan hệ vi diệu như bây giờ, nói không rõ được tình cảm, nói chuyện hài tử, sao có thể có tư cách? Hơn nữa Kha Kính là Hắc tộc, lại không giống Thiếu chủ...

Vệ Ảnh trong đầu lại thoáng hiện ra thân ảnh màu trắng bạc kia, không, không thể còn muốn hắn, dùng sức nháy mắt, Vệ Ảnh rất nhanh đè xuống, cảm giác vi diệu trong lòng này!

Cảm nhận được khí tức hỗn loạn của ái nhân từng đợt truyền tới, ánh mắt Kha Kính như sao kim chớp động dần dần mờ đi nhìn xuống dưới, trong lòng nổi lên một mảnh khổ sở chua xót vô biên... Đình, ở trong lòng người, ta đến tận cùng, có vị trí thế nào? Vì sao ta cuối cùng ở trong mắt của người thấy thân ảnh của người khác?

“Đi thôi, không nói, trở về đi...” Hít sâu một hơi, bức bách chính mình cố mỉm cười hài lòng, Kha Kính kéo Vệ Ảnh, hướng ở sơn động đi đến...

Có chút hiểu lòng chưa cân đối tràn ngập nguy cơ vẫn được duy trì, nhưng không biết lúc nào sẽ sụp đổ, yêu nhau? Hay là thương tổn? Nơm nớp lo sợ, cùng đợi ngày nào đó sẽ tới...

Cuộc sống hạnh phúc lại ôn hòa, có phải luôn thay đổi rồi biến mất không ...

“Tiểu Kính, xem ta đem hoa đào làm thành trà ướp hoa đào, một hồi đi pha trà hoa đào người thích uống nhất được không?” Vệ Ảnh mỉm cười nhìn Kha Kính.

“Ân...” Vệ Ảnh nói cũng không có khiến cho Kha Kính quá nhiều phản ứng!

“Lần này làm tốt trà ướp hoa đào, có thể ngâm trà hoa đào một năm...” Vệ Ảnh càng nói càng hưng phấn, cũng không có chú ý tới dị dạng của Kha Kính!

“Người ở đây là làm gì?” Vệ Ảnh tò mò nhìn kim khâu trong tay Kha Kính, không phải là thứ nữ nhân mới có thể sử dụng sao?

“Vây người đem lỗ nhỏ trên y phục vá lại...” Ở trong tộc Kha Kính chưa từng làm loại chuyện này, bắt quá từ lúc hai người ổn cư, cái gì cũng phải bắt đầu tự mình làm, không thể cứ dựa vào một mình Vệ Ảnh làm đi!

“Người khâu thực xấu...” Lỗ nhỏ tuy rằng được vá lại, nhưng sợi chỉ bừa bộn đều buộc thành một đoàn.

“Nga...”

“Bất quá nếu so với thiếu chủ lợi hại hơn rất nhiều, lúc trước hẳn phải giúp ta đính một nút, không chỉ nút không có đính đúng vị trí, hơn nữa còn đâm đầy tay... Người nói buồn cười...”

“Ân... Thật buồn cười!” Nụ cười trên mặt Kha Kính từ từ biến mất.

“Ta không có ý tứ cười người, không nên mất hứng?” Vệ Ảnh ôm Kha Kính tại mặt hẳn hôn một cái, mong hẳn có thể cười cười.

“Không có...” Kha Kính theo ý Vệ Ảnh cố sức cười cười, đè nén khó chịu trong lòng, chính mình không phải từ lâu đã ý thức được vị trí của Nguyệt Hân Thần ở trong lòng Vệ Ảnh sao? Vì sao còn muốn cùng một người đã không trên đời này tính toán chi li?

“Không có là tốt rồi, ta đi ra sau rừng cây nhỏ xem, có thể bắt một con thỏ nhỏ về không, mùa này chắc là mùa sinh sản của bọn nó, bắt hai con để nướng ăn, vị đạo rất tốt...” Nói xong liền biến mất trước mặt Kha Kính.

Lúc Kha Kính nhìn Vệ Ảnh tiêu thất, mới đem tay vẫn ấn dấu trong người, đưa ra ngoài... Trên ngón tay nguyên bản thon trắng đầy vết sưng... Nguyên lai lúc giúp Vệ Ảnh vá quần áo, Kha Kính cũng không có ít lần bị kim đâm.

“Đình, trong mắt của người, trong đầu của người... Tất cả địa phương đều bị Nguyệt Hân Thần đã không còn chiếm hết, lúc nào mới có thể lưu lại chút không gian cho ta...” Đầu ngón tay đau nhức coi là không có gì, kềm xa nỗi đau trong lòng, Kha Kính lúc này cũng không thể không biết, trong lòng Vệ Ảnh cũng không có vị trí cho mình, quá khứ chưa từng có, hiện tại cũng không có, sau này lại càng không có...

“Ai??? Là ai ở bên ngoài?” Kha Kính một mình trầm tĩnh trong bi thương, chợt nghe ngoài động một trận cước bộ xa lạ, tiếng bước chân kia, cũng không thuộc về Vệ Ảnh Nguyệt Tinh Đình. Như vậy sẽ là ai???

“Đừng chạy...” Kha Kính liền xông ra ngoài, đuổi theo bóng lưng nho nhỏ, từ phía sau lưng xem ra chỉ là đứa bé, nhưng hài tử sao vậy có thể chạy đến nơi này?

“Gọi người đừng chạy...” Kha Kính phi thân, kéo cánh tay của tiểu hài tử.

“Buông tay...” Tiểu hài tử liều mạng muốn bỏ tay của Kha Kính ra, nhưng thế nào cũng lắc không ra!

“Người sao lại chạy đến nơi này? Nói... Người là ai!” Kha Kính gắt gao kéo hài tử trước mắt.

“Không nên... Ta chính là ta, tại sao phải nói cho người, ở đây cũng không phải nhà người, ta muốn tới thì tới...” Tiểu hài tử ngẩng đầu lên khó chịu trừng Kha Kính.

“Người là...” Kha Kính giật mình phát hiện tiểu oa nhi này khoảng mười tuổi, trên đỉnh đầu có một nhúm màu vàng, đây không phải là ký hiệu của tộc trưởng Hắc tộc sao? Tuy rằng lúc tiểu oa nhi hóa thành hình người, cũng không thấy nhúm vàng trên đỉnh đầu, chỉ có người có quan hệ huyết thống hoặc là công lực cao thâm mới có thể liếc mắt liền nhìn ra nhúm vàng ẩn nấp trên đỉnh đầu.

“Người mau buông ra, người làm ta đau...”

“Xin lỗi...” Kha Kính vừa nghe tiểu oa nhi kêu đau, liền buông tay, oa nhi này rất có thể chính là đứa trẻ năm đó Nguyệt Hân Thần sinh hạ, nhưng hắc sao lại xuất hiện ở nơi này, hắc không phải là bị người Nguyệt tộc ôm đi sao? Chẳng lẽ nói... người Nguyệt tộc cũng ở phụ cận đây????

“Này... Người đừng chạy...” Tiểu hài tử thấy Kha Kính vừa buông tay, nhanh chân bỏ chạy.

Nghे tiếng Kha Kính kêu, tiểu hài tử chạy trốn nhanh hơn... Kha Kính theo tiểu oa nhi đi qua từng đạo cây cối, phóng qua dòng suối nhỏ, lại một lần nữa tiến nhập rừng cây rậm rạp, Kha Kính đã đánh mất dấu tiểu hài tử.

“Kha Kính, người sao lại ở chỗ này?” Tiểu hổ trong tay, Vệ Ảnh kéo tay của Kha Kính đang ở trong rừng tìm người.

“Vừa có một đứa bé chạy đến chỗ chúng ta ở, tiểu hài tử hình như là hài tử của ca ca... Mau giúp ta tìm hắc được không? Ca ca cả ngày lẫn đêm đều tưởng niệm con hắc...”

“Được rồi, ban đầu là người đáp ứng ta buông hết thả, vì sao ngày hôm nay lại nhắc đến chuyện của Hắc tộc...” Vệ Ảnh có chút tức giận, hắc có một chút cảm giác bị lợi dụng, đã sớm biết người Hắc tộc không có ai tốt, quả nhiên Kha Kính tiếp cận mình cũng là có mục đích.

“Đình, người không nên tức giận, người hãy nghe ta nói, ta thật sự buông xuống tất cả, muốn cùng người vĩnh viễn sinh hoạt chung một chỗ, nhưng hài tử kia thật sự là tiểu hài tử của ca ca, để ta tìm hắc được không? Hắc là người thừa kế của Hắc tộc tiếp theo, tộc nhân cần hắc...” Kha Kính cầu khẩn Vệ Ảnh.

“Được rồi, người buông tay, ta sẽ không giúp người tìm Nguyệt La Kinh, hắc là hài tử của Nguyệt tộc...”

“Nguyệt La Kinh, hắc gọi là Nguyệt La Kinh...” Kha Kính kích động vạn phần, hắc rốt cuộc tìm được hài tử của ca ca.

“Người đi đi, ta không muốn lại nhìn thấy người...” Vệ Ảnh đẩy Kha Kính.

“Tại sao?” Kha Kính kinh ngạc nhìn Vệ Ảnh.

“Này còn phải hỏi sao? Người từ đầu tới cuối đều lợi dụng ta, muốn lợi dụng ta để lần nữa tìm trú địa của Nguyệt tộc, tiêu diệt tộc nhân của ta, mang Nguyệt La Kinh rời đi...”

“Ta không có, người đang vu oan ta!” Kha Kính không dám nghĩ Vệ Ảnh cứ nhiên lại nghĩ hắc như vậy...

“Người đi... Người đi thật xa cho ta, ta cũng không muốn phải nhìn người nữa...” Vệ Ảnh hung hăng tát Kha Kính một bạt tai!

“Đình... Người...” Kha Kính thật không thể tin được, Vệ Ảnh sẽ đánh hắc...

“Đừng gọi tên của ta nữa, ta không muốn lại nhìn thấy người...” Vệ Ảnh lớn tiếng trách cứ Kha Kính.

“Người không tin ta, người cho tới bây giờ không hề tin tưởng ta...” Nước mắt của Kha Kính như trân châu từng viên một từ trong mắt rơi xuống...

“Người muốn ta tin tưởng người thế nào... Người vẫn luôn bám theo, theo dõi ta, muốn theo dõi ta để tìm được trú địa của Nguyệt tộc không phải sao?”

“Ta không có... Ta thật sự không có, ta chỉ đuổi theo Nguyệt La Kinh mới chạy đến nơi này ...”

“Không nên nói nữa, người không ly khai ta liền muốn động thủ...” Vệ Ảnh ra vẻ muốn bắt đầu đọc chú ngữ đối Kha Kính bất lợi... Nhưng Kha Kính một chút động tác đánh trả cũng không có, chỉ là đứng yên mà tức giận trước mặt Vệ Ảnh, không ngừng thương tâm rơi lệ.

“Tại sao không tin ta? Ta không đáng tin như vậy sao?” Kha Kính đau lòng nhìn Vệ Ảnh, không tin ta vì sao còn muốn cùng ta một chỗ, vậy đáng về kia tới này là gì?

“Cút... Người và ca ca người đều giống nhau, không đáng để chúng ta tin tưởng!” Phong lưu xung quanh Vệ Ảnh càng ngày càng hỗn loạn, mang theo sát khí cắn người.

“Chúng ta? Người là đang chỉ Nguyệt Hân Thần cùng người sao? Nguyên lai người vẫn là không cách nào buông hẳn xuống, ta đây tính là cái gì?” Kha Kính đau lòng, đau đến nhanh vỡ ra, nguyên lai hết thấy đều là tự mình đơn phương, đều là một mực theo ý mình!

“Không nên nhắc đến Thiếu chủ, các người hại hắn còn chưa đủ sao?”

“Hại hắn?” Kha Kính không nghĩ tới Vệ Ảnh đem mình cũng xem như vậy, mười năm trước chính mình cũng không giống y, đau lòng trải qua tất cả, nhưng lại có ai có thể ngăn cản cái này phát sinh.

“Nếu như không phải người bắt ta, Thiếu chủ sao có thể chịu cái loại vũ nhục này...”

Vệ Ảnh nói khiến Kha Kính nguyên bản đau lòng đến cực hạn, không quá đả kích lại lui về phía sau vài bước, mở to hai mắt thống khổ nhìn nam nhân mình toàn tâm toàn ý yêu mười năm, đau khổ y chưa bao giờ thương yêu mình.

“Nguyệt Tinh Đình... Người cầm miệng, tất cả cho dù có sai cũng đều chỉ có thể trách Kha Hào ca ca, trách hẳn quá coi trọng quyền thế mờ ảo, trách hẳn lúc đó yêu còn chưa đủ sâu, mà nay hẳn cũng vẫn nếm đau khổ dần vất của khi đó, quãng đời còn lại hẳn đều không ngừng thống khổ, có đôi khi người chết đi người lại sẽ mang tới một ít hạnh phúc! Mà mọi thứ lúc trước, ta có muốn ngăn cản nhưng lúc đó ta bất lực... Khi đó chỉ cần có lực lượng, ta có thể... Vẫn hồi tất cả, Nguyệt Tinh Đình, người cũng biết, người từng vì mình vô lực mà khóc, cũng sẽ nghĩ như thế, lẽ nào người không khóc qua sao? Mười năm này ngày nào ta cũng nghĩ nếu như lúc đó ta có lực lượng ta có thể...” Kha Kính nói đến cuối cùng khóc lên. Vì sao y chỉ có thấy vẻ bên ngoài, vì sao không mở to hai mắt nhìn một chút để thấy ta thống khổ cùng vô lực...

“Người không cần nói dối, ta sẽ không tin lời của người!” Vệ Ảnh đè xuống cảm xúc sôi trào trong lồng ngực, lúc này y không thể bị tình yêu của Kha Kính làm cho mê muội, tính mệnh của toàn tộc đều nằm trong tay của y.

“Ta sẽ không đi, người giết ta đi! Chết ở trong tay của người, ta cũng mãn nguyện!” Kha Kính nhắm mắt lại, hai tay buông xuống, đồng thời trong lòng cũng buông xuôi hết thấy... Bao gồm hi vọng được yêu, hi vọng sống... Hắn đón nhận cái chết phủ xuống.

Vệ Ảnh siết chặt nắm đấm, từng quyền từng quyền hạ trúng ngực Kha Kính chẳng hề phản kháng lại, Kha Kính ngã dưới tàng cây, hắn mở hai mắt ra, khóe miệng không ngừng chảy máu nhưng lại kéo lên một nụ cười tuyệt đẹp nhất nhưng cũng thê lương nhất.

“Vì sao không đánh trả...” Vệ Ảnh không thể tin nhìn Kha Kính trượt ngã xuống đất, nếu như hắn đang lừa mình, tại sao lại không đánh lại, rõ ràng biết rằng bản thân mình tràn đầy sát khí sẽ không hạ thủ lưu tình!

“Khụ... Bởi vì... Ta yêu... Người... Cho dù người từng... Khụ... Khụ... Chưa bao giờ tin tưởng ta...” Kha Kính không ngừng học máu ra ngoài, thật tốt quá, tâm rớt cục cũng không còn đau nữa, chỉ cần máu trong thân chảy hết là xong rồi.

“Không... Không... Đây tất cả đều không phải sự thật, người vẫn luôn gạt ta, người không phải thật lòng yêu ta...” Lòng Vệ Ảnh loạn thành một đoàn, y bỏ mặc Kha Kính trọng thương ngã dưới gốc cây mà điên cuồng chạy vào trong rừng... Đây rốt cuộc là sao? Tất cả đều rối loạn... Không... Vệ Ảnh người phải biết rằng, trên đời này người Hắc tộc là xấu xa nhất, mà Kha Kính cũng là người Hắc tộc, hắn làm tất cả chỉ là muốn mê hoặc người, mê hoặc người... Hắn chính là muốn đem người cùng tộc nhân của người đẩy vào con đường tử vong.

“Ha..ha... Nguyệt Tinh Đình... Vì sao không thử mở to hai mắt của người hảo hảo... Nhìn tâm của ta một chút...một chút thôi...” Nhìn bóng lưng Vệ Ảnh dần dần tiêu thất, Kha Kính vô lực nói.

“Chết... Sẽ chết đi...” Kha Kính đứng lên, cước bộ tập tễnh đi vào rừng hoa đào hẳn cùng với Vệ Ảnh sinh hoạt một thời gian, nếu như chết đi rồi hẳn cũng muốn chết trong rừng đào tràn ngập hồi ức tốt đẹp, dù

cho trong ký ức phân nửa đều là giả, chỉ ít hây để hấn mang theo ký ức tuyệt đẹp nhất trong cuộc đời chết đi.

Tập tễnh bước đi, rốt cục đi vào trong rừng hoa đào, Kha Kính không còn sức lực bước tiếp về phía trước, hấn ngã xuống khu rừng tràn đầy hoa đào, lúc này bầu trời nổi lên một trận gió, thổi những cánh hoa tung bay khắp không gian.

“Thật đẹp... Đẹp quá... Đành, ta là thật tâm... Yêu ngươi, khụ... Đành, đừng...” Phun ra một ngụm máu tươi cuối cùng, Kha Kính nhắm hai mắt lại, khóe mắt trượt xuống một giọt nước mắt trong suốt, nói lên tâm ý hấn đối Vệ Ảnh yêu không hối hận.

Rừng đào bốn phía, gió nổi lên... Hoa bay... Cánh hoa không ngừng xoay tròn giữa không trung rồi chậm rãi rơi trên người Kha Kính...

6. Chương 6: Lần Thứ Hai Cáo Biệt

Vệ Ảnh giận điên lên, một đường cuộn cuộn, hoàn hảo chính mình đúng lúc phát hiện âm mưu của Kha Kính, nếu không không biết lại phải mang đến cho tộc nhân tai họa gì?

“Vệ Ảnh thúc thúc, ngươi vừa đi nơi nào?” Nguyệt La Kinh không có nhìn ra ưu sầu ở mi gian của Vệ Ảnh, giống như bình thường, vui vẻ đang nhảy lên vai Vệ Ảnh.

“Đâu cũng không có đi, ở phía sau núi đi dạo!” Vệ Ảnh đem Nguyệt La Kinh trên vai ôm vào trong ngực, âu yếm đầu đen của hấn.

“Phía sau núi?? Vệ Ảnh thúc thúc, ngươi có thấy một ca ca dáng dấp rất đẹp nhưng hình như rất biến thái không?” Nguyệt La Kinh mắt to đen chăm chú nhìn Vệ Ảnh!

“Ca ca rất đẹp nhưng rất biến thái?”

“Vệ Ảnh thúc thúc, ngươi không nên lặp lại lời của ta, ngươi trả lời ta có thấy hay không? Vừa này ta bị hù chết!” Nguyệt La Kinh vỗ ngực một cái, lộ ra bộ dạng thật sự bị hoảng sợ!

“Nguyệt La Kinh, ngươi lại đến sau núi?” Vệ Ảnh từ Kha Kính ở tại sau lưng núi Ngọc Lang, liền cảm những các hài tử đi vào trong đó chơi!

“Không có không có...” Tiểu Nguyệt La Kinh phát hiện mình lỡ miệng, lập tức từ trong lòng Vệ Ảnh nhảy đến mặt đất, đồng thời dùng sức lắc đầu, cho thấy chính chưa từng đi phía sau núi.

“Nói thật đi!” Vệ Ảnh giận tái mặt, nhìn thẳng ánh mắt Tiểu Nguyệt La Kinh.

“Xin lỗi, La La rất buồn chán, chạy đến sau núi chơi, sau đó bị ca ca phát hiện... Hấn đuổi theo La La đã lâu, cuối cùng trên đường trở lại trú địa, La La mới cắt đuôi được hấn...” Nguyệt La Kinh cúi đầu nói, trong lòng suy nghĩ một hồi Vệ Ảnh thúc thúc nhất định sẽ nói cho phụ thân, phụ thân lại muốn mắng mình, thật đáng sợ...

“Di...” Nguyệt La Kinh đợi nửa ngày cũng không có nghe được Vệ Ảnh trách, tò mò ngẩng đầu, lại kỳ quái phát hiện Vệ Ảnh tiêu thất...

“Tiểu Kính, Tiểu Kính...” Vệ Ảnh hướng trên đường trở về chạy vội, thật không ngờ thật là mình trách lầm Kha Kính, hấn không hề theo dõi mình, là Nguyệt La Kinh chạy đến phía sau núi chơi, mới bị hấn phát hiện! Trời ạ... Vừa này mình hạ thủ, một chút cũng không lưu tình, Kha Kính nhất định bị thương rất nặng, có thể còn có nguy hiểm tính mạng...

“Tiểu Kính... Ngươi đang ở đâu?” Vệ Ảnh ở cây trong rừng gọi tên Kha Kính, lại không có được bất kỳ sự đáp lại nào.

Lúc Vệ Ảnh thật vất vả tìm được cái cây Kha Kính lúc trước ngã xuống kia, ngoại trừ vết nứt trên thân cây, hiện lên vừa nãy chính mình đánh về phía ngực Kha Kính mấy chưởng có bao nhiêu nặng, đến nỗi sau khi bị đánh trúng hậu Kha Kính đánh vào thân cây mà để lại vết nứt lớn như thế...”Tiểu Kính, không nên làm ta sợ, ta sai rồi, ta biết đã trách lầm người, người nhanh đi ra một chút...” Tim Vệ Ảnh càng đập càng nhanh, càng đập càng nhanh...

Vệ Ảnh đi mấy bước, chợt phát hiện trước mặt trên đường có dính vết máu, hơn nữa những vết máu này còn chưa khô, này chứng minh Kha Kính ở gần đây...

“Tiểu Kính, người đi ra... Tiểu Kính người đang ở đâu...” Tiến vào rừng hoa đào, Vệ Ảnh dùng hết khí lực gọi...

Vệ Ảnh bước tiến lộn xộn đủ để hiển hiện ra y có bao nhiêu hổ hoảng, rốt cục ở dưới một gốc cây hoa đào phát hiện Kha Kính đã vưng mê bất tỉnh, lúc này tóc Kha Kính cùng y phục trên người dính đầy máu tươi của hắn cùng bùn đất, trên mặt cũng không thiếu vết trợt...

“Tiểu Kính, người tỉnh tỉnh??” Vệ Ảnh cẩn thận ôm lấy Kha Kính vưng mê, thận trọng vén tóc trên mặt Kha Kính.

“Khụ...” Tựa hồ như nghe được Vệ Ảnh gọi, Kha Kính cật lực mở hai mắt ra.

“Tiểu Kính, Tiểu Kính, mở mắt, nhìn ta một chút là ai?” Vệ Ảnh minh bạch nếu như lúc này, nếu như gọi không được ý thức của Kha Kính về, hắn liền không bao giờ... tỉnh lại nữa...

“Đình...” Kha Kính hư nhược kêu tên Vệ Ảnh một tiếng!

“Tiểu Kính, là ta, người phải chịu đựng, là lỗi của ta, hiện tại... Không, ta lập tức mang người quay về trú địa tìm Hắc Thường, hắn cũng từng là tế tự của Hắc tộc người, với năng lực của hắn nhất định có thể trị cho người!” Vệ Ảnh nhìn Kha Kính suy yếu như vậy, tim như bị đao cắt, rõ ràng sáng sớm vẫn là Tiểu Kính thật tốt, hiện tại lại thành cái bộ dáng này, đều là lỗi của mình... Nếu như mình lúc đó lãnh tĩnh một chút, có lẽ trước đi tìm Nguyệt La Kính nói một chút, chuyện như vậy sẽ không phát sinh không phải sao? Vệ Ảnh hối hận không thôi...

“Đình, không... Khụ... Không cần... .. Để ta ở chỗ này... Ở trong rừng đào xinh đẹp này, mang theo huyền tượng đẹp nhất, ảo tưởng người yêu là ta, hạnh phúc như thế chết đi... Khụ...” Lời còn chưa nói hết Kha Kính lại ói ra một ngụm máu lớn.

“Không... Tiểu Kính, người đây là nói lầy đúng không? Người sẽ không chết đúng không?” Vệ Ảnh ở mười năm trước một hồi giữa tranh cãi của Hắc tộc cùng Nguyệt tộc, đã mất đi không ít tộc nhân cùng thân nhân, hắn không muốn nhìn đến người đứng bên cạnh hắn chết đi.

“Ta hiện tại... Sao... thế này? Người không phải... Rất rõ... ràng sao?” Kha Kính mỉm cười, nụ cười này ở trong mắt Vệ Ảnh có chế nhạo không nói ra được, mình đương nhiên biết thương thế hắn nặng thế nào, trong miệng còn đang không ngừng học máu, nhất định là bị mình đả thương can tạng (gan)...

“Không... Tiểu Kính, ta biết ta sai rồi, ta sẽ không hoài nghi người nữa, ta nhất định phải trị tốt người, chúng ta còn phải ở chỗ này ẩn cư, chúng ta còn phải ở chỗ này hạnh phúc qua hết quãng đời còn lại, người không thể bỏ qua như thế... Người nếu như đi, vậy còn có người nào có thể cùng ta...” Mất đi cảm giác, lần đầu tiên mãnh liệt như thế quanh quẩn trong lòng Vệ Ảnh, không thể, tuyệt đối không thể, không thể bởi vì mình nhất thời suy nghĩ không thông mà mất đi Tiểu Kính... Lại vô lực như vậy, cái gì tựa hồ cũng không bắt được...

“Đình, người... Sai rồi, không có... Có ta, người như cũ... Cũ có thể... sống được... Tốt tốt...”

“Sao có thể, đã không còn ái nhân, đã không còn bầu bạn, ai có thể sống tốt...” Nói Vệ Ảnh muốn ôm Kha Kính hướng trú trạm đi, nhưng Kha Kính phía dưới lại khiến y giống bị người hạ chú định thân vậy, định ở nơi đó động cũng rung chuyển không được...

“Đình, người chưa bao giờ yêu ta, người chỉ là đem ta làm thể thân, trở thành thể thân của Nguyệt Hân Thân... Thích uống trà ướp hoa đào, đều không phải ta, là Nguyệt Hân Thân... Thích ăn thịt thỏ cũng không phải ta, cũng là Nguyệt Hân Thân... Còn có rất nhiều rất nhiều chuyện... Những cái này ta đều biết, chỉ

là không muốn chọc thủng nó... Những ngày đó, ta thật rất hạnh phúc... Tựa như mộng đẹp, hiện tại tỉnh mộng, cũng nên đổi mặt thực tế... Đình, người buông ta xuống đi! Ta chỉ muốn nhìn hoa đào đầy trời, lại ngửi hương vị hoa đào này... Như vậy là đủ rồi... Khụ...”

Vệ Ảnh như bị điện giật, định ở nơi đó rung chuyển không được, thân thể hơi run... Phải? Là thế này phải không? Đúng vậy, ngay từ đầu y đích xác nghĩ như vậy, thế nhưng, Tiểu Kính Nhi của y, hấn...

“Ta...” Vệ Ảnh muốn giải thích, lại tìm không được lý do!

“Xin lỗi... Xin lỗi... Tiểu Kính xin lỗi...”

“Ta không nên... Lời xin lỗi của người, người cũng không có... Có lỗi với... Ta, cảm tình phải không... có thể cưỡng... Cầu, ta rõ ràng biết... Người... Yêu... Nguyệt Hân Thần, nhưng hết lần này tới lần khác... Còn muốn cưỡng... Cầu... Người, gắt gao dây dưa... Người không tha, nay... Một ngày... Cũng đều là... Ta tự... Tìm, chỉ mong... Kiếp sau không nên... Gặp lại... Người, đời này, ta đã yêu... Quá cực khổ...”

“Không... Tiểu Kính, ta sẽ không để cho người chết, ta muốn dẫn người đến trú trạm, Hắc Thường nhất định có thể trị khỏi cho người!” Vệ Ảnh ôm lấy Kha Kính, không để ý hấn phản kháng, hướng trú địa của Nguyệt tộc đi đến.

“Ta không nên đi... Buông...” Kha Kính muốn giãy dụa ra khỏi ôm ấp của Vệ Ảnh, nhưng hấn trọng thương gần như ngay cả khí lực giơ tay lên cũng không có!

“Buông Tiểu Kính ra!” Một đạo thanh âm lạnh lùng từ trên trời giáng xuống!

“Người là ai?” Vệ Ảnh trừng mắt nam tử trước mắt. Một thân trường bào màu đen, tóc dài chấm đất, nhân thân bán mị hôi sắc, thâm thúy lại thần bí, như có thể nhìn thấu tất cả trên thế gian, không có biểu tình gì, cảm giác như tử thần, ngay cả là như vậy khuôn mặt anh tuấn, lại vẫn như cũ cách người ngoài ngàn dặm, kẻ khác hít thở không thông không dám đến gần, Vệ Ảnh trực giác lai giả bất thiện!

Vệ Ảnh ôm chặt Kha Kính trọng thương trong lòng, một tay kia hướng bên hông, roi da đen Kha Kính tặng hấn, bỗng nhiên nam tử áo đen hiện ở trước mặt hấn!

“Sư phụ, người sao lại... Tới...” Trang phục quen thuộc, trường bào màu đen... Tóc dài màu đen, mắt màu xám tro, ngoài sư phụ hấn Tổ Thiên Viêm không có người thứ hai. Trong trí nhớ sư phụ Tổ Thiên Viêm chưa bao giờ rời Di Vong Sâm Lâm hấn ở, vì sao hấn lại xuất hiện ở nơi này!

“Tính đến hôm nay người phải chịu kiếp nạn này!”

“Tạ ơn, sư phụ! Khụ...” Kha Kính lại bắt đầu không ngừng hướng phía ngoài thổ huyết.

“Cho ta!” Tổ Thiên Viêm mặt không thay đổi nhìn thẳng Vệ Ảnh, ý bảo đưa Kha Kính cho.

“Không...” Vệ Ảnh còn chưa kịp chống lại, Tổ Thiên Viêm một cái lắc mình đã đem Kha Kính ôm đi... Vệ Ảnh giật mình nhìn hai tay trống không, chính mình cũng không giống tiểu La la, ở Nguyệt tộc coi như là cao thủ số một số hai, nhưng sao lại không có nhìn ra động tác của người trước mắt này chứ? Thậm chí không có nhận thấy được hấn xuất thủ đoạt đi rồi Kha Kính.

“Trả lại cho ta...” Vệ Ảnh xuất thủ công kích Tổ Thiên Viêm, thế nhưng đánh nửa ngày ngay cả y phục của Tổ Thiên Viêm cũng không có chạm được, trời ạ... Hắc tộc còn có cao thủ như vậy.

“Đình, người yên tâm, hấn... Là của ta Tổ... Thiên Viêm... Sư phụ, hấn sẽ không làm thương tổn ta...” Kha Kính trong ngực Tổ Thiên Viêm, không muốn nhìn thấy Vệ Ảnh vì mình mà thụ thương, không ai có thể thương tổn được sư phụ Tổ Thiên Viêm, cho dù là ca ca Kha Hào cũng đánh không lại ba mươi chiêu của sư phụ Tổ Thiên Viêm, mấu chốt là sư phụ Tổ Thiên Viêm chưa bao giờ ra tay, thẳng đến người bị đánh ngã người cũng nhìn không thấy hấn có phải có ra chiêu không hay là xuất ra động tác gì!

“Buông, Tiểu Kính, hấn không cần người khác, có ta là được!” Lúc này Vệ Ảnh đã mất đi lãnh tính thường ngày, suy nghĩ duy nhất trong đầu, hôm nay nếu như mất Kha Kính, cả đời này đều khó gặp lại, mặc dù trước là lỗi của mình, nhưng cũng phải cho mình một cơ hội sửa đổi, chỉ cần Tiểu Kính lưu lại, lúc này đây mình nhất định sẽ toàn tâm toàn ý thương hấn...

“Không, người là người làm thương hấn!” Thanh âm lạnh như trường kiếm băng hóa trí mạng, thẳng tắp bắn vào trong lòng Vệ Ảnh.

“Tổ Thiên Viêm... Sư phụ, chúng ta... Đi thôi!” Kha Kính đem mặt mai nhập Tổ Thiên Viêm trong lòng, nhẹ nhàng kéo một chút, vạt áo của hấn, muốn cho sư phụ Tổ Thiên Viêm nhanh lên một chút ôm hấn rời đi, hấn sợ nhìn Vệ Ảnh vài lần nữa, chính mình sẽ thấy cũng không đi được... Còn có nói không chừng sẽ khiến sư phụ Tổ Thiên Viêm tức giận, giết Vệ Ảnh... Hai loại kết quả Kha Kính đều nghĩ tới!

“Ân...” Tổ Thiên Viêm sư phụ mở không gian hắc động.

“Không... Dem Tiểu Kính trả lại cho ta, hấn là của ta...”

“Chớ... Ân... Vệ Ảnh, nếu như may mắn, không chết, sinh bất tương ái (sống không yêu nhau), nếu như bất hạnh, chết, chết cũng không gặp! Nguyên kiếp sau... Không... Khụ... Ta là một người... Có kiếp sau...” Kha Kính nói lúc sư phụ Tổ Thiên Viêm đi vào không gian hắc động thì quay đầu lại sâu đậm nhìn Vệ Ảnh một lần cuối cùng!

“Không không không...” Vệ Ảnh kêu to hướng Tổ Thiên Viêm, xung quanh thân thể Tổ Thiên Viêm, cuồng phong nổi lên, ngạnh sinh sinh đánh lên thân thể của Vệ Ảnh, ngăn trở hấn tiếp cận, khiến hấn nặng nề ngã trong rừng hoa đào...

Không gian hắc động đóng, gió ngừng... Vệ Ảnh vũ hận quỳ gối dưới tàng cây hoa đào, lúc này đây Tiểu Kính thật sự là hận mình... Không Tiểu Kính hấn sẽ không hận mình, Tiểu Kính hấn chỉ biết đã quên mình, đã quên một người tên là Nguyệt Tinh Đình từng ở trong số mệnh của hấn xuất hiện qua, Vệ Ảnh thà rằng Kha Kính hận y, chí ít y sẽ không quên mình... Chí ít trong số mệnh của Kha Kính còn lưu lại dấu vết của mình.

“Ta đã làm gì? Như vậy ta với Kha Hào có gì khác nhau, ta lại có tư cách gì trách hấn... A...” Vệ Ảnh thống khổ ở trong hoa viên rỗng hồ, muốn đem thống khổ trong lòng toàn bộ hét ra!

Không, y không nên mất đi Tiểu Kính, không nên mất đi hấn – ái nhân duy nhất ở kiếp này, y thương hấn, thực sự... Chỉ là chết tiệt tại sao phải tại lúc mất đi hấn, mình mới hiểu được, hấn Tiểu Kính đối với y có bao nhiêu trọng yếu... Nhưng, hiện tại, đến tột cùng lại có tác dụng gì, có tác dụng gì đây...

Không gian trong hắc động Kha Kính nhỏ giọng ở trong lòng Tổ Thiên Viêm khóc...

“Đau không?” Tổ Thiên Viêm hỏi.

Kha Kính trong ngực gật đầu, sư phụ Tổ Thiên Viêm mặc dù rất nhiều ngày không gặp, nhưng thật không ngờ hấn quan tâm mình như vậy, lúc mình nguy hiểm nhất tới cứu mình.

“Quên” Tổ Thiên Viêm như trước tích tỵ như kim!

“Quên được không? Nếu quên được đã sớm quên... Mười năm này sao cũng không quên được ầm áp trong lòng...”

“Muốn thử sao?”

“...” Kha Kính không nói gì, mình thật muốn quên mất tất cả về Vệ Ảnh sao?

“Phải... Sư phụ, không ... Cần thiết, ta nhanh... sẽ chết!” Đã chết liền cái gì cũng quên.

“Sẽ không, có ta!” Tổ Thiên Viêm ý tứ rất rõ ràng, thiên hạ không có thương thế nào hấn không chữa khỏi!

“Khụ... Sư phụ, phổi, gan của ta đều bị đánh vỡ... Đặc biệt là phổi...”

“Hừ!” Sư phụ Tổ Thiên Viêm hừ lạnh một tiếng, khóa miệng Kha Kính chẳng biết gì này, tiếp đó Kha Kính lại mất đi ý thức!

“Thật ảm ỉ, đều bị thương nặng như thế, nói dài dòng như thế...” Nguyên lai Tổ Thiên Viêm cũng không hướng ai cũng biểu hiện ra lạnh lùng, không nói lời nào, chỉ là muốn xem vật kia là ai? Nếu như là người kia, lời của hấn có thể nhiều hơn, thẳng đến khi người kia mắng hấn là dài dòng như lão nhân mới thôi, hấn cũng sẽ không dừng...

7. Chương 7: Ngoài Ý Muốn

Lúc Kha Kính mở hai mắt ra, phát hiện mình đã nằm trong phòng nhỏ của sư phụ Tổ Thiên Viêm ở Di Vong Sâm Lâm, nhìn phá môn (cửa bị phá) quen thuộc, từ giữa khe cửa đều có thể nhìn ra rùng cây bên ngoài, Kha Kính cười cười, cánh cửa kia chẳng biết bị mọi người đá hư bao nhiêu lần rồi, mỗi quay về hỏi sư phụ Tổ Thiên Viêm sao không đổi cánh cửa kia, sư phụ Tổ Thiên Viêm đều trầm mặt nói: Dù sao vẫn có thể dùng, vì sao phải đổi?

“Còn có thể cười được?” Tổ Thiên Viêm cảm tức nhìn Kha Kính.

“Sư phụ Tổ Thiên Viêm, người đang trừng ta?” Tổ Thiên Viêm sư phụ trời sinh mặt lạnh như tiền, không lộ vẻ gì, cứ nhiên lại trừng mình, Kha Kính cảm thấy mình rất may mắn.

“Đầu có vấn đề sao? Bây giờ còn có thể cười được!” Tổ Thiên Viêm cảm thấy đồ đệ mình thu quá ngu ngốc quá ngây thơ.

“Ôi ôi, sư phụ người hảo suất nga...”

“Câm miệng!” Tổ Thiên Viêm rõ ràng biết Kha Kính đang nhạo báng mình.

“Nga...” Kha Kính ngậm miệng! Chọc sư phụ Thiên Viêm tức giận cũng rất đáng sợ, bắt quá trong trí nhớ của hắn cũng không có đối với người nào thật sự tức giận!

“Nhìn thứ trên bụng người!”

“Không phải xanh, tím sao?” Kha Kính không cần nhìn cũng biết trên bụng nhất định có máu ứ đọng.

“Nhìn ở đây!” Tổ Thiên Viêm chỉ vào phần bụng dưới rốn của Kha Kính.

“Không phải xanh ... Đây... Đây là... Thật tốt quá!” Kha Kính ở trong một mảnh ứ thanh phát hiện một tiểu lang ẩn ký nhàn nhạt! Nguyên lai Hắc Thường dạy mình cái chú thuật sinh tử chuyển hoá thể chất kia thật có thể làm được ... Trời ạ... Thật tốt quá!

“Tốt cái gì?” Tổ Thiên Viêm hung hăng trừng Kha Kính.

“Sư phụ, có gì không tốt sao?”

“Ngu ngốc, vốn có chỉ cần ta đem chân khí của ta đánh vào trong cơ thể của người, rất nhanh chân khí của ta có thể chữa trị khí quan bị thương của người, nhưng bây giờ sinh ra tên nhóc ở chỗ này, chân khí của ta lại không thể đánh vào trong cơ thể của người, nếu không tên tiểu tử này cùng người sẽ bị chân khí của ta phản phệ!”

“Sư phụ, không nên tổn thương cục cưng của ta!”

“Không thể nào, ta muốn cứu người, hiện tại liền đem cục cưng của người chuyển ra ngoài!”

“Không nên, sư phụ muốn giết ta cục cưng, ta thà chết còn hơn!”

“Ngu ngốc, không lấy ra hắn, người sẽ chết, người chết hắn cũng sống không được!”

“Sư phụ không phải có thuốc kéo dài tính mạng sao? Ta ăn cái kia nhất định có thể giúp mang thai hết sáu mươi ba ngày! Ta muốn sinh hạ hắn...”

“Ba...” Kha Kính lời còn chưa nói hết đã bị Tổ Thiên Viêm tát một bạt tai!

“Nếu không nhìn người bị thương nặng như thế, ta nhất định sẽ đem người treo ngược lên đánh, ta sao lại thu cái loại đồ đệ ngốc như người chứ, để một nam nhân đem người làm thể thân, mệnh cũng không cần! Đáng giá không?” Tổ Thiên Viêm giận không kiềm được.

“Đáng giá!”

“Người...” Tổ Thiên Viêm bị Kha Kính chọc tức không nên lời, đồ u mê không chịu tỉnh ngộ!

“Sư phụ, người muốn làm gì?”

“Câm miệng!” Tổ Thiên Viêm dè Kha Kính lên giường!

“Sư phụ, cầu người đừng giết cục cưng, không có hấn cho dù người cứu được ta, ta cũng không muốn sống...”

“...” Tổ Thiên Viêm không nói gì, không để ý tới Kha Kính phản kháng, lòng bàn tay phải từ từ bắt đầu ngưng tụ thành một quang cầu!

“Không... Sư phụ, người không thể làm như thế, hấn là hi vọng để ta sống... Van cầu người... Không nên...” Kha Kính sợ đến toàn thân không ngừng run rẩy, nước mắt nhịn không được rơi.

“Không nên... Không nên...” Để tránh cho Kha Kính phản kháng mình, Tổ Thiên Viêm trong ngón tay trái bắn ra một tia màu vàng, lúc tia sáng bắn vào trong đầu Kha Kính, Kha Kính liền nằm ở nơi đó động cũng không được

“Sư phụ, không nên... Cầu... Cầu người...” Kha Kính không động được chỉ có thể nằm ở nơi đó không ngừng rơi lệ... Đỉnh, người bây giờ ở nơi nào? Mau tới mau cứu bảo bảo của người, nếu không bảo bảo cũng sẽ nhanh không còn... Đỉnh... Đỉnh... Kha Kính ở trong lòng gọi tên Vệ Ảnh.

“Được rồi... Như vậy ta có thể đem chân khí đưa vào trong cơ thể của người!” Tổ Thiên Viêm lau đi mồ hôi trán...

“Ồ... Sư phụ thôi, ta hận người chết đi được...” Kha Kính nằm ở trên giường gào khóc, nỗi đau mất con, khiến hấn thống khổ!

“Người khóc cái rắm nha...” Vừa “Đông” một tiếng, phá môn bị một vị nam tử mặc y phục xinh đẹp một cước đá bay!

“Hắc Quyền, người đã đến rồi! Cửa...” Tổ Thiên Viêm nhìn cái cửa nhà mình bị đá bay mấy lần không nói gì, cho dù mình đổi một cửa khác, vẫn sẽ bị hấn đá hư, còn không bằng không đổi!

“Cửa cái rắm, người dùng người năm mươi năm công lực đi cứu một tiểu dã hài tử làm gì?”

“Cái gì mà tiểu dã hài tử, hấn là bảo bối của ta, Hắc Quyền gan người không nhỏ, người không sợ ta trở lại trong tộc giáng tội người! Sư phụ, người...” Kha Kính không thể để người khác thương tổn con của mình! Đồng thời hấn cũng giật mình hiểu rõ sư phụ luôn vân đạm phong khinh, lại vì chính tự hủy công lực, người của lang tộc đều biết công lực cũng như sinh mệnh, thiếu năm mươi năm công lực, chẳng khác nào thiếu năm mươi năm thọ mệnh!

“Sợ người sao, người trước đem năm mươi năm công lực của lão quỷ đưa ta!” Hắc Quyền nắm chặt nắm tay, hấn hận không thể đem cái tên Kha Kính không biết tốt xấu này đánh một trận, hấn đừng tưởng hấn là Nhị thiếu chủ Hắc tộc, Hắc Quyền sẽ sợ hấn!

“Được rồi, không nên âm ỉ... Kha Kính, người nhắm mắt lại nghỉ ngơi, Hắc Quyền người đi ra ngoài trước, ta một hồi sẽ đi tìm người...” Tổ Thiên Viêm đem đồ đệ khác của mình đẩy ra ngoài!

“Sư phụ...” Kha Kính đỏ mặt ngượng ngùng nhìn Tổ Thiên Viêm, thật không ngờ sư phụ sẽ...

“Được rồi, ta nói cho người, dùng năm mươi năm công lực đổi một cái mạng rất đáng giá! Bất quá hài tử này mệnh cũng thực cứng, nếu không hấn sớm chết ở trên tay phụ thân hấn không phải sao?”

“Sư phụ...” Kha Kính không biết muốn nói gì mới tốt!

“Không cần nói, nghỉ ngơi đi, mệnh của đứa bé này ta sẽ bảo vệ, nhưng chú ngữ ngăn hấn sinh trưởng, cho nên hấn sinh trưởng sẽ chậm hơn hài tử bình thường bội lần, nếu như ta không có tính sai, hài tử này người phải dùng 4277 ngày mới có thể dựng dục xong! Cho nên người phải mang hấn 12 năm rất dài... Năng lực sư phụ chỉ có thể đến đó, hơn nữa một năm sau, người chỉ có thể bảo trì lang hình, đây không phải là việc người thường có thể...”

“Cảm tạ sư phụ, như vậy Tiểu Kính cũng rất thỏa mãn...” Kha Kính thở dài một hơi, chỉ cần biết rằng cục cưng vẫn còn, chỉ cần hấn còn... Minh mới có hi vọng sống tiếp...

“Ai...” Tổ Thiên Viêm thở dài, hai tay chấp ở sau lưng đi khỏi phòng, để một phòng an tĩnh lại cho Kha Kính, hẳn cần phải một kế hoạch thật tốt, phía dưới ngày đó làm sao đây...

Trú địa của Nguyệt tộc

“Thường, Vệ Ảnh y xảy ra chuyện gì, từ ngày đó trong rừng hoa ở phía sau núi tìm được y, y vẫn luôn vững mê, đến hôm nay đã là ngày thứ ba!” Nguyệt Hân Thần vừa hỏi Hắc Thường, vừa quan sát Vệ Ảnh bất tỉnh trên giường!

“Hân Thần, ngay cả người cũng nhìn không ra hẳn có chuyện gì? Ta sao biết?” Hắc Thường lắc đầu.

“Ta quan sát thật lâu, Vệ Ảnh giống như là đang ngủ, ngoại trừ một khối máu tụ phía sau, không có vết thương nào khác!” Nguyệt Hân Thần cau mày, Vệ Ảnh ở phía sau núi rốt cuộc gặp chuyện gì?

“Tiểu Nguyệt La Kinh người kỳ quái người nói là ai?” Hắc Thường thực sự không nghĩ ra còn ai biết người Nguyệt tộc trốn ở chỗ này!

“Mấy vấn đề này đều chờ Vệ Ảnh tỉnh lại mới có thể biết!”

“Thường, Vệ Ảnh hình như rất thống khổ...” Vệ Ảnh mặt vẫn không thay đổi bất tỉnh đột nhiên xuất hiện vẻ mặt thống khổ phi thường, hình như đang thấy ác mộng!

“Tiểu Kính... Tiểu Kính... Đừng sợ... Ta sẽ đến cứu của người...” Vệ Ảnh biểu tình càng ngày càng thống khổ, miệng giống như đang gọi tên ai...

“Thường, người nghe rõ hẳn vừa đang gọi cái gì không?”

“Hình như là Tiểu Tĩnh, Tiểu Tĩnh nào?”

“Tiểu Tĩnh??” Trong tộc chúng ta có nữ tử gọi là Tiểu Tĩnh sao? Nghe tên này, Nguyệt Hân Thần trực giác là một nữ tử! Suy nghĩ hồi lâu cũng nghĩ không ra, trong Nguyệt tộc có nữ tử nào gọi là Tĩnh sao.

“Hình như là không có!” Hắc Thường cũng ở Nguyệt tộc sinh sống gần mười năm, phần lớn tộc nhân Nguyệt tộc đều ở trên núi Ngọc Lang, mọi người mỗi ngày đều gặp mặt, cũng không có chú ý tới có nữ tử nào gọi là Tĩnh!

“Tiểu Kính...” Vệ Ảnh rống lớn một tiếng từ trong mộng giật mình tỉnh giấc!

“Di... Hân Thần, hẳn tỉnh, Vệ Ảnh tỉnh!”

“Ta sao lại ở chỗ này?” Vệ Ảnh trợn tròn mắt nhìn bài bố quen thuộc trong phòng, đây là phòng của mình ở trên núi Ngọc Lang, mình sao lại ở chỗ này!

“Là Tiểu Nguyệt La Kinh đem người từ sau núi kéo về!” Nguyệt Hân Thần hướng Vệ Ảnh nói!

“Người có phải có chỗ nào thấy khó chịu không?”

“Tạ ơn, thiếu chủ, Vệ Ảnh không sao...” Nói Vệ Ảnh liền muốn đứng dậy, lại bị Nguyệt Hân Thần chặn!

“Người vẫn là nghỉ ngơi thật tốt đi! Người đã bất tỉnh ba ngày...”

“Ba ngày?? Đây...” Tiểu Kính người đâu? Vệ Ảnh chợt nhớ tới Kha Kính trọng thương mà mình ôm lấy, muốn chạy đến trú địa, gặp một nam tử mặc hắc bào, hẳn từ trong tay mình đoạt Kha Kính đi, cũng tạo một trận cuồng phong, sau đó mình không có ý thức!

“Vệ Ảnh, ta muốn biết người ở đây phía sau núi gặp ai?”

“Thiếu chủ này...” Vệ Ảnh bây giờ không thể nói ra việc bản thân ở phía sau gặp Kha Kính!

“Cũng không thể nói với ta sao?” Nguyệt Hân Thần nhìn Vệ Ảnh.

“Đều không phải... Nhưng...” Vệ Ảnh thật sự là nói không nên lời.

“Hân Thần, hay là thôi đi, Vệ Ảnh không nói nhất định y có điều khó xử, đợi đến lúc y muốn nói, y nhất định sẽ nói!” Hắc Thường kéo cánh tay Nguyệt Hân Thần, hiển ý hẳn không nên hỏi tiếp, có một số việc không biết so với biết hạnh phúc hơn nhiều!

“VẬY NGƯỜI NGHỈ NGƠI ĐI! CHÚNG TA ĐI TRƯỚC, CÓ VIỆC KÊU MỘT TIẾNG LÀ ĐƯỢC!” NÓI XONG NGUYỆT HÂN THẦN CÙNG HẮC THƯỜNG LY KHAI PHÒNG NHỎ CỦA VỆ ANH!

Vệ Ảnh nằm ở trên giường, thống khổ đứng dậy, Tiểu Kính, xin lỗi... Ta không cứu được người... Vừa nãy trong mộng Vệ Ảnh lại một lần nữa mơ tới Kha Kính và nam tử mặc hắc bào cướp hắn đi, Tiểu Kính ở trong lòng người kia liều mạng hướng mình cầu cứu, thế nhưng mình lại như bị định thân, chỉ có thể đứng từ xa nhìn bọn họ, một bước cũng không di chuyển!

Kính... Người bây giờ rốt cuộc ở nơi nào, Hắc tộc là chỗ ta không vào được, mà có rất nhiều chuyện lại không thể nói với Thiếu chủ, Hắc Thường chính mình cũng không quá thân, rất nhiều chuyện lại không mở miệng được, Tiểu Kính... Người rốt cuộc ở nơi nào... Ở nơi nào... Chẳng lẽ nói phạm một sai lầm ngay cả cơ hội bù đắp cũng không có sao?

Vệ Ảnh nằm ở nơi đó không lên tiếng rơi lệ, mỗi khi nghĩ đến biểu tình bất lực của Kha Kính thụ thương, Vệ Ảnh cảm thấy lòng mình mơ hồ đau nhói... Tiểu Kính...

Mấy tháng sau...

“Sư phụ, ta gần như đã khỏe, ngày mai sẽ trở về tộc!” Vết thương trên người Kha Kính qua trị liệu của Tổ Thiên Viêm, đã khô phục.

“Ân!” Tổ Thiên Viêm khôi phục bình tĩnh của ngày xưa, không đối Kha Kính căm ghét.

“Hắc Quyền, người theo ta cùng trở về sao?” Kha Kính nhìn Hắc Quyền sau lưng Tổ Thiên Viêm, từ lúc mình bắt đầu ở chỗ này dưỡng thương, Hắc Quyền cũng ở ý chỗ này không đi, sư phụ là một người thích thanh tịnh, cái tên âm âm ỉ ỉ này chỉ biết quấy rối sư phụ thanh tu.

“Đi... Muốn đi cũng là người đi, ta còn muốn cùng lão nhân ở đây! Đi mau... Không nên như con chó vô lại, dựa vào lão đầu ở đây không đi.” Hắc Quyền còn gọi Tổ Thiên Viêm là lão đầu, một điểm tôn kính chi tâm cũng không có!

“Người... Người muốn đánh nhau có đúng hay không?” Hắc Quyền càng ngày càng không biết lớn nhỏ, sư phụ là thể ngoại cao nhân, không cùng hắn tính toán chi li, nhưng không có nghĩa là, mình phải nhịn hắn!

“Sợ người sao... Bất quá thân thể của người mới tốt, hiện tại cho dù đánh thắng người cũng không có ý nghĩa.”

“Hừ, đánh không lại ta, ít giả bộ thanh cao!”

“Nha, ngày hôm nay cùng người đánh, người thật coi ta là mào ba chân...” Lúc Hắc Quyền đang chuẩn bị xuất thủ...

“Nha, Tổ Thiên Viêm xú lão đầu, mau buông, ta phải hảo hảo giáo huấn hắn một chút, cho hắn biết ai mới là sư huynh...” Hắc Quyền bị Tổ Thiên Viêm định ở nơi nào, động cùn rung chuyển không được!

“Người đi đi, bảo trọng!” Tổ Thiên Viêm che ở trước mặt Hắc Quyền, nhìn theo Kha Kính rời đi.

“Xú lão đầu, người lại che chở hắn, là Nhị thiếu chủ Hắc tộc thì rất giỏi sao? Hừ...” Đợi lúc Kha Kính đi xa, Tổ Thiên Viêm mới buông Hắc Quyền ra!

“Đều không phải, hắn là một người đáng thương!”

“Đáng thương? Hắn đâu có đáng thương, đường đường là Nhị thiếu chủ Hắc tộc, từ lúc tộc trưởng không để ý tới thể, toàn bộ hắc tộc trên dưới đều ở trong tay của hắn... Cái này cũng gọi là đáng thương sao?”

“Buổi sáng ta bắt mạch cho hắn, đã tra không được thai động của cục cứng trong bụng hắn!” Tổ Thiên Viêm lắc đầu, sau đó không để ý tới người nghe rõ lời của mình, mà Hắc Quyền bị định trên mặt đất cũng không nhúc nhích!

“Tổ Thiên Viêm, cái này là không thể đùa, người nhất định đang gạt người!” Ở chỗ này mấy tháng, tuy rằng mỗi ngày cùng Kha Kính cãi nhau, cũng chỉ là mong muốn Kha Kính cái loại này như tử thủy một cái đâm trên mặt của có một chút tức giận, cũng không chân chính có ý thương tổn hắn, cũng vô cùng hiểu rõ

ý nghĩa của cục cứng trong bụng hẳn, nhưng Tố Thiên Viêm cũng không phải người sẽ đem loại chuyện này ra đùa giỡn.

“Ta cũng hi vọng ta đang gạt người... Thiên ý làm khó...” Tố Thiên Viêm đi xa lắm lắm!

“Người đứng lại, nói rõ ràng...” Hắc Quyền đuổi theo bóng lưng Tố Thiên Viêm tiêu thất trên đường nhỏ trong Di Vong Sâm Lâm, theo bọn họ rời đi, Di Vong Sâm Lâm lại một lần nữa khôi phục bình tĩnh trước kia!

Rất nhanh lại một mười năm trôi qua...

Kha Kính đứng ở trước Di Vong Sâm Lâm mênh mông bát ngát, mười năm... Ở đây tất cả cũng không có thay đổi, nhưng quay đầu lại nhìn cảnh vật tuy không đổi, nhưng nhân thế đã không phải!

“Yêu... Nhị thiếu chủ vĩ đại của chúng ta, hoan nghênh ngài quang lâm hàn xá!”

“Ôi ôi, con chó mực lớn khả ái này là ai vậy?? Tới gọi hai tiếng cho ta nghe...” Kha Kính vừa đi vào phòng Tố Thiên Viêm, đã nhìn thấy một đại lang màu đen trước mặt của mình!

“Kha Kính... Mắt người không tốt phải mang kính, người có thấy qua anh tuần lang như thế này sao?” Con đại lang màu đen kia hướng Kha Kính nhe răng trợn mắt, lộ ra bộ dạng hung hăng muốn nuốt người!

“Hắc Quyền, có gan cứ tới đây, ta lại không cho cái bộ dạng bây giờ của người có thể đánh ta, ta thực biết rõ, sau khi nam tử Hắc lang tộc cùng Hắc lang thần trao đổi khế ước, thay đổi bản chất mang thai sinh tử, trước hai tuần sinh sản thân thể sẽ càng ngày càng suy yếu, ngay cả biến thành hình người cơ bản cũng không làm được, nhân tiện đừng nói là cùng ta đánh nhau...” Kha Kính ác liệt vỗ vỗ đầu Hắc Quyền.

“Sư phụ, ta tới...” Vượt qua Hắc Quyền, không để ý tới ánh mắt của con đại lang đang cảm tức nhìn mình!

“Đủ rồi ngồi xuống!” Tố Thiên Viêm trước vì cứu Hắc Quyền mà bị thương cũng chưa hoàn toàn khôi phục, đang nằm ở trên giường tĩnh dưỡng.

“Hảo...” Kha Kính cẩn thận ngồi ở bên giường, hẳn biết sư phụ vì cứu Hắc Quyền, thiếu chút nữa ngay cả mệnh cũng không còn!

“Sư phụ, ta và cục cứng có khỏe không?” Kha Kính mười năm này mỗi một tháng, bất kể là gió táp mưa sa hay là chuyện của Hắc tộc bận rộn thế nào, hẳn đều phải đến để sư phụ bắt mạch, kiểm tra thân thể một chút, nhìn cục cứng có phải đang khỏe mạnh lớn lên, cục cứng ở bụng của mình đã hơn 3700 ngày, chỉ còn nửa năm nữa mình sẽ tiến nhập thời điểm hóa lang hình! Kha Kính càng ngày càng duy trì đến ngày nào đó!

“Ừ, không tệ!”

“Lão đầu người...” Hắc Quyền ở lang hình hai móng vuốt khoát bên giường, tròng Tố Thiên Viêm nói dối hết bài này đến bài khác, tại sao không nói cho Kha Kính cục cứng của hắn đã sớm mất, mà mình cùng Tố Thiên Viêm đã giấu hắn mười năm!

“Cảm tạ sư phụ, không có chuyện, ta trở về, vết thương của ngài còn chưa lành...”

“Ồ...” Hắc Quyền ở Kha Kính phía sau ô một tiếng!

“Đại bổn cầu, ta biết, ta biết... Chờ người sinh xong ta sẽ cùng với người đánh thống khoái, người cũng không cần lại kêu ai ôi...” Kha Kính hướng Hắc Quyền phát tay một cái liền rời đi...

“Vì sao không cùng hắn nói thật đi!” Hắc Quyền chất vấn Tố Thiên Viêm nằm ở trên giường.

“Tiểu Quyền nhi, ta nếu có thể nói, cũng đã sớm nói, nếu như chúng ta nói, bây giờ sẽ còn Kha Kính này tồn sao? Sợ hắn ngay cả thời điếu trị liệu mười năm trước còn không qua được!”

“Nhưng hắn vẫn sẽ biết, tính ngày, có chừng nửa năm nữa, hắn sẽ hóa thành lang, đến lúc đó nếu như hắn không biến thành lang, vậy không đã bị vạch tẩy sao?”

“Có thể lừa được ngày nào hay ngày đó! Có lẽ sẽ có chuyển biến...”

“Thí, lão đầu ta nói với người, từ lúc mang thai con trai người, ta liền có loại cảm giác cùng hấn không thể tách ra, nếu như ta mất đi hấn, ta cũng sẽ nổi điên, nhưng sau khi ta nổi điên, chỉ ít còn có người che chở ta, quan tâm ta đi! Nhưng Kha Kính ni? Hấn hai bàn tay trắng, đến lúc đó hấn sống ở trên đời này còn ý nghĩa gì...” Hắc Quyền rống giận với Tổ Thiên Viêm, nếu như mình không phải đang tự mình trải qua tất cả mà nói, mình cũng sẽ không hiểu được Kha Kính đối đãi tử đã không còn từ lâu, có bao nhiêu chờ đợi... Đó là hấn hi vọng duy nhất để sống tiếp!

“Chờ đến ngày đó rồi hãy nói!” Tổ Thiên Viêm cũng không phải không biết kết quả này nghiêm trọng thế nào, nhưng để hấn đi nói... Hấn tuyệt đối nói không nên lời!

“Không cần chờ, ngày hôm nay liền đem tất cả nói cho ta biết đi!” Cửa phòng nhỏ lại một lần nữa bị đẩy ra. Kha Kính vẻ mặt sát bạch nhìn bọn họ!

“Người...” Hắc Quyền cùng Tổ Thiên Viêm đều rất giật mình, rõ ràng đã hấn là người rời đi vì sao còn chưa có đi!

“Rất bất ngờ vì ta chưa ly khai sao???”

“Không có...” Không có chuyện mình sẽ không nhận ra khí tức của Kha Kính được? Tổ Thiên Viêm chấn kinh rồi, chẳng lẽ mình vì cứu Hắc Quyền, không chỉ có mất đi bất tử, còn mất đi...

“Sư phụ, nếu như người không có thụ thương, công lực của Hắc Quyền không vì mang thai mà giảm đi, như vậy sớm liền phát hiện ta cũng chưa có rời nơi này, rời đi là thể thân của ta mà thôi! Hiện tại có thể nói cho ta biết tất cả mọi chuyện không?” Kha Kính tái nhợt đứng trước mặt Tổ Thiên Viêm cùng Hắc Quyền, cơ hồ là bị những lời vừa nghe được ở cửa đá kích lão đảo muốn ngã.

“Kính, người lại đây ngồi, sư phụ chậm rãi nói cho người nghe...”

Kha Kính gật đầu, chậm rãi hướng vị trí Tổ Thiên Viêm chỉ đi đến, như nghe phán quyết cuối cùng trước khi chết!

“Mười năm trước, ta dùng năm mươi năm công lực muốn đổi lấy tính mệnh của oa nhi này, công lực này vốn hóa thành vòng sáng bảo vệ nó, giảm tốc độ sinh trưởng của nó, như vậy một cỗ chân khí khác ở bên trong cơ thể người có thể thuận lợi tu bổ khí quan bị thương! Nhưng thật không ngờ lúc thân thể của người khôi phục không sai biệt lắm, ta lại bất không được mạch động của oa nhi này!”

“Sư phụ, người lúc đó không phải nói chỉ cần dùng năm mươi năm công lực của người là có thể bảo vệ hấn?”

“Trên lý thuyết là khả năng, nhưng trên thực tế chẳng biết tại sao, cục cưng của người ngay từ đầu lớn lên rất chậm đến không hề lớn lên nữa, cuối cùng...” Tổ Thiên Viêm suy nghĩ mười năm cũng thật không ngờ tại sao lại thành thế này, quá khứ Hắc tộc cũng từng có nữ tử gặp tình huống như Kha Kính vậy, mình lúc đó cũng dùng năm mươi năm công lực cứu cô gái kia một lần, cho dù qua mấy trăm năm, mình vẫn luôn bất tử, thiếu vài thập niên cũng không có quan hệ gì đi!

“Sư phụ, người không phải đã nói từng có thành công sao? Vì sao ta?”

“Đúng, bất quá người kia là nữ nhân, nàng là thụ thai bình thường, ta nghĩ mười năm, chỉ nghĩ tới lý do hài tử này là người dùng kế ước từ chỗ hắc lang thần đổi lấy, hấn ban đầu sẽ không sinh ra, cho nên bây giờ là thuận theo thiên lý, đứa bé kia liền...” Tổ Thiên Viêm còn chưa nói hết, Kha Kính liền rời khỏi phòng nhỏ, hấn không muốn lại ở trước mặt bất luận kẻ nào lưu một giọt lệ, nam nhân không xứng với rơi lệ, đây là biểu hiện yếu ớt!

“Tốt như vậy sao?” Hắc Quyền nghiêng đầu tựa ở đầu giường Tổ Thiên Viêm.

“Thiên ý làm khó!” Tổ Thiên Viêm vô cùng bất đắc dĩ, hấn cũng không nguyện nhìn Kha Kính đau thương mất con!

“Nhưng của chúng ta cũng là nghịch thiên đi...”

“Tiểu Quyền nhi, cho dù là nghịch thiên, mặc kệ sau này bị phạt hay là tiếp một đời chịu khổ, ta cũng sẽ cùng người, một giây cũng không tách rời, chuyện lớn hơn nữa cũng do ta chống!” Tổ Thiên Viêm yêu thương vỗ về đầu Hắc Quyền!

“Xú lão đầu, không nên coi ta như nữ nhân, tuy ta cam tâm tình nguyện cùng Hắc lang thần trao đổi sinh hạ một đứa con, nhưng ta vẫn là nam nhân, một nam nhân chân chính, chuyện của chính ta do tự ta gánh!”

“Được được được...” Tổ Thiên Viêm nhắm mắt lại nghĩ ngợi không hề tranh luận cùng Hắc Quyền, dù sao mặc kệ hấn làm ra việc gì? Mình cũng sẽ không buông hấn!

“Ta mong mỗi người đều hạnh phúc!” Hắc Quyền ngây thơ nói!

“Chỉ mong là vậy!”

“Vậy chờ người khỏe, chúng ta liền cùng nhau trở về tộc thăm Kha Kính có được không?”

“Người muốn đi tìm hấn đánh nhau?”

“Mới không phải? Ta là đem con chia cho hấn một nửa?”

“Sao lại chia???” Tổ Thiên Viêm có điểm không hiểu, ý nghĩ cổ quái trong đầu Hắc Quyền!

“Rất đơn giản, hài tử của hấn đã không còn, ta đem hài tử của ta chia cho hấn một nửa, như vậy hấn liền có hi vọng để hảo hảo sống, hơn nữa ta sẽ để con của chúng ta như được chúng ta yêu thương, đi thương hấn! Như vậy hấn cũng sẽ không nói mình là một người không có người yêu...” Mặc dù Kha Kính không có đề cập qua nỗi thống khổ của hấn, hấn bị ai, nhưng Hắc Quyền lại có thể nghe ra tiếng lòng của hấn.

“Ân!” Tổ Thiên Viêm lúc này cũng chỉ có thể tin tưởng Kha Kính sẽ thông suốt, nhưng bọn hấn trăm triệu thật không ngờ được, lúc bọn họ đến Hắc tộc tìm Kha Kính, hấn đã rời đi, tung tích không rõ, sinh tử cũng không rõ!

Tổ Thiên Viêm cùng Hắc Quyền, từ lời của đại tể tự hiện tại của Hắc tộc được, Kha Kính vì cứu cháu của mình, cũng chính là tộc trưởng hiện tại của Hắc tộc Nguyệt La Kinh, thân giữa ‘Băng lăng chú’.

Người Hắc tộc đều biết, ‘Băng lăng chú’ này vốn không giải được, bởi vì nó là băng chú từ các đốt ngón tay đánh vào huyết dịch, nó sẽ ở đi khắp toàn thân, cũng ở từng các đốt ngón tay hình thành một chút nhũ băng hoại tử, nếu như muốn cứu hấn, phải đem bang nhũ ở mỗi một đốt ngón tay đánh ra, nhưng ‘Băng lăng chú’ hình thành nhũ băng thì không cách nào dứt khoát đánh ra ngoài cơ thể, chỉ có thể đem nhũ băng truyền tới trên người người khác, người bị đả nhập thì tương đương với môi giới, mà môi giới bị đả nhập bang chú, tuy không có như bản thể nhanh chóng chết đi, nhưng suốt đời cũng sẽ sống trong băng lãnh, cuối cùng nằm trên giường còn phải chịu đau đớn đông lạnh... Mãi cho đến chết mới thôi... Cho nên ‘Băng lăng chú’ mới khó giải, bởi vì không ai sẽ tự nguyện làm môi giới cho người khác.

Nhưng Kha Kính vì cứu cháu của mình, để nhìn thân nhân của mình có thể vĩnh viễn, hạnh phúc sống chung một chỗ, hấn lựa chọn làm một người cô độc mà thống khổ chết đi!

Nhưng ngay lúc mọi người không có biện pháp thì một người không tưởng được mang Kha Kính đi, về phần bọn hấn đi nơi nào hiện ở đâu không ai biết, sống hay chết cũng không biết, nhưng mọi người chỉ biết là Kha Kính là cùng Vệ Ảnh một chỗ, nam nhân kia yêu hấn rất sâu, lại khiến hấn yêu tận xương tủy. Ngay lúc hấn buông tất cả, lúc không yêu nữa, Vệ Ảnh lại xuất hiện, lúc này xuất hiện sẽ lại mang đến cho Kha Kính cái gì? Hi vọng để sống? Hay là diêm báo tử vong?

Người Hắc tộc cũng chỉ có thể mỗi ngày hướng trời khẩn cầu bọn họ còn sống, chờ đến một ngày Kha Kính cùng Vệ Ảnh lại xuất hiện trong đại trạch của Hắc tộc!

8. Chương 8: Ly Khai

Biệt viện ở đại trạch Hắc tộc

Hắc tộc tộc trưởng đương nhiệm Nguyệt La Kinh cùng đại tể tự Nguyệt Thi Di, mới vừa tiến vào biệt viện liền thấy Vệ Ảnh đang ôm Kha Kính chuẩn bị rời đi...

“Ngài chuẩn bị đem Kính thúc đến nơi nào!” Nguyệt Thi Di muốn ngăn Vệ Ảnh.

“Coi như là phải chờ chết, cũng sẽ không để hấn chết ở chỗ này!” Vệ Ảnh trừng mắt Nguyệt Thi Di đang ngăn mình, mao đầu tiểu quý hiện tại đã là tế tự của Hắc tộc, còn muốn lưu những lão nhân như chúng ta sao?

“Xin lỗi...” Nguyệt La Kinh hướng Vệ Ảnh xin lỗi, mặc dù không biết chính vì sao phải hướng Vệ Ảnh thúc thúc xin lỗi, nhưng Kính thúc biến thành bộ dạng ngày hôm nay, cũng là vì thành toàn mình cùng Nguyệt La Kinh! Nếu như không phải hấn, chịu thống khổ sẽ là mình cùng Tiểu Tình Nhi. (chú: Tiểu Tình Nhi là con của Nguyệt La Kinh cùng Nguyệt Thi Di, chuyện về bọn hấn mời xem Lang đi thành đôi)

“Chuyện không liên quan tới người, người không cần xin lỗi ta, hôm nay ta đưa hấn đi, là vì cứu hấn, vì gia hỏa này rất không thương tiếc tính mạng của mình, lúc ta đến, hấn đang muốn tự sát...”

“Kính thúc, hấn sao lại...” Nguyệt La Kinh cùng Nguyệt Thi Di không thể tin được Kha Kính vẫn luôn rất kiên cường sẽ làm ra việc ngu ngốc như vậy! Bất quá như đã nói qua, cái loại đau đớn đến xương tủy đều không phải thứ người thường có thể chịu nổi, đổi lại là bất luận kẻ nào đều thà chết, cũng không nguyện sống thống khổ như thế...

“Nguyệt Tĩnh Đình, người cầm miệng, ta sống hay chết, đã sớm cùng người không quan hệ, đây hết thủy đều là ta tự nguyện, ta nguyện ý vì cháu ta chịu tất cả... Khụ...” Kha Kính vô pháp nói tiếp, toàn thân đau đớn nhanh khiến hấn phát điên, hấn đang không ngừng ho ra máu, từng ngụm từng ngụm cố phun ra, tựa hồ muốn đem đau đớn cùng máu trong thân thể toàn bộ nôn ra, có lẽ sau khi nôn ra một thân tiên huyết cũng sẽ không thống khổ như vậy.

“Vệ Ảnh thúc thúc, người không thể di chuyển Kính thúc, thể trung hàn khí của hấn đã bắt đầu công tâm, cho nên mới không ngừng thổ huyết...” Nguyệt Thi Di muốn ngăn Vệ Ảnh, hiện tại phải bảo vệ tâm mạch của Kính thúc, nếu không nói gì cũng đã quá muộn...

Vệ Ảnh cũng không nghe Nguyệt Thi Di, đẩy hấn ra... Một đạo tia sáng từ tay trái bắn vào đầu Kha Kính, sau đó liền ôm lấy Kha Kính, nhảy lên một cái, ly khai trú địa của Hắc tộc...

“Vệ Ảnh thúc thúc...” Nguyệt Thi Di vốn muốn đuổi theo bọn họ, nhưng bị Nguyệt La Kinh ngăn lại!

“Di, không cần... Vệ Ảnh thúc thúc, trời sinh lạnh nhạt, trên núi Ngọc Lang người chưa từng thấy qua biểu tình tịch mịch của y, lúc rãnh rỗi y luôn luôn ở đỉnh núi Ngọc Lang ngắm phương bắc, lúc đó cũng không biết y đang nhìn cái gì, bây giờ muốn đứng lên, phía bắc núi Ngọc Lang không phải là trú địa của Hắc tộc sao? Di, người để cho bọn họ đi thôi... Thúc thúc hấn nhìn như thời gian không nhiều, lang khi còn sống, bầu bạn chỉ có một, khi còn sống, muốn lang đi thành đôi, lúc chết, cũng phải cùng huyết! Để cho bọn họ đi thôi...”

Nguyệt La Kinh thống khổ ôm lấy Nguyệt Thi Di, chính mình tuy rằng vẫn không cùng người Hắc tộc thân cận, nhưng dù sao Kha Kính là thân thúc thúc duy nhất của mình, mà một vị khác cũng là trưởng bối nhìn mình lớn lên cùng thân thúc thúc không khác mấy, xem ra giữa bọn họ hình như có một đoạn tình mọi người cũng không biết, mà nay bọn họ lại vì mình mới có thể rơi vào tình cảnh hiện nay, thật mong bọn họ sẽ có kết quả tốt.

Dược tuyến trì ở núi Ngọc Lang

“Nguyệt Tĩnh Đình, ai cho người cỡi y phục của ta!” Thân thể rất đau, Kha Kính không có chỗ trúт giận dĩ nhiên là đem Vệ Ảnh ra mà trúт giận!

“Tiểu Kính, không cỡi quần áo làm sao ngâm dược tuyến?”

“...” Kha Kính một hồi không nói gì lúc, “Ta chỉ là trúng băng lăng chú, lại không thiếu tay, không cần người làm bộ hảo tâm!”

“Tiểu Kính, người toàn thân đều đau nhức thành cái dạng này, chỉ cần khẽ động sẽ đau đến lợi hại... Cho nên ta mới giúp người...” Vệ Ảnh thật không đành lòng lại để cho Kha Kính thống khổ như thế nữa.

“Không cần người quần, đau là ta, cũng không phải người!”

“Ách... Tiểu Kính, ta đã giúp ngươi cởi xong rồi, hiện tại ôm ngươi xuống phía dưới ngâm đi! Thân thể của ngươi rất lạnh, gặp thuốc ấm lúc đầu có thể sẽ khiến ngươi đau đến chịu không nổi, nhưng chỉ cần nhẫn một chút thì tốt rồi! Đợi đến khi thân thể quen thì tốt rồi...” Vệ Ảnh đang cùng Kha Kính tranh cãi muốn hay không muốn giúp hắn cởi y phục, động tác trong tay cũng không có dừng lại, đợi đến khi Kha Kính nháo xong, Vệ Ảnh đã sớm đem hắn cởi sạch.

“...” Kha Kính không nói gì, dù sao thân trúng bằng lạng trứ hắn cũng vô lực phản kháng Vệ Ảnh, chỉ có thể dùng miệng để chiếm tiện nghi Vệ Ảnh, phụ hắn, trả thù y một chút!

“Hảo, chúng ta phía xuống phía dưới...” Vệ Ảnh sau khi bỏ y phục trên người mình, ôm Kha Kính từ từ đi vào được tuyền.

“A... Nguyệt Tinh Đình, ta không muốn ngâm, ngươi mau ôm ta đi ra! A... Ô...” Mới vừa vào được tuyền đối Kha Kính bình thường mà nói chỉ là ôn tuyền, nhưng lại cảm thấy đau đốn tận xương tủy, nóng lạnh giập công thân thể hắn!

“Tiểu Kính, nhẫn một chút, một hồi cũng sẽ không đau đốn như thế...”

“Ách... A... Ta không được, để ta chết đi...” Kha Kính đau đốn, ở trong lòng Vệ Ảnh liều mạng giãy dụa.

“Không... Không được, ta tuyệt đối sẽ không để cho ngươi chết, chỉ cần có một tia cơ hội, chúng ta cũng phải thử xem...” Vệ Ảnh ôm chặt Kha Kính, ngăn cản hắn giãy dụa!

“Ta không muốn sống, ngươi không cần lo cho ta, để ta chết...” Kha Kính chịu đau đốn toàn thân, hành hạ đến hận không thể ngay lập tức đứng chết, bị ôm giữa được tuyền không có chỗ để hắn đứng, chỉ có thể dùng đầu liều mạng đánh vào lồng ngực rắn chắc của Vệ Ảnh.

“Nếu như vậy có thể để cho ngươi nghỉ dễ dàng một điểm, ngươi liền đứng đi!” Ngực bị Kha Kính đứng phải từng đợt Vệ Ảnh đau đốn không hề oán hận, hiện tại chỉ cần hắn nguyện ý sống sót, hết thấy đều được, cho dù khiến xương mình vỡ vụn Vệ Ảnh cũng nguyện ý, bởi vì y thiếu hắn thực sự nhiều lắm!

“Khá hơn chút nào không?” Nửa ngày trôi qua, Kha Kính kịch liệt giãy dụa rốt cục ngừng lại!

“...” Kha Kính toàn thân đau nhức đến vô lực nhắm mắt lại, quyết định không để ý tới câu hỏi của Vệ Ảnh!

“Cầu ngươi, mặc kệ có bao nhiêu thống khổ, đều phải sống tốt?” Vệ Ảnh ôm Kha Kính ngồi trong tuyền trì, ở bên tai của hắn nhỏ giọng cầu khẩn!

Vệ Ảnh không thể chịu đựng được người bên cạnh mình người này đến người khác rời xa mình, ban đầu là thân sinh phụ mẫu, sau đó là tỷ tỷ của mình, bọn họ đều chết vì báo thù cho tộc y, Vệ Ảnh đến nay còn nhớ rõ ngày đó nếu không phải là bởi vì mình cùng Thiếu chủ ham chơi, rất trẻ mới về nhà, mới may mắn tránh được một kiếp, nhưng cả phòng máu tanh khiến mình lúc nhỏ kinh hãi, chỉ có thể quỳ gối bên thi thể của phụ thân, không ngừng run rẩy, mà thân tỷ tỷ thấy phụ thân phơi thây trong nhà, không nghe khuyên bảo của tộc trưởng, độc thân trả thù, kết quả một đi không trở lại!

Cho nên lúc Vệ Ảnh tại biệt viện trong Hắc tộc thấy Kha Kính cắt cổ tay tự sát, máu trên giường khiến hắn thất kinh, tựa như lại thấy phụ thân chết thảm ngày ấy, đồng dạng là máu tanh đầy phòng, thân thể chỉ không ngừng run rẩy, lại bất lực...

“Tiểu Kính, nhất định phải sống tiếp, nhất định phải sống tiếp, chỉ cần ngươi nguyện ý sống sót, để ta chết đều có thể!” Vệ Ảnh kích động ôm Kha Kính, cảm thụ được ấm áp từ da thịt truyền tới, chỉ có như vậy Vệ Ảnh mới có thể cảm nhận được Kha Kính còn sống.

“Hắc... Hắc... Hắc... Hắc...” Kha Kính trong lòng Vệ Ảnh cười như điên, trong tiếng cười kia có thể lường không cảm được.

“Có thể vì ta mà chết? Nguyệt Tinh Đình, ngươi nói quá dễ nghe, ngươi cho ta là Nguyệt Hân Thần sao? Vì ta mà chết... Ôi ôi...” Kha Kính không ngừng cười, cười đến nước mắt từ khóe mắt chảy xuống.

“Không... Ta không có...”

“Đã quá muộn, bây giờ ta chỉ muốn chết đi!” Như vậy có thể vĩnh viễn cùng hài tử của ta còn chưa kịp xuất thế. Vĩnh viễn cũng sẽ không cho ngươi biết từng mất đi cái gì? Oa nhi là gián tiếp chết ở trong tay của

ngươi, Nguyệt Tinh Đình nha Nguyệt Tinh Đình, ngươi cả đời sẽ không biết ngươi giết thân nhi của ngươi! Thật hận... Tại sao còn muốn xuất hiện ở trước mặt của ta?

“Tại sao? Thế gian này không có một chút gì cho ngươi lưu luyến sao?”

“Lưu luyến?? Đó là cái gì, Kha Hào ca ca có Nguyệt Hân Thần, rất hạnh phúc, không hề cần ta, sư phụ Tố Thiên Viêm có Hắc Quyền theo cùng, rất hạnh phúc, càng không cần ta, các tộc nhân Hắc tộc hiện tại có thể theo Nguyệt La Kinh, cũng không cần ta, mỗi người bọn họ đều có thể rất hạnh phúc, cho nên ta là dư thừa, từ lúc ta sinh ra, đã định trước ta chính là dư thừa...”

“Không... Bọn họ không cần ngươi, ta cần ngươi, Tiểu Kính sống tiếp được không? Vĩnh viễn cùng ta!” Tâm Vệ Ảnh rất đau, hẳn chưa từng nghĩ đến Kha Kính bề ngoài kiên cường, nội tâm lại cô tịch như vậy!

“Ngươi cần ta?? Vĩnh viễn làm thế thân của Nguyệt Hân Thần ngươi chưa từng có được sao?” Loại đau thương này chịu một lần là đủ rồi, không cần phải ... Chịu lần thứ hai!

“Đều không phải, đều không phải, ta thừa nhận là trước kia lỗi của ta, ta đối với ngươi hiểu lầm quá sâu, nhưng là bây giờ hết thủy đều quá khứ, chúng ta bắt đầu một lần nữa được không?” Vệ Ảnh không ngừng hôn Kha Kính, lúc này đây ta nhất định hảo hảo yêu ngươi, không cho ngươi chịu thêm một chút ủy khuất nào.

“Bắt đầu một lần nữa?” Kha Kính ngẩng đầu nhìn Vệ Ảnh, từ trong mắt của hắn tràn đầy ôn nhu cùng yêu thương, nếu như là mười năm trước, mình nhất định sẽ cảm động lập tức nhào vào trong lòng y, không bao giờ muốn tách ra nữa, nhưng...

“Đáp ứng ta, chúng ta bắt đầu một lần nữa!”

“Không có khả năng!” Kha Kính không mang một chút tình cảm nào cự tuyệt khẩn cầu của Vệ Ảnh!

“Tại sao?”

“Bởi vì ta hận ngươi, hận của ngươi tuyệt tình, hận ngươi không tín nhiệm... Hận oán thù của ngươi...” Mười năm này, Kha Kính đem yêu thương trong lòng quên đi một chút cũng không còn.

“Không có vấn đề gì, chỉ cần ngươi còn ở bên cạnh ta, sẽ có một ngày hận ý được đánh tan, để chúng ta bắt đầu một lần nữa!” Yêu hận chẳng qua là con đường quanh co, Vệ Ảnh muốn cho Kha Kính thấy chân tâm của mình, y muốn thay đổi hắn, xóa đi hận ý của hắn!

“Ngươi nghe không hiểu lời của ta sao? Hết thủy đều đã quá muộn, chúng ta không còn cơ hội cũng không có khả năng cùng một chỗ nữa, đau đớn trên thân thể có thể theo thời gian chậm rãi mất đi, nhưng đau thương trong lòng vĩnh viễn không thể xóa đi!” Vệ Ảnh, ngươi còn không biết chúng ta mất đi cái gì? Mất đi vật trân quý nhất như vậy!

“Không, đau thương trong lòng cũng có thể khôi phục, để trái tim khác tu bổ nó!”

“Kính đã vỡ có thể liền lại sao? Cho dù ngươi sửa xong nó, trên nó vẫn lưu vết nứt, vỡ chính là vỡ... Cũng vô pháp khôi phục hình dạng ban đầu!” Kha Kính nhắm mắt lại, hẳn không muốn nói tiếp, nói thêm gì đi nữa cũng không có ý nghĩa, cả đời này hẳn cũng sẽ không tha thứ Vệ Ảnh, vĩnh viễn sẽ không...

“Có thể, có thể, nhất định có thể khôi phục thành bộ dáng lúc trước!”

“Không thể nào, ngươi có thể đem hài tử chết đi trả lại cho ta sao?” Khóe mắt Kha Kính không ngừng rơi lệ, từng giọt nối tiếp rơi vào được tuyền lục sắc.

“Hài tử? Hài tử gì?”

“Ngươi không phải không biết đi, trừ Nguyệt Hân Thần bọn họ nằm trong Nguyệt Lang Vương tộc, chúng ta hắc tộc nam tử lợi dụng kế ước đặc thù cũng có thể chuyển hoá thể chất trở thành giống như Nguyệt Hân Thần bọn họ có thể sinh tử, Hắc Thường chính là một ví dụ, còn có ca ca hẳn Hắc Quyền! Thế nhưng mười năm trước không tín nhiệm của ngươi, gián tiếp giết chết con của chúng ta, ngươi cho rằng như vậy, ta còn có thể tha thứ cho ngươi sao? Là ngươi tự tay hủy diệt rồi toàn bộ hi vọng của ta, mong muốn hạnh phúc, mong muốn sống tiếp.” Còn muốn ta nói gì? Quá khứ đã qua, ngoại trừ hối hận, chúng ta cái gì cũng

không làm được! Ta không thể tha thứ cho người, tha thứ cho người, nói ta thế nào đối diện với hài tử bất hạnh của ta!

“Này... Này... Sao vậy khả năng?” Vệ Ảnh không dám nghĩ chính mình mười năm trước rốt cuộc đã làm gì?

“Mười năm trước, người là ta bị thương nặng, sư phụ Tố Thiên Viêm vì cứu ta, phong ấn đứa bé này, nhưng người định không bằng trời định, hài tử này cuối cùng vẫn là bào thai trong bụng, sư phụ Tố Thiên Viêm vì để cho ta sống tiếp, vẫn luôn đang gạt ta, nói cái gì mà hài tử này còn sống, phải chờ thêm hơn mười năm sau mới có thể sinh ra, bây giờ suy nghĩ một chút bất quá là cho ta một hi vọng không thực, chỉ là vì để ta sống!”

“...” Vệ Ảnh mặc dù thân ở trong ôn tuyền, nhưng cũng không cảm thấy một tia ấm áp, bốn phía hàn khí truyền tới không ngừng ngấm tập hẳn!

“Nhìn, ở đây...” Theo ngón tay Kha Kính chỉ, Vệ Ảnh thấy một vết lang đầu nhạt không thể nhạt hơn.

“Hi hi, thấy không, là cục cưng của chúng ta... Là một tiểu nam hài, nơi này là lỗ tai của hắn, nơi này là miệng của hắn, không biết hắn sau khi sinh là màu trắng, hay là màu đen, hay là như ngựa vằn, vừa đen, vừa trắng, ha ha... Cười thật tốt, bất kể là hình dạng gì, ta cũng sẽ thương nó... Nó nhất định rất khả ái, rất khả ái... Rất khả ái...” Kha Kính trong miệng vẫn không ngừng lặp lại, rất khả ái, rất khả ái...

“Tiểu Kính, người xảy ra chuyện gì?” Mang đầu của hắn, nhãn thần như không động, trong ánh mắt vô pháp phản chiếu mặt Vệ Ảnh... Như hắc động sâu ... Ánh mắt như thế, đều không phải một người bình thường có, chẳng lẽ nói...

“Con của chúng ta rất khả ái đúng không?” Ánh mắt trống rỗng, dáng tươi si ngốc...

“Tiểu Kính, người nhìn ta... Người nhìn ta!” Vô luận Vệ Ảnh gọi Kha Kính thế nào, hắn đều không có phản ứng, trong ánh mắt yên tĩnh như tử thủy không có một tia sinh cơ!

“Cục cưng của ta, cục cưng của ta... Cục cưng của ta...” Kha Kính hoàn toàn nghe không được Vệ Ảnh gọi, vừa vuốt ve bụng dưới của mình, vừa si ngốc cười ngây ngô.

“Xin lỗi, đều là lỗi của ta! Tiểu Kính người tỉnh lại ba, mặc kệ con đường tương lai gian khổ bao nhiêu, chúng ta đều phải cùng đi!” Vệ Ảnh ôm Kha Kính si ngốc không lên tiếng khóc!

9. Chương 9: Đồng Sinh Cộng Tử

Mấy tháng sau

“Tiểu Kính, chúng ta ăn cơm, không nên ngâm nữa, người xem da trên người người đều phồng lên!” Được tuyền vẫn có tác dụng, tuy rằng nó không thể hoàn toàn giải trừ thống khổ của Kha Kính, nhưng ít ra ngâm mình ở trong tuyền Kha Kính không cần nhịn chịu hàn khí mang đến thống khổ thấu xương!

“Không nên, ta muốn ngâm, rời đi chỗ này sẽ rất đau, rất đau...” Khẩu khí như hài tử vậy, gương khuôn mặt tuyệt mỹ vẫn luôn không ngừng cười ngốc nghếch! Ngày hôm sau, thần kinh Kha Kính hỏng mất, có lúc hắn coi mình là tình nhân của Vệ Ảnh, có lúc là địch nhân đao kiếm đối địch, có lúc thậm chí là hài tử của Vệ Ảnh!

“Tiểu Kính, ngoan... Cơm nước xong, chúng ta trở lại ngâm được không?” Trải qua cá tính thay đổi thất thường của Kha Kính cùng áy náy trong lòng mình dày vò, thân thể Kha Kính nguyên bản phi thường rắn chắc đang nhanh chóng gầy đi.

“Không muốn... Không ăn cơm, rời đi chỗ này sẽ rất đau!” Kha Kính si ngốc cười, nhanh đến sâu bên trong được tuyền, cho rằng như vậy Vệ Ảnh sẽ không bắt được hắn. Hiển nhiên Kha Kính ngâm mình ở trong hồ, rất thoải mái, không có lạnh đau đến xương, hiện tại hắn giống như là hài tử của Vệ Ảnh, sẽ cùng hắn làm nũng, nghịch ngợm...

“Ngoan, lại không ăn cơm, bụng của Tiểu Kính sẽ đau!” Đối mặt Kha Kính như hải tử, Vệ Ảnh chỉ có thể dùng hết tâm tư lừa hấn hống hấn, nếu không Kha Kính tuyệt đối sẽ không ly khai được thuốc này, được tuyền này đối thân thể tuy có ích, nhưng ngâm quá lâu, thân thể cũng sẽ không chịu nổi, Kha Kính ngâm mình mấy tháng, da trên người không biết đã bị ngâm đến tróc bao nhiêu lớp da, hiện tại da tay của hấn đã non mềm đến mức mặc y phục đều sẽ cảm thấy da cùng y phục ma sát rất đau!

“Ta đây ở chỗ này ăn có được hay không?” Rời nơi này sẽ đau nhức, Kha Kính vẫn biết!

“Quai, người ở đây tận cùng bên trong không thể ăn... Nhìn, đây là gì?” Vệ Ảnh từ phía sau đổi ra một chân gà nướng thơm ngào ngạt, dụ dỗ Kha Kính tựa ở tận cùng bên trong không muốn đến gần.

“Gà... Gà... Thơm quá, muốn ăn!” Tựa hồ một chiêu này chân đắc dùng được, Tiểu Kính bước tới bên cạnh hồ, ngay lúc hấn đến bên cạnh hồ, Vệ Ảnh kéo Kha Kính lên, không cho hấn có cơ hội chạy thoát!

“Đau đau...” Kha Kính kêu to, vừa ly khai khỏi nước, toàn thân hàn khí lan đến các bộ vị của hấn, trong nháy mắt đau đớn lan ra toàn thân của hấn!

“Ngoan, nhẫn một chút...”

“A... Ta muốn giết người...” Thống khổ lại một lần nữa chuyển hoá tính cách của Kha Kính, lúc này đây hấn đem Vệ Ảnh trở thành địch nhân của hấn, dùng sức đâm y!

“Hảo hảo... Chậm rãi đánh...” Đối mặt Kha Kính kéo đánh, Vệ Ảnh không chút nào có ý đánh trả, còn thừa dịp hấn sơ hở, giúp hấn mặc y phục!

Đợi đến khi hấn đánh mệt tính cách lại tự động chuyển hoá thành tính cách khác, về phần chuyển hoá thành tính cách nào, hiện tại Vệ Ảnh vẫn không thể dự đoán, chỉ có chờ hấn tự nhiên chuyển biến... Ở chỗ này trị thương mỗi một ngày đều như thế, Vệ Ảnh chỉ kiên nhẫn chờ cùng tỉ mỉ chiếu cố Kha Kính, cùng hấn trải qua từng ngày!

“Không uống thuốc... Không uống thuốc...” Ngâm mình ở trong được tuyền Kha Kính hoạt bát, chính là không muốn uống được Vệ Ảnh đưa.

“Tiểu Kính, ngoan, uống được này, uống xong, thân thể sẽ càng ngày càng không đau, như vậy Tiểu Kính liền đi ra ngoài chơi liễu...” Vệ Ảnh mỉm cười nhìn Kha Kính!

“Không nên! Người gạt người!” Kha Kính hướng Vệ Ảnh làm mặt quỷ thật to!

“Ách... Sao lại vậy ni? Tiểu Kính ngày mai uống được xong, có phải thân thể ấm hơn rất nhiều...”

“Thế nhưng vẫn là rất đau rất đau, người nói chỉ cần uống sẽ không đau, được kia lại thật đáng, uống vào vẫn sẽ đau, gạt người... Gạt người...” Kha Kính hướng Vệ Ảnh hất nước, ngăn cản y tới gần.

“Tiểu Kính ngày hôm qua uống còn đau nhức là bởi vì lượng thuốc thiếu, ngày hôm nay uống là lượng thuốc là đủ, Tiểu Kính cũng sẽ không đau...” Vệ Ảnh bay lơ lửng ở trên mặt nước, từng bước một hướng Kha Kính tới gần, mặc kệ Kha Kính hướng hấn hất bao nhiêu nước, hấn đều không bị uy hiếp hướng Kha Kính trong hồ tới gần!

“Không nên tới...” Nhìn Vệ Ảnh cách mình càng ngày càng gần, Kha Kính run rẩy không ngừng, được kia thật khó uống, hơn nữa vị đắng đắng sẽ vẫn ở trong miệng, khó có thể đánh tan, uống xong trong ngày đó mặc kệ ăn thứ gì cũng đều đắng, phi thường đáng ghét!

“Tiểu Kính nhìn xem đây là gì???” Trong tay Vệ Ảnh đổi ra một viên sao đường (kẹo hình sao) màu hồng lấp lánh.

“Đây là cái gì, thơm quá...” Sao đường trong tay Vệ Ảnh phát tán ra mùi thơm, không ngừng dụ dỗ Kha Kính, Kha Kính ngửi mùi thơm thơm, dùng sức nuốt nước miếng.

“Muốn ăn không?” Ôi ôi, vật nhỏ tốt cục đã cắn câu, tối hôm qua Vệ Ảnh chờ lúc Kha Kính ngủ, y không ngủ được đi dạo ở phía sau trong hoa viên, nhìn cây đầy hoa đào bỗng nhiên nhớ tới khi bé Nguyệt Linh cho mình cùng Quý Ảnh, còn là sao đường hương hoa đào Thiếu chủ đã làm, chỉ cần là tiểu hải tử không ai có thể tránh được hương vị mê người này!

“Cho ta!” Lúc này không cần Vệ Ảnh tiếp cận hẳn, Kha Kính tới gần tinh tinh đường trong tay Vệ Ảnh.

“Vây trước tiên uống được...” Vệ Ảnh vừa chuyển tay cầm sao đường dẫu đi, đem chén được đen đen nồng nặc kia đến trước mặt Kha Kính!

“Không muốn! Muốn đường!” Kha Kính cắn môi, lui về sau vài bước!

“Không được, uống được trước sẽ cho người sao đường!”

“Không uống được, muốn sao đường...” Vệ Ảnh ngồi xổm cùng Kha Kính trong nước nhìn nhau!

“Hai viên sao đường...” Vệ Ảnh tay phải cầm chén, trong lòng bàn tay phải lại thêm một viên, hai viên sao đường màu hồng hiện trong tay Vệ Ảnh.

“Năm viên” Kha Kính tựa hồ có chút dao động, đưa bàn tay ra đối mặt Vệ Ảnh nói điều kiện!

“Nhiều quá, hai viên...” Vệ Ảnh tốn một buổi tối bất quá chỉ mới luyện ra năm viên, không thể thoả cái cho Kha Kính, ngày hôm nay nếu cho hẳn, ngày mai hẳn nhất định sẽ muốn mười viên, lòng tham không đáy của tiểu hài tử.

“Bốn viên!” Kha Kính thu hồi một ngón tay hóa thành bốn ngón.

“Không được!” Vệ Ảnh lắc đầu, hẳn hiểu rất rõ Kha Kính suy nghĩ gian xảo như hồ vậy!

“Ba viên, không thể ít hơn nữa, ít hơn nữa ta sẽ không uống!” Kha Kính tức giận quay đầu sang bên kia!

“Thành giao...” Vệ Ảnh đem được đến bên mép Kha Kính!

“Trước cho ta ba viên sao đường! Ta mới uống...” Kha Kính lấy tay đẩy chén trong tay Vệ Ảnh.

“Không được, phải uống trước, nếu không không cho người ba viên! Cho người một viên!” Vệ Ảnh thu sao đường trong tay về.

“Hảo hảo... Người đừng không cho ta sao đường, ta ngoan ngoan uống được...” Kha Kính tiếp nhận chén trong tay Vệ Ảnh, cau mày cầm chén một hơi uống vào.

“Thật là đáng...” Thật vất vả uống cạn, mặt Tiểu Kính hầu như đều mặt nhăn thành một đoàn!

“Mở miệng...” Vệ Ảnh bắn một viên sao đường vào miệng Tiểu Kính, hai viên khác đặt ở trong một bình thủy tinh nho nhỏ đặt trong tay Kha Kính.

“Hi hi... Thơm quá, thật ngọt...” Sao đường trong miệng không ngừng tản ra hương hoa đào, hương hoa đào ngọt ngào lan trong miệng Kha Kính, Kha Kính cảm giác mình đem toàn bộ hoa đào trong vườn đều ngậm trong miệng!

“Ăn ngon là tốt rồi...” Vệ Ảnh xoay người chuẩn bị rời đi!

“Bụng nóng quá...” Ngay lập tức Vệ Ảnh xoay người lại, Kha Kính kêu thảm, ghé vào bên cạnh hồ ôm bụng hẳn co lại thành một đoàn.

“Sao lại thế này...” Vệ Ảnh ôm lấy Kha Kính trong nước, dùng khăn bên cạnh hồ bọc hẳn hướng trì động lao đi! Rõ ràng là được giống như hôm qua, sao lại sẽ có chút phản kích kịch liệt như vậy, chẳng lẽ là mình bốc sai được?

“Thật là nóng...” Mồ hôi trên trán Kha Kính như mưa rơi xuống, vẻ mặt phồng đến đỏ bừng, nhìn Kha Kính khổ sở như vậy, lòng Vệ Ảnh xoắn thành một đoàn...

“Tiểu Kính thả tay ra, để ta xem một chút là nơi nào nóng...” Vệ Ảnh kéo tay đang ôm bụng của Kha Kính ra, giật mình phát hiện ở bụng dưới của Kha Kính ẩn tích lang đầu nguyên lai nhạt đến không thể nhạt hơn, lóe ra màu đỏ đẹp đẽ, một hồi phát ra màu đỏ như lửa vậy, một hồi hựu khôi phục nhạt gần như biến mất như ban đầu!

“Đây là chuyện gì...” Vệ Ảnh ôm Kha Kính ở trên giường liên tục cuộn người, chẳng biết phải làm thế nào cho phải, từ mạch đập của Kha Kính mà xem, cũng không có dị tượng gì, nhưng mạch đập của cục cứng từ

ban đầu đã không dò được lại xuất hiện lần nữa, chỉ là mạch đập của cục cứng vô cùng bất ổn, lúc mạnh lúc yếu...

“Đau...” Kha Kính đẩy Vệ Ảnh ở ghế giường không lăn được, một tiếng thét chói tai, cong lưng tứ chi để xuống giường.

“Tiểu Kính...” Vệ Ảnh vươn hai tay muốn ôm hân, lại bị tiếng gào thét không quá thiện ý đánh văng ra!

“Cút... Oh... Ngô...” Một tiếng rống thê thảm, thân thể Kha Kính bắt đầu xuất hiện lông sói dày đặc, tứ chi từ từ rút lại, tức khắc đầu tóc đen dần dần biến mất, Vệ Ảnh đứng ở một bên nhìn quá trình biến thân chậm chạp lại thống khổ dị thường.

“Hốt...” Kha Kính sau khi biến thân thành lang, suy yếu ghé vào giường.

“Người ở trong được bỏ cái gì?”

“Giống như hôm qua!” Vệ Ảnh cũng không hiểu là chuyện gì? Rõ ràng được như ngày hôm qua tại sao lại có biến hóa như thế, là cái gì khiến cho hài tử ngủ say trong người Kha Kính hơn mười năm thức tỉnh.

“Sao đừng làm từ gì?”

“Phấn hoa đào cùng mật hoa!” Thành phần làm sao đừng cũng rất bình thường.

“Người lại muốn gạt ta?”

“Tiểu Kính, người phải tin ta, ta không có, ta nói đều là thật, bây giờ chúng ta cùng quá khứ hoàn toàn bất đồng, người đều không phải là Nhị thiếu chủ Hắc tộc, ta cũng không phải là thị vệ của thiếu chủ Nguyệt tộc, tất cả vấn đề ở giữa chúng ta đều đã tiêu thất, ta chỉ muốn người cho ta thêm một cơ hội, để chúng ta một lần nữa!”

“Ta không tin người, không có mục đích người sao sẽ đến cứu ta...” Kha Kính nhắm mắt lại không nhìn kỹ ánh mắt của Vệ Ảnh, không muốn lại vì trong mắt hân đầy thâm tình mà dao động, giáo huấn lần trước đủ để thấy nam nhân này vì Nguyệt tộc, vì Nguyệt Hân Thần việc gì cũng có thể làm được! Cho dù Hắc tộc cùng Nguyệt tộc lâm vào cừu hận bởi vì Nguyệt Hân Thần cùng Kha Hào ca ca kết hợp mà kết thúc, nhưng nam nhân này cũng sẽ bởi vì không chiếm được Nguyệt Hân Thần mà đem toàn bộ phần hận phát tiết ở trên người mình cùng Hắc tộc.

“Tin tưởng ta, lúc này không có mục đích, đơn giản là ta yêu người!”

“Người yêu ta??? Ôi ôi... Nếu như người yêu ta, mười năm trước sẽ không không tin ta, sẽ không thương tổn ta, sẽ không muốn mạng của ta, lại không biết mà hại hài tử của ta, nếu như đều không phải người, hiện tại hân hân là đã là tiểu nam hài mười tuổi...” Những thứ này nếu như trong hạnh phúc, cũng sẽ không có Vệ Ảnh người tồn tại.

“Tại sao người luôn trầm mê trong hối hận đã qua, tại sao không mở cặp mắt của người ra nhìn ta bây giờ, ta bây giờ, chan chứa, trong mắt đều là Kha Kính người, tại sao không hảo hảo nhìn ta...” Vệ Ảnh kích động ôm Kha Kính, mong muốn có thể dùng thân thể đem yêu thương đầy lòng truyền đạt cho Kha Kính.

“Mười năm trước, Kha Kính yêu người đã chết, người đã quên sao? Là người tự tay giết hân, ở trong rừng hoa đào đầy trời...”

“Không... Người không có chết, người không có chết, người còn sống, còn sống thật tốt, ngay trước mặt ta, để chúng ta đã quên tất cả câu mười năm trước đi...” Vệ Ảnh không dám lại nhớ tới mọi thứ trong hoa viên mười năm trước, Kha Kính ngã trong vũng máu, cánh hoa đào bay đầy trời tựa như đang hoa tang vì hân, ôm hân lạnh như băng, xoa bên khóe mắt hân không có trượt ra nước mắt còn có ôn độ, lau sao cũng lau không đi vết máu, rất hối hận cùng ảo não... Thống khổ tan nát cõi lòng, nước mắt nóng hổi chua xót khổ sở lần thứ hai trượt ra khỏi khóe mắt, chính mình có bao nhiêu năm chưa hề lưu lệ, lần trước là mười năm trước lúc mất đi Tiểu Kính, trước đó là cửa nát nhà tan mất đi thân nhân cuối cùng...

Đau... Ngực còn đang kịch liệt đau đớn...

Vệ Ảnh ôm chặt Kha Kính hóa thân thành lang trong lòng, từ giữa da lông cứng cứng như trước có thể cảm thụ được nhiệt độ của người hân cùng vị đạo độc hữu quen thuộc của hân, mười năm trôi qua... Có lẽ tất cả

mọi người sẽ cho rằng đau xót lúc đó, lâu dần sẽ đau nhức đến chết lặng mà không có cảm giác, thế nhưng đau thương trong lòng Vệ Ảnh theo thời gian chảy đi càng ngày càng thêm mãnh liệt, cho nên hẳn mới có thể rời xa Nguyệt tộc, rời xa gia viên, một người đơn độc trong đêm đen hành tẩu...

Nếu như đều không phải thu được tin tức của Nguyệt Thi Di, sợ rằng đau thương trong lòng mình vĩnh viễn cũng sẽ không có liền lại, thẳng đến khi giọt máu cuối cùng chảy khô.

Ôm thật chặt hẳn, cảm thụ nhiệt độ của người hẳn, nếu như đều không phải Tổ Thiên Viêm cứu hẳn, phong ấn hải tử, trên đời này không còn hơi thở của hẳn, không còn âm áp của hẳn, không còn nụ cười mê người của hẳn, thế giới này sẽ gặp trở nên quạnh quẽ mà cô tịch.

Cái loại yên tĩnh này, cái loại tịch mịch này... Tịch mịch đến nỗi gần như hít thở không thông!? Vô pháp đi vào giấc ngủ, vô pháp tự hỏi...

Là mình tự tay bóp chết tình yêu của Kha Kính lúc đó, là mình tự tay chém đứt tơ tình nối ở giữa bọn hẳn, thời gian còn lại chính mình liền một mình ném quả đặng tư tay mình trồng.

Tơ tình như huyền, huyền đoạn tình tuyệt, là chính mình đem đoạn dây tình này chém đứt, lúc này trời lại cho mình cơ hội, cho dù phải cắt đứt ngón tay, chảy hết máu trong thân thể, cũng phải đem từng tơ tình chém đứt trở về!

Đợi lúc tình thanh vang lên lần nữa, đợi được hẳn lần thứ hai mặt đối với mình trong lòng thỏa mãn, ta sẽ hứa với người thề cả đời, nói cho người biết —— ta yêu người!

10. Chương 10: Sao Đường

“...” Hắc lang nằm lỳ ở trên giường nhằm chán dùng móng vuốt đẩy đẩy cái bình chứa sao đường. Lúc đầu chỉ có hai viên sao đường, đã tích thành nửa bình, chúng nó ở trong bình lấp lấp lánh lánh rất đẹp! (Tiểu Kính giờ là lang hình)

“Đường màu hồng nhạt này ăn rất ngon sao?” Một thanh âm quen thuộc bỗng nhiên xuất hiện bên người Kha Kính.

“Sư phụ Tổ Thiên Viêm người sao lại ở chỗ này?” Chỗ hiện tại của Kha Kính là nơi ẩn thân năm đó của Nguyệt tộc, Hắc lang tộc tìm rất lâu cũng không tìm được, vì sao Tổ Thiên Viêm lại đột nhiên xuất hiện ở nơi này.

“Ở đây đương nhiên khó tìm, nhưng người đã quên rất nhiều năm trước, lúc ta thu các người làm đồ đệ, từng dùng máu các người làm liên kết, chỉ cần các người còn sống, cái liên kết này đều có công hiệu, không biết các người ở nơi nào? Dùng liên kết ta đều có thể rất dễ dàng tìm được người, tựa như vài chục năm trước cứu người, trong lúc ta bề quan từ liên kết cảm thấy nguy cơ của người, cho nên giờ muốn tìm người cũng không khó, chỉ là lúc xuyên qua không gian hắc động có chút không thoải mái!” Tổ Thiên Viêm trải qua kiếp nạn của Hắc tộc lần trước, đã không còn công lực cao thâm như hồi đó, Tổ Thiên Viêm một thân bất tử, hiện tại hẳn chỉ là một phạm nhân vì yêu mà tồn tại.

“Sư phụ người cũng sẽ biến thành phạm nhân??? Ha ha...”

“Không được cười!” Một bóng đen sau lưng Tổ Thiên Viêm, xuyên đến, gõ lên đầu Kha Kính một cái!

“Hắc Quyền theo đuôi...” Kha Kính mới vừa rồi còn nghĩ kỳ quái, sao lại không nhìn thấy Hắc Quyền, người này cùng sư phụ như hình với bóng, sư phụ đi nơi nào, hẳn cũng sẽ đi nơi đó. Nguyên lai hẳn vẫn dấu khí tức, trách không được mình không phát hiện hẳn!

“Câm miệng, ngu ngốc không có tư cách giáo huấn ta!” Hắc Quyền khó chịu trừng Kha Kính, vốn hẳn cùng với Tổ Thiên Viêm đâu có muốn buông mọi thứ trong Hắc tộc, thưởng ngoạn giang sơn, trên đường Tổ Thiên Viêm lại cảm thấy thân thể hẳn có dị động, muốn đến nhìn hẳn!

“Đường này là ai làm đưa cho ngươi?” Tố Thiên Viêm cầm lấy bình đựng sao đường bên người Kha Kính.

“Sư phụ đường này có vấn đề gì sao? Lẽ nào Vệ Ảnh hẳn...” Này nói Vệ Ảnh lại muốn hại mình? Nghĩ tới đây Kha Kính tức giận lang mao toàn thân dựng thẳng lên.

“Xem, ta nói hẳn là ngu ngốc, Viêm ngươi còn đánh ta? Người này ngốc đến nỗi người khác đối với hẳn tốt hay xấu đều không phân rõ! Không phải ngu ngốc thì là cái gì?” Hắc Quyền xoa thắt lưng dùng sức gõ đầu Kha Kính!

“Sư phụ, có chuyện thì nói mau đi, không nên cùng đồ nhi vòng vo!”

“Tiểu Kính, biết đường này tại sao lại đẹp như thế không? Đó là bởi vì đường này là dùng sinh mệnh cùng tình yêu mà làm ra, thứ trên đời này có gì sẽ đẹp hơn sinh mệnh cùng tình yêu?”

“Sinh mệnh cùng tình yêu???” Kha Kính không rõ, đây không phải là sao đường hương hoa thông thường?

“Tiểu Kính, có phải mỗi lần ăn đường, đều cảm thấy thân thể không lạnh, đau đớn không?” Đồ nhi ngốc, người ta đang dùng mạng của mình cho ngươi kế mệnh!

“Ân...” Vệ Ảnh nói đó là do được lực của được tuyền phát huy, cho nên thân thể mới có thể càng ngày càng tốt... Không giống lúc mới tới nơi này thống khổ bất kham!

“Nói như vậy, liền chứng minh suy nghĩ của ta không có sai, từng viên đường xinh đẹp này là y dùng sinh mệnh tinh luyện mà thành, trong đó bao gồm sinh mệnh lực của y, nguyên lai y đang dùng mạng của hẳn để giúp ngươi kéo dài tính mệnh, nếu không, ngươi ba ngày trước đã...” Tố Thiên Viêm hôm nay tới cũng không phải là muốn xem biến hóa của đồ đệ, mà là theo tính toán của hẳn, ngày hôm nay vốn là đến nhật xác đồ đệ, thuận tiện giết người kia, để y làm bạn với đồ nhi trên đường xuống hoàng tuyền.

“Trong bình này không phải là của hẳn...” Kha Kính không muốn tin tưởng đây là thật, từ quá khứ đến bây giờ y không vẫn luôn yêu Nguyệt Hân Thần sao? Vậy tại sao còn muốn kéo dài tính mệnh của mình? Đây là tại sao... Suy nghĩ hỗn loạn, ngay cả chính hẳn cũng không có phát hiện có một tia mong đợi chợt lóe lên...

“Các ngươi là ai?” Nhưng lúc này Vệ Ảnh hái thuốc trở về, một thân đề phòng nhìn chăm chú vào hắc y nam tử cùng hoa y nam tử đứng ở bên giường!

“Chúng ta đã gặp?” Hoa y nam tử hướng Vệ Ảnh bĩ bĩ cười, cái nụ cười này khiến Vệ Ảnh phi thường quen thuộc, đúng... Vệ Ảnh chợt nhớ tới, hẳn chính là nam tử rất nhiều năm trước giao thủ cùng mình trong rừng Hắc tộc, chính vì một lần kia mình mới thất thủ bị Kha Kính bắt, nói cách khác bọn họ là người của Hắc tộc.

“Đem chú thuật phía sau ngươi thu lại, chúng ta không có ác ý, chỉ là đi ngang qua nơi này, đến xem Tiểu Kính, hẳn là đồ đệ của ta!” Tố Thiên Viêm khiến Vệ Ảnh thu hồi sát khí!

“Ân...” Sau khi thu lại lời mình chú, hắc y nam tử đưa lưng về phía mình này thật rất lợi hại, không hề quay đầu nhìn mình lại biết tay mình ở sau lưng kết lời mình chú thuật.

Kha Kính ngẩng đầu lên, cẩn thận quan sát Vệ Ảnh đứng ở cạnh cửa, tóc mai y hai bên cũng bắt đầu có một chút bạc, lang tộc không giống nhân loại, thọ mệnh trung bình đều là ba trăm năm trở lên, Vệ Ảnh bây giờ là tráng niên, tóc mai không nên có tóc bạc, hẳn vì kéo dài tính mệnh cho mình, đem bản thân thành tiêu tụy như thế...

“Tại sao phải dùng tính mạng của mình kéo dài tính mệnh của ta? Ngươi không phải vẫn hận không thể giết sạch người Hắc tộc sao?”

“Ý gì?” Vệ Ảnh cũng không biết Tố Thiên Viêm đem tất cả đều nói cho Kha Kính, có một số việc chỉ cần làm là được, không cần phải ... Giải thích.

“Ngươi còn muốn gạt ta đến lúc nào, cho là ta thật đã điên rồi sao? Sao đường này vốn không phải sao đường hương hoa thông thường, đây là dùng sinh mệnh chi nguyên của ngươi, để luyện ra! Vì sao phải gạt ta... Nếu như ta sớm biết đây là dùng mạng của ngươi để làm, ta một viên cũng sẽ không ăn!” Trong những ngày điên điên khùng khùng ở được tuyền bất quá là mình không muốn đối mặt hiện thực, không muốn đối mặt với lòng tốt giả vờ của Vệ Ảnh!

“Nhìn đi, người nói người sẽ không ăn, ta sao có thể nói cho người biết chân tướng?”

“Người thật ghê tởm, mười năm trước như thế, bây giờ vẫn như vậy, người lúc nào mới có thể nghe ý của người khác!”

“Ta không có sai, người chết, ta dĩ nhiên cũng không sống một mình! Nếu là muốn chết, không bằng thử một chút, có thể sống thêm được một ngày thì thêm được một ngày!” Vệ Ảnh nói cứ như chuyện không liên quan đến y, vẻ mặt vô vị.

“Trả lại cho người, từ hôm nay, ta một viên cũng sẽ không ăn nữa! Muốn ăn thì tự mình ăn!”

“Người...” “Tùy người! Dù sao lúc người chết, ta cũng sẽ theo người, dù sao người cũng không chạy được...” Vệ Ảnh nhún nhún vai tựa ở cạnh cửa.

“Tiểu Kính, đường này, người nhất định phải ăn, ở đây có chừng hơn ba mươi viên, theo mạch bác của người, có nữa hơn mười ngày, chính là kỳ sinh sản, nếu như người một ngày không ăn một viên, hài tử sẽ mỗi ngày vô mệnh!” Tổ Thiên Viêm sau khi bắt mạch cho Kha Kính, kết luận!

“Sư phụ, hài tử này thật vẫn còn?”

“Ân...”

“Tiểu Quyền, chúng ta ở nơi này ở đây, chờ Tiểu Kính sinh con xong, chúng ta lại đi!” Tổ Thiên Viêm quyết định lưu lại chăm sóc đồ đệ.

“Nga...” Hắc Quyền vô lực dắc gặt đầu, dù sao trừ mình cùn cục cứng ra, thì Tiểu Kính cùng bọn hần thân nhất, tuy rằng bình thường cùng hần đấu không ngừng nghỉ, nhưng là không hy vọng hần thật có việc gì!

“Còn cần sao đường sao?”

“Người câm miệng...” Kha Kính trừng Vệ Ảnh cạnh cửa, y là ngại mình sống được lâu sao? Đường này cũng đã chiết không ít sinh mệnh của y, y còn muốn chết sớm hơn sao?

“Không cần, chừng này cũng đủ để hần vượt qua thời khắc nguy hiểm nhất, chờ hài tử thuận lợi sinh hạ, có lẽ ta sẽ nghĩ ra biện pháp khác cứu hần!” Lúc này Tổ Thiên Viêm cũng chỉ là nói mà thôi, hần không muốn nhìn thấy bọn họ tiếp tục hy sinh vô vị, về phần mình có thể nghĩ ra biện pháp hay không, trong lòng hần cũng không nắm chắc!

Vệ Ảnh cùng Kha Kính, Hắc Quyền còn có Nguyệt Thi Di ở phương xa mỗi ngày không ngừng cầu khẩn, đều đem hi vọng cuối cùng đặt trên người Tổ Thiên Viêm một chút cũng không nắm chắc, rốt cuộc Kha Kính có thể qua cửa ải này hay không, cũng chỉ có trời biết!

“Viêm, chúng ta đã ở chỗ này gần ba tháng?” Hắc Quyền tựa trên người Tổ Thiên Viêm hỏi.

“Ân, rất buồn chán sao?” Tổ Thiên Viêm trạc trạc đầu Hắc Quyền.

“Tạm tạm, chỉ là muốn biết Tiểu Kính còn bao lâu mới có thể sinh hạ cục cứng?”

“Nhanh...” Nhìn ấn ký trên bụng hần, cách ngày hài tử này xuất thế cũng càng ngày càng gần.

“Viêm, người chắc cứu hần sao?” Xoa đầu bị điểm đau, ánh mắt nghi ngờ nhìn Tổ Thiên Viêm.

“Có!” Tuy rằng lo lắng không thể, nhưng Tổ Thiên Viêm vẫn trả lời rất lớn, bởi vì tiếng bước chân yếu ớt, nói cho hần biết có một người cách hần không xa, đối với trọng tâm cuộc trò chuyện của bọn họ hiện tại rất có hứng thú, vẫn luôn nghe trộm.

“Tộc trưởng nhất định sẽ thật cao hứng!”

“Người lại đang nhớ hần?” Người yêu mà, ở trước mặt của mình nhắc tới một nam nhân khác, cho dù là người rất độ lượng đi nữa, cũng sẽ rất không thoải mái.

“Ôi, người đang ghen, tộc trưởng là tộc trưởng, còn có thể gì nữa?” Hắc Quyền rất vui vẻ Tổ Thiên Viêm quan tâm mình như thế.

“Sư phụ Tổ Thiên Viêm, Tiểu Kính có điểm không thoải mái!” Vệ Ảnh từ trong bóng tối đi ra, hấn ở nơi đó đã thật lâu, nên nghe đều đã nghe được.

Đối với Hắc Quyền với người ngoài, Tổ Thiên Viêm vẫn là vô cùng ít nói, gật đầu, liền hướng phòng Kha Kính đi đến.

“Sư phụ, đau bụng!” Vừa nhìn thấy Tổ Thiên Viêm, Kha Kính nằm lỳ ở trên giường bắt đầu oán giận.

“Không được làm nũng, người cũng không phải tiểu hài tử!” Hắc Quyền dùng sức vỗ đầu của Kha Kính, mỗi lần đều là cái dạng này, chỉ cần vừa có khó chịu gì, hấn sẽ ôm sư phụ Tổ Thiên Viêm làm nũng, từ nhỏ đến lớn đều như thế, đều nhanh làm cha của người khác, hấn vẫn thích làm nũng với Tổ Thiên Viêm, thật khiến người nhìn khó chịu.

“Không có chuyện gì, này rất bình thường, này chứng minh cực cứng không lâu nữa sẽ xuất thế.” Tổ Thiên Viêm ở bên giường, để đầu Kha Kính tựa trên chân hấn. Đưa tay đặt ở bụng dưới của hấn, cảm thụ được thai động.

“Đông...” Bàn trong phòng bàn bỗng nhiên ở dưới tay Vệ Ảnh hóa thành một đồng tro tàn, tiếng vang như vậy hấp dẫn ba ánh mắt khác trong phòng.

“Bàn chọc giận gì người? Hừ!” Hắc Quyền nhìn Vệ Ảnh biểu tình phi thường âm trầm, rõ ràng mới vừa rồi còn thật tốt, sao sắc mặt của y lại trở nên xấu như thế, lẽ nào người này tựa như ngày tháng bảy, oa oa được yêu thích, thay đổi bất thường?

“Ta ra ngoài!” Vệ Ảnh phát hiện tâm tình có chút mất khống chế, mặt âm trầm hướng ngoài phòng. Tiểu Kính khó chịu cũng có thể hướng mình làm nũng, tại sao hấn luôn dựa vào trong lòng Tổ Thiên Viêm, chẳng lẽ mình lại không đáng tin như thế sao? Loại suy nghĩ này khiến tâm của Vệ Ảnh càng ngày càng bất an.

“Hấn sao lại như vậy?” Hắc Quyền không rõ, bất quá hấn cũng không cần biết.

“Hấn đang tức giận, tựa như những lời người vừa nói với ta, sẽ làm ta tức giận!” Tổ Thiên Viêm nhìn Hắc Quyền.

“Nga... Hấn là đang ghen, thiết... Có gì ăn ngon đâu, ta cũng không có khó chịu ni!” Hắc Quyền hướng chỗ Vệ Ảnh ly khai khinh bỉ một chút! Cứng đầu không muốn thừa nhận trong lòng mình có một chút xíu ghen tuông...

“Được rồi, không có việc gì, người ngủ một chút đi!” Tổ Thiên Viêm vỗ vỗ đầu Kha Kính, dùng nhãn thần nói Hắc Quyền qua chiếu cổ Kha Kính một chút, hấn có việc muốn cùng Vệ Ảnh nói!

“Thế nhưng ta khó chịu!” Móng vuốt Kha Kính bám lấy góc áo Tổ Thiên Viêm không tha, sư phụ phát ra khí tức có thể khiến hấn bình tĩnh trở lại.

“Yên tâm, người không có việc gì, rõ ràng có khí lực khi dễ người khác, sao lại không thoải mái được?” Tổ Thiên Viêm đứng dậy đi ra.

“Sư phụ... Người muốn làm gì?” Kha Kính không có gọi về Tổ Thiên Viêm quay lại, lại phát hiện Hắc Quyền che ở trước mặt mình, Hắc Quyền đang rất kinh khủng đối với mình mỉm cười.

“Không muốn làm gì?” Hắc Quyền khó chịu nắm chặt tay, phát sinh tiếng đầu khớp xương ma sát răng rắc.

Hắc Quyền đặt móng ngò ở bên giường, một tay đem đầu Kha Kính đặt ở trên đùi mình, học tư thế vừa rồi của Tổ Thiên Viêm.

“Cứng quá!” Kha Kính oán trách.

“Ách?” Hắc Quyền không rõ.

“Trên chân của người toàn là xương, làm cảm ta đau, còn không bằng ta nằm gối!” Nói xong Kha Kính liền đem đầu chuyển qua gối!

“Người...” Gân xanh trên mặt Hắc Quyền bạo xuất.

“Người không thể đánh ta, thân thể ta khó chịu, cẩn thận ta một hồi nói cho sư phụ!” Kha Kính miễn cưỡng nói, đoán Hắc Quyền cũng không dám làm thịt hắn.

“Hừ...” Hắc Quyền bực bội ngồi trên ghế ở góc phòng, trừng Kha Kính nằm lì ở trên giường, một điểm cũng không thể thông cảm với tên này, tính tên này vẫn ác liệt như cũ, chỉ cần có cơ hội, hắn nhất định sẽ ác chính người khác! Loại người ác liệt này không cần thông cảm hắn!

“Ha ha ha ha...” Nhìn Hắc Quyền vẻ mặt khó chịu, Kha Kính lại muốn bật cười, từ nhỏ đến lớn, hắn thích nhất là khi dễ Hắc Quyền, bởi vì hắn giống như tiên pháo, một chút liền nổ.

Ngoài phòng Tố Thiên Viêm cùng Vệ Ảnh cũng không thoải mái như hai người phòng trong.

“Có gì không đúng sao?” Vệ Ảnh nhìn Tố Thiên Viêm, nếu như không phải có việc, hắn quyết đối sẽ không theo mình.

“Hiện tại phát hiện một vấn đề rất quái lạ, Kha Kính tựa hồ không có chuyện gì lớn, vấn đề hiện tại là hài tử sắp xuất thế.” Tố Thiên Viêm mới vừa từ dấu hiệu thai động phát hiện vấn đề mới.

“Ý gì?” Vệ Ảnh không rõ.

“Đơn giản mà nói là băng lẳng chú trên người Kha Kính đã chuyển qua cục cứng trong bụng hắn!” Đại khái chính là cái này.

“Sao lại như vậy, không phải nói nhất định phải có người thứ ba mới có thể đem băng lẳng chú chuyển vào một người khác sao?” Sao chú ngữ lại tự động dời đi?

“Ta cũng không biết!” Trên lý thuyết thì chuyện này thì không có khả năng phát sinh, nhưng hiện nó lại ở trước mặt mình, người không thể không thừa nhận sự hiện hữu của nó!

“Cục cứng sẽ ra sao?”

“Sẽ chết!” Tố Thiên Viêm nói ra ý nghĩ xấu nhất trong lòng.

“Này...” Vệ Ảnh vô lực ngồi dưới đất, bất kể là Kha Kính hay là hài tử chưa xuất thế, hắn đều không muốn mất đi cả hai người trọng yếu nhất.

“Tiểu Kính biết không?” Vệ Ảnh không dám nghĩ lúc Kha Kính biết việc này, phản ứng sẽ lớn bao nhiêu, hắn nhất định sẽ thương tâm gần chết, hài tử kia ở bụng hắn, theo hắn hơn mười năm, sớm đã trở thành một phần không thể tách ra, hiện tại, ở thời điểm trọng yếu nhất lại phát sinh chuyện như vậy.

“Không biết! Muốn ta nói sao?”

“Không... Để cho ta nghĩ!” Vệ Ảnh hiện cần tự hỏi, tự hỏi có nên nói cho Kha Kính sự thật này trước khi hài tử xuất thế hay không, nếu như bây giờ nói, Kha Kính nhất định sẽ cực kỳ bị thương, nếu như không nói, đợi đến lúc hài tử xuất, hắn nhất định sẽ hận mình, hận y không nói trước cho hắn biết, đồng thời cũng sẽ càng hận hơn chính bản thân hắn đã tự tay giết chết con của mình. Vệ Ảnh hăm sâu vào mâu thuẫn nói hay không nói

11. Chương 11: Sinh Tử

Đêm tối như khối vải đen vô hạn bao trùm khắp nơi, trong trời đêm mênh mông không có một chút tinh quang, trăng lại càng không biết ẩn thân ở nơi nào, phòng nhỏ trong núi Nguyệt Lang, đèn đuốc sáng trưng.

“Tiểu Kính, không thể ngủ, người nhất định phải bảo trì thanh tỉnh, nếu không cục cứng không thể ra đời!” Vệ Ảnh nắm thật chặt móng vuốt của Kha Kính.

“Ô...” Kha Kính nhỏ giọng nức nở, hắn đã thống khổ tận sáu canh giờ, hiện tại ngay cả khí lực nói chuyện cũng không có. Thân thể từ lâu đã đau đớn đến chết lặng, chỉ có thể cảm nhận được ầm áp từ chỗ móng vuốt truyền tới, đó là bàn tay ầm áp của Vệ Ảnh, dựa vào ầm áp nho nhỏ này, Kha Kính vẫn có thể kiên trì...

“Sư phụ Tố Thiên Viêm, người xem cục cưng còn bao lâu mới có thể xuất thế!” Vệ Ảnh quay đầu hỏi Tố Thiên Viêm, ẩn giả đại nhân của Hắc tộc, y thuật cùng năng lực của hắn đều hơn tể tự Hắc tộc.

“Rất nhanh, lúc này nhất định phải giữ cho Kha Kính tỉnh, không thể để cho hắn ngất, nếu không hài tử này cùng hắn đều không sống nổi!” Hài tử vừa sinh ra toàn thân mang dây băng lằng chằng, một hài tử xuất thế đã định trước thống khổ cả đời!

“Oh... Ô...” Sau tiếng hét thê lương của Kha Kính, quang mang chói mắt phát ra, tiểu lang nhi màu đen, xuất hiện trước mặt mọi người. Tố Thiên Viêm tại lúc mọi người còn chưa thấy rõ tiểu lang nhi, cấp tốc đem hắn ôm khỏi người Kha Kính.

“Thật tốt quá, rốt cục đã sinh ra!” Vệ Ảnh mừng rỡ ôm Kha Kính toàn thân thoát lực.

“Ân!” Toàn thân đầy mồ hôi Kha Kính hóa lại hình người mỉm cười, tròn mười năm, hài tử này cuối cùng cũng xuất thế. Tất cả thống khổ mình chịu, từ giờ khắc này đều đáng giá.

“Có thể cho ta nhìn tiểu lang nhi một chút không?” Kha Kính ở trong lòng Vệ Ảnh hữu khí vô lực yêu cầu.

“Này... Tiểu Kính, người trước nghỉ ngơi một hồi, có sư phụ người, tiểu lang nhi sẽ không có việc gì!” Vệ Ảnh che ánh mắt cầu khẩn của Kha Kính.

“Thế nhưng, ta còn chưa nhìn qua hắn!” Kha Kính nắm tay Vệ Ảnh thật chặt, tim đập thật nhanh, con mắt trái còn đang dị thường giật, đây hết thảy đều không phải là dự báo tốt, lẽ nào tiểu lang nhi của ta... Trong lòng mãnh liệt bất an khiến Kha Kính kích động...

“Không... Hiện tại ta muốn nhìn thấy Ninh Ninh của ta!” Từ trước lúc tiểu lang nhi xuất thế, Kha Kính chọn cho tiểu lang nhi một tên rất hay, gọi là Kha Ninh. Mong muốn nó có thể rời xa mọi thứ trong thế tục, yên tĩnh, bình an, hạnh phúc mà sống suốt đời!

“Người bây giờ còn rất yếu, nghỉ ngơi một hồi rồi nhìn Tiểu Kha Ninh đi!” Vệ Ảnh không muốn lại nhìn thấy Kha Kính tuyệt vọng, tan nát cõi lòng, chỉ cần có thể kéo dài mấy phút, cho dù để y nói hết tất cả lời nói dối trên đời này cũng đáng giá!

“Hiện tại, lập tức, lập tức!” Kha Kính vô cùng kiên trì, Vệ Ảnh càng không cho hắn nhìn Tiểu Kha Ninh, liền chính là có bọn họ nhất định có việc gì lừa hắn.

“Người không mang ta đi, tự ta đi tìm!” Kha Kính dùng sức di động chân, dùng hết một chút khí lực còn sót lại...

“Ta ôm người đi!” Vệ Ảnh biết mình không ngăn được Kha Kính cố chấp nữa, ôm lấy Kha Kính hướng được tuyền đi đến!

Vừa tiến vào được tuyền liền thấy Tố Thiên Viêm đem Tiểu Kha Ninh, toàn thân đều ngâm trong lúc sắc tuyền thủy, còn hướng thân thể Tiểu Kha Ninh đưa chân khí vào!

“Viêm người ngừng tay, buông tha đi! Cho dù người đem toàn bộ chân khí trong người người cho tiểu hài tử này, hắn cũng sẽ không mở mắt, tiếp nhận sự thực đi! Chân khí của người nó một chút cũng không có tiếp nhận, người ở đây liều mạng đưa chân khí vào, mà toàn thân nó đều đang không ngừng thả ra! Chúng ta đã tận lực, nhưng vô lực thắng trời!” Hắc Quyền thương tâm nói với ái nhân, nhưng bởi vì bản thân đưa lưng về phía động khẩu, không có phát giác Vệ Ảnh cùng Kha Kính đã đứng ở phía sau!

“Hắc Quyền, người nói gì?” Thanh âm bén nhọn của Kha Kính, khiến Hắc Quyền vạn phần hoảng sợ quay đầu.

“Ta...” Hắc Quyền chi chi ngô ngô không biết muốn nói gì mới tốt!

“Hắc Quyền người nói rõ ràng!” Kha Kính cố sức tránh cái ôm của Vệ Ảnh, lách lư đi tới trước mặt Hắc Quyền, thân thể lão đảo, nếu Vệ Ảnh không ở sau lưng kéo hắn, hắn sẽ vì toàn thân thoát lực mà ngã vào trong được tuyền.

“Người sao lại đem hắn mang đến?” Hắc Quyền trừng Vệ Ảnh, không phải nói rồi sao, phải lừa Kha Kính, ít nhất phải lừa đến lúc thể lực hắn khô kiệt!

“Ta không ngăn được hần!” Vệ Ảnh bất lực nhìn Kha Kính ngay cả đứng cũng không vững.

“Người...”

“Đừng nói nữa, sư phụ Tổ Thiên Viêm đưa Ninh Ninh cho ta ôm!” Kha Kính vô lực ngồi ở bên cạnh đưa lưng về phía Hắc Quyền, tầm mắt ngăn sư phụ đem Tiểu Kha Ninh trả lại cho hần!

Tổ Thiên Viêm, đem tiểu lang nhi với lông toàn thân bắt đầu kết băng, nhẹ nhàng đặt trong lòng Kha Kính.

“Sao lại vậy?” Vuốt ve tiểu lang nhi toàn thân bằng lãnh, chỉ có ngực còn có một chút phập phồng, hầu như cũng nhanh không còn hơi thở. Thân thể Kha Kính run rẩy không ngừng, nước mắt từng giọt một từ trên mặt chảy xuống. Hơn mười năm mong chờ lại nhận được kết quả như vậy, hải tử đáng thương, cuối ta vẫn không thể bảo trụ người!

“Hải tử này, lúc ở trong bụng người, thì có ý thức, nó tự nguyện hấp thu hết băng lãnh chú trong thân thể người, cho nên mới có thể...” Vệ Ảnh cũng nữa nói không được, hải tử này cũng có một phần của hần, hần đau lòng hải tử mất sớm, đồng thời cũng vô cùng cảm kích hải nhi vô duyên trước mắt này, nếu như không phải nó, Kha Kính cũng không có hi vọng sống sót!

“Đứa ngọc, sao lại ngọc như thế, ta thà để bản thân chết đi, cũng muốn người mà! Nếu không vì sao phải trả đại giá lớn như vậy cho người xuất thế?” Nước mắt của Kha Kính rơi vào trong mắt tiểu lang nhi. Một đạo quang mang từ trong thân thể tiểu lang nhi lạnh như băng bắn ra. Trên không trung dần dần hóa thành hình người trong suốt.

Đó là một nam hài nhìn chừng mười tuổi, một đầu tóc trắng ngắn, vương trên trán, đôi mắt đen mím cười nhìn Kha Kính ôm thật chặt thân thể tiểu lang nhi.

“Người?” Kha Kính, Tổ Thiên Viêm, Hắc Quyền kinh sợ, oa nhi này cùng Kha Kính lúc nhỏ thập phần tương tự, gần như chính là một!

“Cha, không nên khóc nữa, Ninh Ninh rất hạnh phúc, từ một khắc người ôm ta trở đi, ta liền theo bên cạnh người, lúc nào cũng đều có thể cảm nhận được tình yêu của người, còn tình yêu người nữa Ảnh cha, đừng vì ta ly khai mà thương tâm, Ninh Ninh mười năm này đều rất hạnh phúc, cho nên các người cũng phải hạnh phúc! Nếu sau này có duyên, chúng ta còn có thể gặp lại! Cha và Ảnh cha phải chờ ta nha...” Tiểu Kha Ninh giữa không trung vươn hai tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt Kha Kính.

“Cha, ngoan, đừng khóc, Ninh Ninh phải đi, lang thần đa đa (cha) đang gọi Ninh Ninh, có thể làm hải tử của các người, thật rất hạnh phúc, cho nên sau này dù không có Ninh Ninh, các người cũng phải sống hạnh phúc sống! Biết không...” Kha Kính ở trên trán Kha Kính lưu lại một nụ hôn, hóa thành một đạo quang mang bắn ra tuyền động.

“Không... Không cần đi!” Kha Kính quơ tay muốn kéo Kha Ninh về, nhưng nó dù sao cũng không thể lưu lại...

“Sao lại vậy, hần ngày hôm nay có ăn gì không?” Nhìn Hắc Quyền từ phòng nhỏ nào đi tới, Vệ Ảnh lập tức tiến lên hỏi, trong con mắt màu nâu tràn đầy ưu sầu.

Hắc Quyền lắc đầu bưng thức ăn đã lạnh như băng từ lâu rồi đi, đã hai ngày, từ sau khi Kha Ninh chết, Kha Kính vẫn tự giam mình ở trong phòng, cho dù là ai cũng không thể tiếp cận hần, mỗi ngày ba bữa đều là mọi người thay phiên đưa cơm cho hần, nhưng thức ăn vẫn luôn đặt ở cửa, thức ăn nóng hầm hập đặt tới băng lãnh, cũng không có thấy người trong phòng ăn một ngụm.

Vệ Ảnh một lần lại một lần muốn mở cửa căn phòng kia, nhưng đều bị Tổ Thiên Viêm ngăn lại, đau thương tang tử không có người thường nào có thể tiếp thu, để cho Kha Kính yên lặng một chút, đợi lúc hần nghĩ thông suốt, tự nhiên sẽ đi ra khỏi cánh cửa kia.

Ngày đêm tinh thần không ngừng luân chuyển, rốt cục ngày thứ bảy, cánh cửa kia được mở ra...

“Tiểu Kính, người...” Lúc mọi người nhìn thấy bộ dạng của Kha Kính, không khỏi kinh hoàng, tóc vốn đen như hắc ngọc, biến thành màu xám trắng ảm đạm vô quang.

“Tiểu Kính tóc của người!” Vệ Ảnh chặn ngang ôm lấy Kha Kính toàn thân run như chiếc lá hiu quạnh cuối cùng rụng trong gió thu.

“Ừ, sáng ngày thứ hai sau khi Ninh Ninh rời đi, tóc của ta liền bắt đầu đổi màu, ngày hôm nay đã biến thành xám trắng, xem ra rất nhanh nó sẽ biến trắng!” Kha Kính ở trong lòng Vệ Ảnh tỏ vẻ không sao kéo tóc dài trên lưng.

“Này...” Vệ Ảnh tựa như còn có lời muốn nói, lại bị Kha Kính cắt đứt.

“Tĩnh Đình, ta đói bụng, muốn ăn cái gì đó!” Mềm nhũn dựa vào trong lòng ấm áp của Vệ Ảnh nói yêu cầu nhỏ nhỏ!

“Người chờ một chút, trước ngồi một chút, hiện tại đi làm cho người!” Vệ Ảnh cẩn cẩn dục dục như trên bảo đem Kha Kính có chút hư nhược đặt lên giường, cầm lấy gối đầu để hắn thoải mái ngồi dựa, rồi mới vội vàng đi tiểu trừ phòng phía sau nhà.

“Thật đã nghĩ thông suốt?” Tố Thiên Viêm đứng ở cửa nhìn đồ đệ ngồi dựa trên giường.

“Ân! Chỉ cần Tĩnh Đình còn ở bên cạnh ta vậy là đủ rồi, chờ đợi nhiều năm như thế không phải là muốn có người, bầu bạn, thương yêu sao?” Cúi đầu Kha Kính hơi mang khẩu khí hạnh phúc đáp trả vấn đề của Tố Thiên Viêm, Tố Thiên Viêm đứng ở cửa, không cách nào thấy rõ biểu tình trên mặt Kha Kính.

“Chỉ cần hạnh phúc là tốt rồi! Chờ thân thể người tốt hơn, ta sẽ mang theo Hắc Quyền đi lữ hành!”

“Ân! Cảm tạ sư phụ, đồ nhi làm trễ nãi hành trình của người!”

“Không có gì!” Tố Thiên Viêm nghĩ hiện tại khẩu khí Kha Kính nói chuyện với hắn, tựa như rất nhiều năm trước lần đầu tiên nhìn thấy hắn, hắn đối với mỗi một người gặp được đều rất lễ phép, thân thiết, nhưng đứng trước mặt hắn nhưng không cách nào cảm thụ được khí tức ấm áp của hắn, tựa như không có một đứa nhỏ không có sinh mệnh!

Thầy trò hai người dừng nói, một phòng yên lặng vắng vẻ không tiếng động...

“Tiểu Kính, uống cháo trước đi! Rất nhiều ngày không có ăn cái gì, thanh đạm chút, làm ấm bụng!” Vệ Ảnh đem muỗng đặt ở bên mép thổi thổi, thấy không nóng như lúc mới múc từ chén ra, mới dứt vào miệng Kha Kính.

“Vị thế nào? Có phải rất khó nói?”

“Ăn thật ngon!” Kha Kính hướng Vệ Ảnh mỉm cười, đối mặt với tiểu dung này, Vệ Ảnh kinh hãi, đã bao lâu, đã bao lâu không có thấy qua tiểu dung của Kha Kính, hình như lâu đến mức đã nhanh quên nụ cười của hắn.

“Vậy uống nhiều một chút, như vậy người mới có thể sớm chút khôi phục.”

“Ân, Tĩnh Đình, người gầy đi rất nhiều, cũng già nữa!” Kha Kính một bên nuốt cháo vào trong miệng, một bên đưa tay trái ra vuốt ve nếp nhăn trên mặt Vệ Ảnh.

“Đứa gốc, là người cũng sẽ già, cho dù thân là lang tộc, thọ mệnh so với người bình thường dài hơn rất nhiều, nhưng vaaxn có thể lão!” Vệ Ảnh để cho Kha Kính kể mệnh, lấy tính mệnh của mình làm đại giới luyện thành sao đường, không sai biệt lắm hao tổn của hắn gần hơn ba mươi năm thọ mệnh...

“Ta no, không muốn ăn nữa!” Kha Kính đẩy ra tay Vệ Ảnh đang dứt cháo cho mình.

“Người ngay cả một chén nhỏ cũng không có ăn hết, quá ít, ăn nhiều hơn một chút được không?”

“Thật sự không muốn ăn nữa...”

“Một hồi đói bụng, nói ta, ta đem cháo này về, giữ ấm, chờ khi người đói bụng, lại múc cho người ăn có được không?” Vệ Ảnh đứng dậy muốn rời đi.

“Tĩnh Đình, không cần đi!” Kha Kính kéo góc áo của Vệ Ảnh.

“Ta không đi, ta sẽ không rời người, ta chỉ là đem phần cháo còn dư này cất đi, rất nhanh liền trở lại!”

“Tình Đình, không nên!” Kha Kính gắt gao nắm góc áo của Vệ Ảnh không buông tay.

“Ai, không đi thì không đi!” Vệ Ảnh cầm chén để trên bàn nhỏ, liền ngồi trở lại bên giường Kha Kính.

“Tình Đình, người dựa vào ta gần một chút được không? Ta muốn người ngồi ôm ta!” Kha Kính hơi đỏ mặt, nhỏ giọng yêu cầu.

Vệ Ảnh cái gì cũng không nói, theo lời của Kha Kính, cởi giày ngồi ở trên giường từ phía sau vòng qua hông của Kha Kính, đem cả người hắn đều kéo vào trong ngực của mình.

Nghe tiếng tim của Vệ Ảnh đập quy luật mà hữu lực, Kha Kính đem đầu dán thật chặt vào ngực của hắn.

“Tình Đình, người ở đây đập phi thường hữu lực, hơn nữa hiện tại có có chút nhanh...” Tay của Kha Kính xoa ngực Vệ Ảnh, nhẹ nhàng vỗ.

“Đương nhiên, người ở đây cách nó càng lúc càng gần, tự nhiên sẽ sản sinh ra cộng minh, càng đập càng nhanh là rất bình thường!” Vệ Ảnh đau lòng vuốt ve đầu tóc xám trắng của Kha Kính, mặc dù mình quá khư yêu đầu tóc đen kia, nhưng chỉ cần chủ nhân của nó không có đổi, mặc kệ đầu tóc biến thành bộ dạng gò, Vệ Ảnh vẫn thích nó như trước!

“Tình Đình... Ta yêu người...” Chủ động dán đôi môi lên, cảm giác thơm mát mềm mềm ấm áp, khiến Vệ Ảnh say mê không ngớt!

“Kính Nhi, ta cũng yêu người!” Tình yêu nồng nàn khiến hai khối trái tim yêu nhau, chôn vùi giữa vành tai và tóc mai, “Kính Nhi, ta không bao giờ ... ly khai người nữa, mặc kệ gặp phải chuyện gì, đáp ứng ta, người cũng không ly khai ta?”

“Ân...” Lần thứ hai chủ động dán đôi môi lên, không tiếng động trả lời Vệ Ảnh, lúc này ái nhân ở ngay trong ngực mình, phu diệc hà cầu? (phu =chồng, diệc hà cầu = cầu gì nữa => có chồng còn cầu gì nữa ^^)

Giữa trần trở, hai người yêu nhau sau nhiều năm, cuối cùng, lần thứ hai kết hợp cùng nhau...

12. Chương 12: Chương Cuối

Đêm khuya, Kha Kính ghé vào trong lòng Vệ Ảnh, trong bóng tối ngắm nhìn thụy nhan của ái nhân, ngón tay vuốt qua mi tiếp của ái nhân, đôi mắt, đôi môi muốn đem hết thấy đều vĩnh viễn khắc vào trong lòng của mình.

Ở xung quanh Vệ Ảnh bày kết giới, liền đứng dậy đi về phía cửa.

“Kính Nhi, trẻ như thế, người còn muốn đi đâu?” Động tác đứng dậy mặc dù rất nhẹ, nhưng vẫn làm Vệ Ảnh đang ngủ say giật mình tỉnh giấc.

“Hừ... Nhắm mắt lại, đợi lúc người tỉnh, sẽ phát hiện ta trở lại với người!” Kha Kính trở về giường, ở bên tai Vệ Ảnh nhẹ nhàng nói.

“Ân!” Vệ Ảnh rất nghe lời gật đầu liền nhắm hai mắt lại, tiếp tục mộng đẹp của hắn, trong mộng hắn cùng với Kha Kính rời xa thế tục phân tranh, sống hạnh phúc.

Ngay một khắc y nhắm hai mắt lại, cửa phòng cũng được cẩn thận đóng lại, Kha Kính mượn ánh sao nhỏ nhoi trên bầu trời, đi trên đường nhỏ trong rừng lên đỉnh núi, rừng rậm mùa hè vắng vẻ không tiếng động, ngay cả tiếng ve cũng không hề có, càng đi lên, đường càng dốc khó đi, nhiệt độ xung quanh cũng càng lúc càng thấp, Kha Kính tựa như từ đêm hè đi vào đêm thu, cuối cùng đi vào đêm đông! Thời gian luân chuyển, trong sinh mệnh của Kha Kính, có vẻ rõ ràng như vậy...

Lúc ở trên trời bắn ra đạo tia sáng thứ nhất, Kha Kính đã leo lên đỉnh núi Ngọc Lang —— Đỉnh Ngọc Lang, gió lạnh đến xương, Kha Kính lúc này lại tuyệt không cảm thấy lạnh. Nhìn mặt trời từ hướng Đông từ từ ngoi lên, ánh mặt trời màu vàng qua tầng mây bắn thẳng đến giữa tầng tuyết tại núi Ngọc Lang, tuyết trắng

trong suốt phát ra quang mang, tựa như lúc này không phải là đứng ở đỉnh núi Ngọc Lang, mà là trên tầng mây.

“Kính Nhi...” Vệ Ảnh từ trong mộng thức dậy, sờ không thấy người bên cạnh, Vệ Ảnh từ trên giường nhảy dậy, lao ra ngoài! Tìm mùi hương lưu lại trong không trung, hương đỉnh núi Ngọc Lang điên cuồng chạy lên.

Kính Nhi, lẽ nào lúc này người lại muốn rời ta, tối hôm qua người rõ ràng đã đáp ứng ta, không sẽ rời ta, vì sao lập tức lại đổi ý? Càng đi lên, lòng Vệ Ảnh càng bất an, Kính Nhi, người vạn lần không nên làm chuyện điên rồ, Vệ Ảnh tung người hướng đỉnh núi bay đi, Kính Nhi ngốc, người cư nhiên hạ chú cho ta, Vệ Ảnh luôn nghĩ không sâu Kha Kính không thể nào ly khai ngực của hắn lúc đó, vẫn không tỉnh táo, chỉ có thể là Kha Kính lúc đó, hạ chú thuật...

“Tĩnh Đình... Hư... Chớ có lên tiếng, đợi đến lúc hùng đông, ta sẽ trở lại cạnh người...” Vệ Ảnh bỗng nhiên nhớ lại lời Kha Kính lúc nửa đêm từng nói với mình, chết tiệt... Vệ Ảnh thật muốn hung hăng tát chính mình một bạt tai, bởi vì mình nhất thời sơ suất, để Kha Kính ở mình bên tai hạ ám chỉ, ám chỉ hắn lúc hùng đông thì tỉnh lại!

Một hơi thở bay lên đỉnh Ngọc Lang, mặt trời lúc này đã treo thật cao ở trên đỉnh núi Ngọc Lang, trên đỉnh núi Ngọc Lang giá rét như ngày đông, cũng không có thân ảnh của Kha Kính, nhưng trong gió lại có dư vị lưu lại, chứng minh Kính Nhi cách mình cũng không xa, vì sao trên đỉnh Ngọc Lang lại không thấy, mùi hương vẫn còn?

“Tại sao? Kính Nhi, người đang ở đâu? Người không nên dọa người...” Vệ Ảnh liếc mắt có thể nhìn xuyên đỉnh núi Ngọc Lang tìm vết tích ái nhân lưu lại, rốt cục tại vách đá tìm được một mảnh vải bị nham thạch xé rách, mảnh vải kia màu đen trong gió rét lung lay sắp đổ, Vệ Ảnh vươn run rẩy hai tay, túm lấy mảnh vải đen kia, vải này ở lòng bàn tay xúc cảm quá mức quen thuộc, đây là tối hôm qua một hồi sau khi hoan lạc tại Vu sơn, chính mình tự tay thay cho Kính Nhi.

“Không... Không... Tại sao muốn gạt ta, tại sao phải ly khai ta... Tại sao muốn thiên nhân xa cách nhau*...” Hình bóng người kia đang ngượng ngùng tươi cười rõ ràng đang ở trước mắt, dáng tươi cười vẫn rõ như vậy, vì sao lúc này, hết thấy đều bất đồng, Kính Nhi cũng không về được, cảm giác như da thịt ấm áp mềm mại còn lưu lại trong tay mình, vì sao chính mình sẽ không được ôm thân thể ấm áp kia nữa. (* thiên nhân xa cách giống như cái chết chia lìa đôi ta ấy)

“Kính Nhi, người thật là tàn nhẫn, vì sao một chút cơ hội cũng không cho ta? Vì sao ngay cả cơ hội chuộc tội cũng không cho ta...” Vệ Ảnh cực kỳ bi thương quỳ rạp xuống vách đá, hai tay đâm sâu vào trong lớp tuyết, nước mắt lăn khỏi viền mắt, rơi vào tuyết, Kính Nhi đây là lần thứ hai rơi lệ vì người, lần đầu tiên là lúc tình cảm đối với người sáng tỏ, người lại trọng thương bị Tổ Thiên Viêm mang đi, lúc này cũng cùng người thiên nhân cách xa nhau, kỳ thực nam nhân không chảy máu không đổ lệ, chỉ là chưa tới mức thương tâm.

Thời gian vào giờ khắc này vĩnh viễn ngưng kết lại, người y yêu đã chết, đã chết, đã chết. Hắn đứng yên một lúc lâu, hai tay nắm chặt dưới băng tuyết, giống muốn bắt được âm dung tiểu mạo thất lạc.

“Kính Nhi...” Một tiếng than khóc kéo dài tại núi Ngọc Lang thật cao, cao vút trong mây, đau khổ trong âm thanh ấy khiến lòng người vỡ tan, vô luận Vệ Ảnh lúc này than khóc thế nào cũng khó đối được ái nhân đã qua đời trở về!

“Nguyên lai đêm qua chỉ là một giấc mộng, tỉnh mộng người mất, ha ha ha ha... Kính Nhi!” Vệ Ảnh đứng ở vách đá không ngừng cuồng tiếu, tiếng cười thê lương xuyên qua mây đêm, bi phần thật lâu không cách nào mất đi!

“Tất cả mọi người đi, đều đi, lúc này lại còn một mình ta, mỗi một lần các người đều bỏ ta!” Vệ Ảnh từng bước một hướng vách đá đi đến. Nếu tất cả mọi người đi, lại còn một mình ta, không... Lúc này đây các người không nghĩ nữa bỏ rơi ta... Nói không chừng một hồi còn có thể đuổi theo Kính Nhi trên đường xuống hoàng tuyền.

“Vệ Ảnh, người đứng lại!” Lúc trời sáng phát hiện trong núi Ngọc Lang không có một bóng người, Tổ Thiên Viêm liền biết việc lớn không tốt, theo khí tức Vệ Ảnh một đường lưu lại, chạy vội mà lên đỉnh Ngọc Lang,

thật không ngờ vừa tới chỉ thấy một màn khiến kẻ khác tan nát cõi lòng, Vệ Ảnh không oán không hối hận mỉm cười, nhảy xuống vực sâu không thấy đáy.

“Cảm tạ...” Đây là câu nói cuối cùng Vệ Ảnh lưu lại, hướng vị trí Vệ Ảnh thả người nhảy xuống đánh tới, hai tay gì cũng không có nắm được, dưới thân chỉ còn lại có một mảnh băng lãnh.

“Bọn họ... Bọn họ...” Hắc Quyền đứng sau lưng Tổ Thiên Viêm, toàn thân vô lực ngồi chồm hổm ở vách đá, trong nháy mắt, nước mắt chảy ra, bọn họ thật không còn sao? Rõ ràng ngày hôm qua còn ngồi chung một chỗ ăn, nói chuyện trời đất nha... Nói xong rồi muốn cùng nhau bang Kha Kính quên đi đau thương mất con nha, nói xong rồi đem nhi tử khả ái của bọn họ phân cho Kha Kính một nửa mà thương yêu nha, sao vậy thoáng cái bọn họ đều không còn... Tại sao... Không phải chỉ cần người sống thì có hy vọng sao? Nhưng tại sao bọn họ nghĩ chọn con đường này!

“Viêm... Người không phải nói cho ta biết, chỉ cần sống sẽ có mong muốn, tại sao, tại sao Tiểu Kính và Vệ Ảnh bọn họ...” Tổ Thiên Viêm đứng dậy ôm chặt lấy thân thể run rẩy của Hắc Quyền, dùng ấm áp của mình an ủi hài tử đang khóc này.

“Có lẽ là vậy, thể hiện hạnh phúc cũng không giống nhau, bọn họ đã bỏ qua nhiều thứ, bị thương mệt mỏi, muốn giải thoát. Nhưng Tiểu Quyền nhi, tin tưởng ta có được không? Vô luận là sống, hay là chết, chỉ cần là yêu nhau, bọn họ nhất định sẽ hạnh phúc...” Tổ Thiên Viêm ôm Hắc Quyền, cảm thụ được hân ở lồng ngực của mình hung hăng gập đầu, đứng ở giữa trời băng đất tuyết, may mắn mình mặc dù cô độc hơn trăm năm, nhưng cuối năng gặp Tiểu Quyền của hân, vô luận trải qua bao nhiêu đau khổ đều là đáng giá. Nhắm mắt lại ôm thật chặt ái nhân của mình, có thể ôm nhau như vậy, thật quá hạnh phúc...

Ngẩng đầu nhìn về phía phương xa, Tiểu Kính... Tổ Thiên Viêm trên mặt lộ ra biểu tình huyền diệu, đáp ứng vi sự, vô luận trải qua bao nhiêu, qua bao nhiêu ái hận, nhưng giải thoát rồi, vứt bỏ, buông được, nhất định, nhất định phải hạnh phúc, được không...

Vệ Ảnh liên tục rơi xuống dưới đi qua tầng mây, nhìn mặt trời bắn ở trong tầng mây phát ra cầu vồng, thật là quá đẹp... Không biết vừa nãy Kính Nhi có thấy cảnh sắc xinh đẹp như thế này hay không, Vệ Ảnh từ từ nhắm hai mắt lại, khóe mắt cực nhanh rơi giọt nước mắt cuối cùng, dứt khoát rơi xuống địa ngục...

“Tình Đình, tình tỉnh?” Một đôi tay lạnh như băng không ngừng vuốt mặt Vệ Ảnh.

“Ân...” Cật lực mở hai mắt ra, Vệ Ảnh trong mắt thấy tóc dài trắng như tuyết, đôi mắt màu đen, mi tiếp quen thuộc...

“Tình Đình, tỉnh chưa? Thấy được ta không?”

“Kính Nhi... Ta quả nhiên đuổi theo ngươi! Coi như là trên đường xuống hoàng tuyền cũng phải có ta cùng bồi...” Vệ Ảnh kích động ôm Kha Kính, thật tốt quá, đuổi kịp, Tiểu Kính của y không có không đợi y...

“Ôi ôi ôi, Ảnh cha vẫn ngốc ngốc giống như trước, một chút cũng không có đổi, ngốc...” Một thanh âm non nớt đột nhiên vang ở bên tai...

Ngẩng đầu, Vệ Ảnh một trận ngạc nhiên...

“Ninh Ninh...”

Kha Ninh như du hồn thân thể trong suốt lơ lửng ở phía trên bọn họ, đang vui vẻ trêu đùa bọn họ, thật là đáng yêu...

Cúi đầu không hiểu nhìn Kha Kính trong ngực, Kha Kính lại có chút xấu hổ đẩy Vệ Ảnh ra, tựa hồ ở trước mặt hài tử thân thiết như vậy, có chút ngượng ngùng...

“Tình Đình chúng ta chưa chết, chúng ta còn sống, nơi này là phía sau núi Ngọc Lang, ngươi đã quên sao?”

Nghe Kha Kính nói, Vệ Ảnh theo ngón tay của hân nhìn đồ vật trên vách động quen thuộc, ở đây thật sự là phía sau núi Ngọc Lang, chỗ rất nhiều năm trước mình cùng Kha Kính ở.

“Kính Nhi, chúng ta sao lại đến nơi này? Ninh Ninh hân...” Vệ Ảnh nhớ kỹ chính mình rõ ràng nhảy từ đỉnh núi Ngọc Lang xuống vực sâu vạn trượng.

“Tĩnh Đình, người nhớ kỹ rất nhiều năm kia, chúng ta ở chỗ này từng cứu một tiểu lang màu đen không? Lúc đó tiểu lang kia bị mắc trong bẫy của thợ săn, chân sau bị thương...”

“Ta nhớ kỹ, lúc đó ta còn bị nó cắn một cái!” Vệ Ảnh giơ lên tay trái, tuy rằng đã qua rất nhiều năm, thế nhưng dấu răng nhỏ vẫn như trước ở trên mu bàn tay! Bây giờ nghĩ lại, còn có chút tức giận bất bình...

“Đó là Ảnh cha nên bị ta cắn nha... Ai bảo người nhéo đuôi nhỏ khả ái của người ta. ô ô, bây giờ vẫn đau yêu...” Kha Ninh trong suốt vẻ mặt làm bộ đáng thương, trong mắt cũng một trận giảo hoạt...

“Đó chính là... Người là...” Vệ Ảnh ngược một trận kinh ngạc, nói đến thế...

“Đúng, Ninh Ninh chính là tiểu lang kia, nó cũng không phải là một tiểu lang thông thường, hẳn là con nhỏ của Lang thần, hẳn thừa dịp Lang thần ngủ, từ phía trên chạy xuống chơi đùa, không nghĩ sẽ nhảy xuống bẫy của thợ săn bẫy. Năm đó Lang thần vì báo đáp ân chúng ta cứu con, liền lúc ta hướng hẳn cầu khẩn biến đổi thể chất trao đổi một đứa bé, liền đem con nhỏ của hẳn đưa tới cho chúng ta, nhưng thật không ngờ sau lại xảy ra nhiều việc như vậy, cuối chúng ta vẫn cùng hào tử kia vô duyên...” Kha Kính hồi tưởng, thương tâm ghé vào trong lòng Vệ Ảnh, nước mắt vẫn là không nhịn được chảy ra...

“Cha đừng khóc, Ninh Ninh sẽ đau lòng ...” Đứa bé hiểu chuyện dùng tay nhỏ bé vô hình an ủi hai mắt rơi lệ của phụ thân...

“Tiểu Kính, xin lỗi, toàn bộ là lỗi của ta, là ta vô tri khiến chúng ta bỏ lỡ nhiều thứ như vậy...” Vệ Ảnh ôm ái nhân trong lòng thật chặt, nói hết hối hận trong lòng...

“Xin lỗi, Ninh Ninh, đều là bởi vì ta tiếp nhận bằng lăng chú mới hại người thật sớm rời đi, vì ta, người không đáng nha...” Giơ tay lên ôm lấy hài tử căn bản không có thân thể, Kha Kính trong lòng một trận đau đớn...

“Ừ, sẽ không, đó là Ninh Ninh tự nguyện cứu cha, bởi vì Ninh Ninh muốn cho cha và phụ thân hảo hảo cùng một chỗ nha, ” Kha Ninh rất vui vẻ dùng thanh âm mờ ảo nói, thế nhưng đột nhiên như nhớ lại cái gì, biến sắc, “Thế nhưng, cha vậy mà muốn tìm cái chết, Ninh Ninh cùng Ảnh cha cũng sẽ thương tâm nha, huống chi người chết, ta cũng không bao giờ có thể quay về cùng các người một chỗ nữa nha, nếu không ta khẩn cầu Lang thần đa đa cứu người, hiện tại các người đã sớm là thiên nhân cách xa nhau vĩnh không gặp...”

“Xin lỗi, hài tử của ta... Rất cảm tạ Lang thần, cho ta một cơ hội cuối cùng...” Kha Kính vừa áy náy vừa cảm kích rơi lệ không ngừng...

“Tiểu Kính, ta, ta sao lại không rõ ý tứ của người?” Vệ Ảnh đầu óc mơ hồ hướng ái nhân trong lòng hỏi.

“Tĩnh Đình, là như vậy. Lúc ta đang nhảy vực thì được Lang thần cứu, hẳn cùng với ta đánh cược, hẳn nói người sẽ nhảy xuống, ta không tin, lúc đó chúng ta liền đánh cược, chỉ cần người nhảy xuống vực Ngọc Lang, hẳn liền vì chúng ta nổi lại tờ hồng đã đứt, phù hộ chúng ta vĩnh viễn cùng một chỗ, đời này không bao giờ chia lìa nữa, đồng thời Lang thần cũng sẽ đem con nhỏ của hẳn, cũng chính là Ninh Ninh một lần nữa trả cho chúng ta, nếu như người không có nhảy xuống, Lang thần sẽ thanh toán ta chết!”

“Cũng may, ta nhảy...” Vệ Ảnh ôm thật chặt Kha Kính mà trả lời, cũng may mình nhảy!

“Àn, lúc này ta là thật tin tưởng người là thật sự yêu ta, Lang thần nói qua, nếu như không phải yêu một người sâu đậm, sẽ không vì người kia mà ngay cả mạng của mình cũng không cần! Cho nên ta quyết định nghe lời hẳn, buông tất cả... Tĩnh Đình, người vẫn nguyện ý cùng ta ở tại chỗ này sao?” Kha Kính đỏ mặt, ánh mắt sợ sệt bất an nhìn Vệ Ảnh.

“Đương nhiên, ta đương nhiên phải bồi người, đời đời kiếp kiếp cùng người bầu bạn!” Vệ Ảnh ôm Kha Kính thật chặt, lúc này y có thể vĩnh viễn không buông tay...

“Àn ân ân, ta đây một cái bóng đèn lớn thật thật là sáng thật là sáng yêu...” Một bên Kha Ninh rất là vui vẻ lái cười đùa, giả bộ ho khan, Kha Kính lập tức đỏ mặt đẩy ái nhân ra, kính giác mình ở trước mặt hài tử thất thố...

“Người...” Vệ Ảnh trong lòng một trận khó chịu, sau đó thực sự phải có một bóng đèn lớn thật lớn như thế, thật đúng là sát phong cảnh. Năm đó cái loại cảm giác này lại lần nữa về trong lòng, có hài tử cũng là một chuyện phiến toái nha...

“Ảnh cha, không nên đối cha quá thô lỗ nha...” Kha Ninh vui vẻ trêu đùa, gương mặt thần bí hề hề, “Từ giờ trở đi, thân thể của cha sẽ rất yếu ớt nha, không chịu nổi người lấn qua lấn lại...”

“Gi...” Ý tứ? Đột nhiên, Vệ Ảnh như nhận ra cái gì, mừng rỡ nhìn về phía ái nhân, “Tiểu Kính, là thật sao?”

Nhìn Kha Kính đỏ mặt, nhẹ nhàng xúc vạt áo lên lộ ra tiểu phúc, phía trên kia, một đầu sói trắng nho nhỏ phần nộn nộn cực độ rõ ràng đang hiện lên là hình dạng của nó vừa nảy sinh sẽ khỏe mạnh không gì sánh được, lần này là truyền thừa huyết thống của Vệ Ảnh, hài tử Nguyệt tộc!

“Là tối hôm qua... Tối hôm qua, ” Kha Kính có chút xấu hổ ngẩng đầu, thâm tình tràn ngập yêu thương nhìn về phía ái nhân, “Ninh Ninh, rất nhanh thì sẽ trở lại...”

“Tiểu Kính...” Nhẹ nhàng đưa hân tiến vào trong lòng mình, khó kìm lòng nổi hôn lên đôi môi còn hơi lộ ra vẻ tái nhợt, ở trong lòng âm thầm thề sẽ vì ái nhân trong lòng kiếm hạnh phúc nhất tốt đẹp nhất bầu trời...

“Phải đợi ta nha...” Trong không khí thấy Kha Ninh dần phai đi ôn uyển cười, mong đợi không đành lòng lúc đó tiêu thất, lại không thể làm gì liền cực kỳ hạnh phúc hóa thành một luồng sáng vây ôm hôn hai người, dung nhập vào thân thể bọn họ, linh hồn, còn tựa hồ vĩnh viễn cũng hóa không ra, yêu thương nồng đậm...

Mấy tháng sau...

Trong đào hoa viên truyền đến từng đợt tiếng trẻ con khóc vang dội...

“Kính Nhi, người xác định tiểu tử này chính là Ninh Ninh sao?” Vệ Ảnh bất đắc dĩ nhìn tiểu oa nhi liên tục khóc trong lòng Kha Kính, hân cùng với Ninh Ninh mấy tháng trước hoạt bát giảo hoạt lại khả ái vô cùng kia kém nhiều lắm đi, oa nhi này mỗi ngày trừ ăn, ngủ chính là khóc nháo không ngừng, Vệ Ảnh nhanh bị nó làm suy nhược tinh thần, ai cũng chưa từng thấy qua hài tử Nguyệt tộc, âm ỉ như hân, cho dù là Nguyệt La cũng không có âm ỉ như vậy?

“Đương nhiên, Lang thần đáp ứng sẽ đem Ninh Ninh trả về, như vậy hân nhất định chính là Ninh Ninh...” Kha Kính dùng sức dỗ oa oa không ngừng khóc nháo.

“Lang thần hân già hồ đồ rồi, nhất định lầm, Ninh Ninh mới không có âm ỉ như thế ... A... Đau...” Vệ Ảnh lời còn chưa nói hết đã bị cực cứng hóa thân thành tiểu hắc lang cắn, vừa lúc chỗ bị cắn cùng chỗ lần đầu gặp lâu trước kia giống nhau

“Ha ha ha... Tinh Đình, ta xác định hân nhất định là Ninh Ninh! Bởi vì hân thích cắn người, hơn nữa mỗi lần cắn cùng một chỗ...”

“A... Tiểu tử thối, chờ người trưởng thành, nhất định phải hảo hảo giáo huấn người... A... Người mau nhả ra, đau...”

“A... Người còn cắn không buông, đau... Đau đau...” Vệ Ảnh muốn đẩy miệng tiểu lang nhả ra, nhưng lại sợ dùng lực quá lớn làm nó bị thương, chỉ có thể ủ rũ cúi đầu chờ tiểu lang nhả ra.

“Ha ha ha ha...” Kha Kính ôm tiểu lang nhả cười nhìn Vệ Ảnh chặt vật bất kham, đời này có thể có được Vệ Ảnh cùng Ninh Ninh, mình thật sự rất hạnh phúc...

Trong hoa viên phía sau núi Ngọc Lang, truyền đến từng tiếng cười hạnh phúc, tiếng cười kia xuyên qua rừng hoa đào, truyền vào tận trời, người ta chỉ cần nghe tiếng cười hạnh phúc đều có thể bị nhiễm niềm vui vẻ hạnh phúc của bọn họ, Lang thần trên trời ngáp một cái, nhắm mắt lại yên tâm ngủ, tiểu tử đáng ghét kia rốt cục cũng đi, mình cuối cùng là có thể mỹ mỹ ngủ một giấc, trời biết từ sau khi tiểu gia hỏa này sinh ra, mình chưa từng được ngủ ngon...

Vệ Ảnh đáng thương, Lang thần ta đồng cảm người, ngày “đẹp” của người còn ở phía sau ni? Đây hết thầy đều vừa mới bắt đầu... Không con Lang thần nhẹ người vui vẻ ngủ... Hoàn toàn nghe không được tiếng kêu thảm thiết của Vệ Ảnh ở nhân gian thống khổ rồi lại ngọt ngào, người... Muốn có được hạnh phúc, đều cần nỗ lực lớn chút! Vệ Ảnh người hảo hảo hưởng thụ cuộc sống hạnh phúc của người đi...

(Toàn văn hoàn)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lang-thinh-yeu-ta-nhieu-hon>